

Time is Light

Time is Light

Time is Light

© Mihail Medrea

imaginea de pe copertă: ©**Louis Guermont**

Mihail Medrea

Time is Light

– pseudotratat de empiriologie –

Sibiu, 2014

*Dedic acest volum
memoriei părinților mei*

Arta subterFugii

mi-e tot mai greu pe zi ce trece
dimineța dau slavă lui Dumnezeu
că mi-a îngăduit să mai văz o dată lumina zilei
imediat mi se-ntunecă bucuria îmi mișc încet trupul
ruinat de ani și-nțepenit de boli îmi sunt povară scumpă câtă
vreme sufletul nemuritor
mai zăbovește-n această beteagă cruce de oase
îmi duc singurătatea cum pot privesc cu drag și cu invidie
la tinerii nepăsători își întorc capul după fete
ehei am fost și eu ca ei cândva
cine știe câți dintre-ai noștri juni vor ajunge la vârsta mea
o bătrână dă să treacă strada
de-abia-și târâie picioarele mașinile s-au oprit
ea pășește șovăitor fără să privească nici în dreapta
nici în stânga șoferii schimbă zâmbete echivoce
biata femeie s-a oprit în fața mea îi fac loc pe bancă
ea clatină din cap molfăind să nu-mi zici că nu mă recunoști
doar nu ne-am ramolit chiar în asemenea hal
să ridic din umeri s-ar supăra
să mă prefac ar fi un subterfugiu de moment

La ce bun să mai risipesc hârtia când alții înaintea mea, mult mai iscusiți decât mine într-ale scrisului, și care s-au bucurat de faimă în timpul vieții lor, iar cei mai norocoși chiar și un timp oarecare după aceea, de-abia dacă mai sunt amintiți prin dicționare și-i mai citesc doar erudiții... La ce bun? Fiindcă nu pot altfel, toată adolescența și tinerețea mi-am dorit să fiu scriitor, ceea ce am și ajuns, cu toate că sunt publicat destul de rar și puțini sunt cei care mă citesc. Dar oare rândurile astea le scriu pentru a fi publicate? Deocamdată scriu doar de plăcere și câtă vreme textul acesta nu va fi încheiat, de ce m-aș gândi la tipar și toate celelalte? Să las așadar povestirea să curgă, să vedem încotro se va îndrepta, și-apoi voi hotărî ce și cum.

de la o vreme începuse a mă căuta la telefon cu perseverență
soața unui amic fiind ei cu mult mai tineri decât mine
prea puține aveam noi în comun ne vedeam rar
doar la insistențele lor de ce țineau ei așa de mult la mine
habar n-aveam ba chiar mă agasau
dar dacă i-aș fi respins s-ar fi simțit ofențați

când femeia m-a sunat trei zile la rând n-am mai avut
ce motive să invoc și a trebuit să accept rugămintea ei
de a ne întâlni unde? unde vrei mi-a răspuns ea
să nu credeți că m-am gândit la adulter nu că așa fi eu
un asiduu apărător al virtuții femeia nu mă atrăgea
ba chiar o găseam prea ștearsă la față și prea cicălitoare mama
îmi spusese încă de astă vară când Carmina
iarăși îmi dăduse telefon că aceasta are ceva pe suflet
am întrebat de Gelu femeia s-a stăpânit și a reacționat doar
printr-un rictus eu m-am scuzat am mers la toaletă când m-am
așezat din nou la masă Carmina m-a întrebat
ce-am mai făcut în ultimele luni
i-am răspuns că am mai scris câte ceva
și că am pus pe un CD volumul de proză *însemne*
încheiat anul trecut i l-am dat lui Gelu
acum vreo câteva săptămâni nu ți-a spus c-a venit
pe la redacție Carmina a oftat știi ne vedem destul de rar
în ultima vreme el la București eu la Focșani la ai mei
și acum când m-am întors de-abia ce-am schimbat
câteva vorbe a trebuit să-mi întrerup concediul post-natal
dacă treceam de un an îmi scoteau postul la concurs
am tot sperat că voi găsi la Focșani ceva de lucru
m-am ales doar cu promisiuni
oricum n-am de gând să rămân aici
nu mi-a plăcut niciodată în Ardeal
oamenii sunt altfel decât cei de pe la noi
am avut parte doar de intrigi și de suspiciune
Carmina a tăcut zgribulindu-se e frig aici
dă-mi te rog scurta am luat-o din cuier și i-am întins-o
într-adevăr era frig îl simțeam doar la față
și la mâini eram gros îmbrăcat
am impresia că trăiesc un coșmar de-abia aștept să
mă trezesc și-a început ea confesiunea brusc
ca și cum s-ar fi aruncat într-o apă
nu știu ce ți-a spus Gelu nu mi-a spus mai nimic
deși l-am întrebat despre voi mi-a arătat însă
pozele cu Smărăndița e tare dragălaşă
cred că singura soluție pentru noi e divorțul
trăim de câteva luni o imensă minciună nu mă așteptam
la una ca asta așa fi zis că sunteți un cuplu sudat și că
nu știu ce voi face acum mă simt o ratată
am dat greș în căsnicie la serviciu e ca-ntr-o mocirlă
și n-am unde mă duce mă voi întoarce acasă
de unde mi-am dorit atâta să plec imediat ce am terminat
școala când am reușit la facultate mi-am zis că
după ce voi absolvi în Focșani nu mă voi întoarce
decât de Paști și de Crăciun

în orice caz nu-mi mai doresc să mă iubească vreodată
un bărbat cred că și dacă aş avea o relație cu unul
cândva după divorț aş fi în stare să-i dau cu ceva în cap
dacă mi-ar spune că mă iubește Gelu atâta mi-a tot spus că mă
iubește încât mi se face părul măciucă
auzind un bărbat că spune te iubesc
pe stradă sau pe când mă uit la un film la televizor

Și ce mai pot face acum pentru a-mi răscumpăra greșelile?
Deocamdată, nu știu. Îmi aduc iarăși aminte de „Numele
trandafirului” – am recitat de curând cartea lui Eco – și-mi zic: Va
trebui să fac în așa fel de parcă aş avea la dispoziție întreaga
eternitate. Chiar așa am și trăit. Îmi reproșă, cândva, Roxana: „Te
porți de parcă ai fi nemuritor!” Și eu i-am replicat, zâmbind:
„Așa și sunt – nemuritor. Și așa suntem cu toții”. „Cum adică”, s-
a revoltat ea. „Bine, i-am răspuns. Sufletul nostru este nemuritor;
chiar dacă trupul moare, sufletul nu dispăre, ci trece într-o altă
dimensiune, mai subtilă”. „Bați câmpii, ca de obicei”, mi-a spus
Roxana, indignată.

de câteva nopți mă sâcâie o măsea până la urmă va trebui
să merg la dentist asta-mi mai lipsea și-așa
de-abia mă descum de la o pensie la alta dacă mai trăia
doctorul Kronstein ne înțelegeam noi într-un fel
acum vreo zece ani mi-a reparat dantura și i-am dat
doi cocoșei însă ultimii napoleoni de aur s-au dus
când cu boala nevastă-mii de când am pierdut-o pe Roxana
viața mea e un deșert de cenușă
degeaba mai amân tot tămâia e scăparea nu știu cum se face
îți ia durerea instantaneu însă apoi dintele buclucaș
ți se sfărâmă mărunț-mărunț biata mama îmi tot spunea copile
îngrijește-ți dinții că mai târziu o să te coste bani grei
să-ți repari dantura bine bine îi răspundeam eu
continuu să sparg alunele-ntre măsele dar și nuci și
sâmburi de caise până și sâmburi de măsline am încercat
să zdrobesc eram mândru la un control stomatologic
pe care ni l-au făcut la școală m-au dat de exemplu
aveam dinții cei mai sănătoși nu se știa pe-atunci de colgate
și blend-a-med aveam nemaipomenita noastră pastă
de dinți cristal puteai s-o și mănânci am fost o dată
într-o tabără la mare și era acolo un băiat care a înghițit
un tub întreg nu mai știu ce i s-a întâmplat după aceea

pe atunci nu ne gândeam la consecințe făceam toate trăznăile
posibile și imposibile bineînțeles că o-ncurcam
tata ne bătea rar mama nu stătea mult la discuții
trăgea sertarul de la bufet puneă mâna pe vreo
lingură de lemn ne altoia mai ales peste fund și peste pulpe
când am mai crescut param loviturile cu antebrațul
se frângea lingura mamei ca o surcea
mă pufnea râsul mama se enerva și mai tare
dacă era tata acasă era de jale își descingea cureaua
de la pantaloni îmi făcea semn să mă apropiu eu mă tupilam
pe după masă mă fugărea ținând într-o mână
cureaua pusă-n două cu cealaltă ținându-se de brăcinar
dacă te prind e vai și-amar de fundul tău o zbugheam pe ușă
până la căderea nopții nu eram de găsit
venea mama după mine îmi știa ascunzătorile
mă lua cu binișorul mă puneă să promit
că-i voi cere iertare tatei
asta era partea cea mai grea a pedepsei
mai bine-aș fi stat s-o iau pe coajă pe când așa
trebuia să suport poliloghia mă scotea din sărite
avea tata o manie de a exagera și răstălmăci lucrurile
și vorbele de-mi venea să-mi iau câmpii
când am mai crescut dacă făceam o boacăna mă refugiam
la bunici trimitea buna vorbă prin câte cineva
că rămân peste noapte la ei
am rămas singur între timp cât de curând mă voi întâlni
dîn nou cu părinții și cu bunicii
cu toți cei care au trecut marele prag
începe să se lumineze de ziuă aprind lampa
și-nngenunchez gemând la icoane
cine știe când va fi ultima oară

mai bine mai târziu

stătea mică și neajutorată rezemată de caloriferul din bucătărie
goală pușcă ținea în cea dreaptă păhărelul cu rachiu
cu stânga se încleștase de țigară ca de paiul salvator
plângea încetișor sorbind din rachiu
afară ploua mărunț picurii de ploaie țacăneau
în tabla pervazului o melodie obsedantă
îi era atât de dragă încât cuvintele ar fi fost o constrângere
s-a apropiat cu duioșie de ea a dat să o îmbrățișeze
ea s-a cuibărit în brațele sale el a sărit ca ars
uitase ca de moarte de țigara din cea stângă a ei
înjura ca din gură de șarpe
ea zâmbi a râde ai făcut-o intenționat ea râdea în hohote
facu-ți și dregu-ți de prefăcută
mai și râzi ca proasta-n dânsa și dă-i și râzi el se opri nedumerit
nu era urmă de răutate în privirea ei o veselie senină și caldă
iarăși se înduioșă nu vru să-și dea pe față slăbiciunea
îi râdea mustața
ea se înălță pe vârfuri și-l mușcă pățimaș
de răsfrânta buză inferioară
el îi prinse delicat cu dinții limbuța cea obraznică
ea se cambră luându-l în piept o săruta pe gât pe ochi
îi răvășea părul îi răvășise viața cu felul ei capricios de a fi
și-i era atât de dragă încât ar fi ar fi
nici nu știa ce să mai spună că ar face de dragul ei
dragul meu animăluț suspină ea abandonându-i-se
cât de bine îl simțea fiecare pe celgălalt asta era acasa lor
din păcate nu puteau sta tot timpul în casă
nu aveau locuința lor ea stătea în gazdă el stătea cu părinții
a doua zi după obișnuitele ei reproșuri
de ce n-ai și tu casa ta cât de mică o cămăruță acolo
să putem fi doar noi doi și să nu ne mai pese
de nimeni și de nimic
ca de obicei el i-a cerut să aibe răbdare
împreună vor învinge toate greutățile m-am săturat
de textele tale nu mai suport nu te mai suport
de ce nu faci nimic de ce nu te zbați nu te lasă ai tăi
nu-i așa știi eu că nu mă vor știi ce
alege o dată pentru totdeauna ori eu ori ei
degeaba a încercat s-o îmbuneze l-a trimis la origini
cu bunele lui intenții cu tot să nu mă înjuri de mamă
să nu mă mai înjuri niciodată că-ți rup gura
'zgura mă-tii o faci intenționat așa-i
așa-i 'tu-ți grija mă-tii jap jap o pereche de palme
jup Jup altă pereche ceva mai plăpândă însă dată cu obidă

erau chit și-au întors spatele și nu s-au mai văzut
două săptămâni s-au întâlnit ca din întâmplare
știa pe unde vine el de obicei de la lucru
i-a tăiat calea prefăcându-se că nu-l observă era singură
de o săptămână gazda ei era plecată la țară la părinți
s-au bucurat unul de celălalt cu sete cu frenezie
cu duioșie cu voluptate nicăieri nu e mai bine ca acasă
a spus ea zâmbindu-i poznaș mai bine mai târziu decât
ea l-a îmbrățișat felin murmurându-i decât mult prea târziu
niciodată nu e prea târziu niciodată să nu-mi mai spui
niciodată dragul meu odată și-odată trebuia să ne întâlnim
ce minune că ești ce-ntâmplare să-ți fii pe aproape
către seară a doua seară au ieșit la o plimbare
mai vrei să te însori cu mine oricând
nu așa ci pentru totdeauna el a căzut pe gânduri
știi ce gazda mea vrea să se mărite
are de gând să ne închirieze apartamentul nu o să ne juoaie
a rămas fără grai ea l-a îmbrățișat important e să fim împreună
altceva nu mai contează
nici măcar greutățile a întrebat el neîncrezător
nici măcar neîncrederea ta în mine
o să ți-o spulber cu un sărut nu se face primăvară
a murmurat el s-a făcut târziu a oftat ea
vrei să ne întoarcem acasă ea s-a luminat
știi că nu te referi la ci la și mai vreau să știi
că știi cum să te fac să nu regreti nicicând alegerea
așa să fie
cum tot nu mă crezi
cum știi matală să le faci și să le desfaci bobocule
mai rar cineva

Când iubirea nu-i acasă

S-a întunecat. Roxana îl privește iar el nu știe ce să spună, inhibat de privirea ei implacabilă. Ca și de cuvintele ce urmează: „Nu mâine. O să te sun duminică... sau, poate, luni...” „Nu! Nu trebuie să o lase să facă una ca asta! Adâncește și mai mult fisura ivită între ei. Cum de este posibil? Cu numai o zi înainte dragostea lor ardea cu foc viu și înalt. Acum de-abia mai mocnește. Să se fi consumat? Trebuie să... Să ce? unde greșise?”

„M-am gândit că așa e mai bine pentru amândoi”. Nu se cunosc îndeajuns. Mai deloc, de fapt. Fiecare intuindu-l pe celălalt. Care, iată, este altcumva... „Te aștept mâine seară”. „De ce? și ce să facem, dacă...” Vocea ei sună uscat, iar în ochi îi sclipește o hotărâre (ce pare) de nezdruccinat. Lovește cu o furie rece, calculată: „Mai bine să ne vedem fiecare de drumul lui. Îmi ajung problemele mele. Nu am lipsă de altele. Mă obosești!” El o îmbrățișează, șoptindu-i: „Te iubesc”. Ea îl îndepărtează. „E problema ta”. O izbitură năucitoare. De parcă l-ar fi lovit în moalele capului. „Trebuie să fiu căzut în cap să mai continui dialogul ăsta al surzilor!”, își zice el. Și-l pufnește râsul, amintindu-și cele petrecute cu numai zece minute mai-nainte: el, atârnat cu picioarele de o bară, legănându-se, cu capul în jos, în nenorocitul ăla de „loc de joacă pentru copii”, plin de gunoaie și de gropi, cu amenajările strâmbe și ruginite, pierdute printre mormanele de moloz revărsate de pe șantierul de alături. I-a spus, șăgalnic: *Să stăm strâmb și să judecăm drept*. S-a mai legănat de câteva ori, apoi a încercat să se prindă din nou cu mâinile de bară. Și a căzut. Drept în cap. Roxana s-a speriat. S-a repezit la el: „Ai pățit ceva, dragul meu?” El s-a ridicat, buimac. A făcut câțiva pași. Nu-i venea să creadă că nu și-a frânt gâtul sau că nu i-a crăpat țeasta. „Noroc că bara a fost atât de joasă”, și-a zis, apoi, înduioșat de îngrijorarea ei a îngăimat: „Nu, n-am nimic, pușor”. Pentru ca imediat să înceapă a-i povesti ce i s-a întâmplat mai demult, pe când a vrut să treacă o vale, peste un trunchi prăbușit de-a curmezișul...

Roxana îl privește cu reproș: „Nu te înțeleg! De ce râzi acum? Mă derutezi!” El redevine serios. Brusc. (Nu o dată s-a întrebat dacă această mobilitate psihică e maladivă sau e chiar un semn al genialității. „Celebrul” său complex de superioritate.) „Puișor, nu mai complica atât lucrurile. Nu-mi mai răstălmăci vorbele și nu mai despica într-una firu'-n paișpe...” Ea izbucnește: „N-ai înțeles! Vezi că nu ne potrivim? Vezi că...” El îi înăbușă fraza cu un sărut, apoi cu altul și cu altele încă. Spunându-i, într-un târziu: „Vezi, ăsta e defectul tău: vorbești prea mult. Uneori nici nu te gândești la ce spui, la consecințele...”

„Cum adică?“ El o sărută din nou. Ea își pleacă bărbia în piept. „Nu, n-are rost... Acum mă simt mai mult decât singură...“ „Păi, nu suntem împreună?“ Ea suspină: „Nu. Adică da... însă... doar fizic... Crede-mă, e mai bine să nu ne vedem o vreme,... poate câteva zile,... poate câteva luni („Poate câțiva ani“, o îngână el, ranchiunos, dar nu e băgat în seamă.) ...nu știu. Sunt atât de obosită! O să mă mai gândesc... Dar mâine seară... mâine seară să nu mă aștepti“. „Și când ne vedem?“ „Nu știu... Te sun eu“. Se depărtează. O pierde. E înspăimântător ce li se întâmplă. „Nu fă una ca asta, pușor! Te rog, nu fă asta!“, însă cuvintele lui nu par că ar mai ajunge până la ea, care, cu pași mici, cu capul plecat, pășeste șovăitor pe trotuar, pe când sufletele lor se îndepărtează unul de celălalt cu o viteză amețitoare.

Orice s-ar întâmpla, o va aștepta mâine seară. Poate să-l ocărască ori să-i întoarcă spatele, fără un cuvânt.

Totuși, el știe că nu va fi așa. Că se va repezi în brațele lui. Larg deschise. Că o va strânge la piept, iar ea i se va cuibări în brațe. Că se vor regăsi.

Imaginându-și reîntâlnirea lor, Mihai se pomenește murmurând:

*singurătatea...
noaptea inimii... zvârcolindu-se...*

nu, nu așa. Reia:

*noaptea inimii zbatându-se
în colivia...*

nu... Reia:

*în cușca de... carne
și... fiere?*

da, ba nu;
cum zicea Săbato?

și... timp

– așa, bine...

*și timp care sunt eu... pentru
mine... exilat în mine însumi*

(asta e o idee mai veche,
dintr-o poezie
rămasă neterminată)

*treceam prin viață ca printr-o
grădină a desfătărilor*

(bine zis,
da' parcă mai lipsește ceva)

zădărniceii (?)

cu tine zorii trandafirii

(nu, e prea siropos, lăsăm zorii,
tăiem trandafirii)

speranței și iubirii...

(nu, nici așa nu merge,
trebuie să caut altceva - dar ce?)

pe mine...

(nu, e o prostie să-l citezi așa,
anapoda, pe bădia Mihai...
de ce? doar ce facem noi altceva
decât să-l parafrazăm, iar și iară...)
așadar, finalul:

pe mine mie redându-mă

Se oprește, nemulțumit. Apoi: „Dacă înlocuiesc acel vag: *Cu tine, zorii / speranței și iubirii... cu... cu ce? Cum!?!* Ia să auzim: *înalt către Tine / ochii mei visători / Iubirii vecinice / pe mine Ție redă-mă... ei da, dintr-o poezie de dragoste reiese un... Psalm.* Da. Asta e – un psalm.

Și Mihai se grăbește spre casă, nerăbdător să-l transpună pe hârtie. „Nu e rău. Dar... Nu, *Psalm* e prea mult spus. Poate fi o... o... Da. O me-ta-ni-e“.

negru la albino

nu înțeleg de ce lu oskar i se spune negru lu albino
oskar e blond ș-are ochii verzi
am văzut chiar ieri un negru la noi pe stradă
a intrat egzact la buticu lu nenea albino
negrul era de fapt maro închis ochii lui erau mari și albi
iar la mijloc negri de tot ăla da era negru
chiar de chiar oskar e sas și sașii nu-s niciodată negri
și-s bătrâni cei mai mulți
mai sunt numa doi bătrâni la noi în cartier
și cu oskar care abia a terminat liceu
l-am întreat odată de ce n-a rămas în Germania
acolo e maică-sa vine din când în când în Sibiu
să vadă ce mai fac oskar și bunică-sa mama ei
oskar s-a inervat și mi-a zis ceva de mama mea
a vrut să-mi tragă un picior în fund da io nu-s prostu lu oskar
pe care îl aleargă nea albino toată ziua îl trimite de colo colo
și când se întoarce îl ia în primire doamna vichy
îl pune să măture prin curte îl trimite la piață la poștă
să le plătească fracturile de curent îl trimite la clienți
cum îi zicea ieri la o vecină dragă l-am trimis pe oskar la idioata
aia de amantă a lu acojocăriței să-i returneze înapoi factura
ea se pretinde că-i ține contabilitatea și nici atât nu-i în stare
să completeze ka lumea o amărâtă de factură
da se ține cu nasu pe sus că i-am zis o dată
când s-a făcut că nu mă mai cunoaște la coafor
tu hăbăuco n-aveți voi în casă ce-avem noi în garaj
când s-a întors oskar l-a luat în primire
nea albino l-a pus să-i spele mașina în fața porții
oskar a încercat să mă vrăjască pe mine s-o spăl io în locul lui
că-mi dă bicicleta să fac o tură prin orașu de jos
bicicleta lu norbert băiatu lu nea albino și-a lu doamna vichy
dacă m-ar prinde norbert pe țoacla lui m-ar termina momental
da nu mă fraierește oskar pe mine ca pe luzării ăilalți
de pe stradă le dă niște gumă sau niște mărunțiș
primit de pe la clienți și fraierii ăia micii fac ce zice el
i-a dresat oskar se ține jmecher
păi dacă era chiar de chiar așa de jmecher
nu ajungea negru la albino rămânea în Germania aia
de unde l-a dat afară că era într-o gașcă și furau din mașini
am auzit io când m-a trimis doamna vichy la bar să-i iau țigări
că la ei la butic nu mai aveau a venit unu și a cumpărat toate
țigările ce-o vrea ăla să facă cu atâtea baxuri de țigări

oskar zicea ceva de o contră și de o bandă n-am înțeles ce-i aia
nimeni n-are răbdare să-mi esplice
nici io nu prea mai pun întrebări
la oamenii mari nu le place să pui prea multe întrebări
se inervează repede țipă la tine să-i lași în pace
și să te duci înapoi în mama aiurea că nici n-ai cum
să încapi înapoi în burta lu mama
nu înțeleg de ce se supără io când întreb pe cineva ceva
vreau să știu deci vreau să învăț și de ce se supără ei
că io vreau să învăț deci ei vrea să rămân io mai prost ca ei
să ajung negru lor aiurea ce dacă tata meu nu e patron
ca nea albino tata e plecat în Italia muncește la construcții
că acolo în Italia se construiește la greu
la noi pe stradă nea albino a cumpărat o casă veche
a dărâmat-o acum se face acolo o altă casă de zece ori mai mare
de ce s-a dus tata în Italia putea să rămână aici
să lucreze la casa lu vecinu
oamenii ăștia mari îs tot altfel decât ăștia ca mine
care nu înțeleg de ce o cheamă albino pe doamna vichy
care se vopsește pe păr neagră ca smoala

jocul de-a oastea

stă de strajă patriei
e în postul cel mai îndepărtat la poligonul auto al unității
e un ger de crapă pietrele schimburile se fac o dată la 2 ore
în loc de 3 în posturi sunt șube și pâslari
le-a preluat de la santinela pe care a schimbat-o
patrulează între foișor și poartă pășește greoi pâslarii sunt
cu cel puțin 3 numere mai mari
șuba lungă și grea se târâie pe zăpada spulberată de vânt
nu-și mai simte fața de frig dacă nu s-ar putea mișca
l-ar găsi înghețat și când te gândești că unora chiar le place
frigul unora le place jazzul some like it hot păi cum altfel
ce n-ar da să fie acum caniculă deci some like it hot bun film
cu marilyn monroe jack lemmon și și și
cum îi zice ăluia îi stă pe limbă
merge cu spatele vântul îl scoate din sărite
ca de altfel toată mascarada
armata e o adunătură de tembeli și o pierdere de vreme
când citea Citadela lui Saint-Exupery îl fascinau reflecțiile
acestuiia despre simțul datoriei despre santinela ca simbol al
cu coada ochiului observă o siluetă în mișcare se întoarce brusc
îndreaptă kalașnikovul într-acolo stai cine-i stai că trag
armează glonțul culisează pe țevă silueta se apropie agale
ridică pistolul mitralieră țipă isterizat stai că trag în p... mă-tii
silueta e la câțiva pași de el dă din coadă prietenoasă
e un câine lua-l-ar naiba bine că nu a tras în el bine
că nu-i de pază la depozitul de carburanți
s-a lăsat întunericul nu poate să fie mai mult de șapte
peste vreo oră poate și mai puțin îi vine schimbul
tony curtis îi vine dintr-o dată în minte ia stai
ce-i cu tony curtis e ăla din unora le place hot
cum altfel bun ar fi un hot dog
nu știe cum e n-a mâncat niciodată așa ceva a
văzut doar în filme oricum i-ar prinde bine ceva de-ale gurii
nu mai e mult și se intră în sala de mese
parcă s-a auzit semnalul trompetei cred că-i îngheață lui neață
deștele pe alamă și buzele pe muștiuc
ce-aș mai bea un ceai cu lămâie
neață l-ar înjura văzând lămâia zemoasă pe care
el ar tăia-o în două jumate i-ar da-o lu vieru
cel mai simpatic dintre camarazi
fiecare și-ar storce jumătatea cu patimă
jumătatea lui vieru e o bucată de-ți lasă gura apă
a primit cu ultima scrisoare câteva fotografii de la nuntă
vieru a făcut 10 culcături până i-a dat caporalu scrisoarea

dolofană l-a pus s-o deschidă să vază ce e înăuntru
să nu fie te miri ce
când ăla a văzut fotografiile s-a înverzit de ciudă
vieru primise o telegramă luna trecută
l-a chemat căpitanu în cancelarie l-a luat la întrebări
o lăsase gravidă pe fata vecinilor
ăia au făcut scandal era să se încaiere frații ei cu părinții lui
până la urmă au tras o băută ka lumea ești bun de cinste vierule
așa e toaș' căpitan să trăiți îți dăm concediu
o săptămână te însori și te întorci la datorie
toaș' căpitan permiteți să raportez ce să mai raportezi vierule
te duci faci nuntă stai câteva zile cu nevastica
dup-aia te-ntorci înapoi aduci ce trebuie petrecem și noi acilea
ai înțeles am înțeles să trăiți toaș' căpitan
da lăsați-mă tot concediu comentezi prea mult vierule
uite ce scrie tac-tu că totu e pregătit
doar tu lipsești cireașa după tort mergi faceți nunta
că luna de miere ai avut grijă s-o faceți înainte de armată
ai înțeles am înțeles toaș' căpitan
vieru s-a dus s-a însurat
a pierdut dus-întors aproape 2 zile a primit foi de drum
cefere clasa a doua ș'a trebuit să schimbe trenurile
de 3 ori la dus și tot de 3 ori la întors
a venit încărcat ca Moș Crăciun
au făcut superiorii un chef monstru
pentru noi nu i-au lăsat lu vieru mare lucru
caporalu a rămas ca la dentist cu pozele-n mână
una i-a căzut am ridicat-o eu era frumoasă ca o artistă
nevasta lu vieru și nici nu se vedea că e gravidă
băi să-mi trag ceasu i-a zis covaci ce-a găsit asta la tine
de i-ai făcut un copil a găsit ce-i trebuia băi kovacs i-a zis șaitoș
mda știam cu toții ce armă de calibru greu are vieru
doar l-am văzut de atâtea ori când ne duceau la baie
începuse să ningă vântul îi zvârlea zăpada chiar în față
nu mai zărea nici la doi pași ajuns la foișor
a făcut stânga-mprejur s-a îndreptat iarăși spre poartă
dacă nu era sârma înghimpată
dădea nas în nas cu caporalu de schimb stai cine-i stai
dați parola 'ți dau una de nu te vezi de ce
nu ne-ai somat regulamentar v-am somat să trăiți
comentezi bibane ne-ai somat d-abea când te-ai trezit
față-n față cu noi lasă-l bă în pace n-avea cum să ne vadă
pe viscolu ăsta hai naibii odată că ne-ntroienim
p-acilea-n scula mea a deschis poarta
i-a dat șuba celui care l-a schimbat dar păslarii n-a fost în stare
să-i dea jos singur a trebuit să-l ajute 3 inși
2 să-l țină de subsuori și altul să-i tragă de pe picioare

se simțea acum ușor ca un fulg
l-a răzbit dintr-o dată gerul se încălzise sub șubă
a început să țopăie ca să-i treacă tremuratul
treci naibii în formație soldat că te ia mama lu proces verbal
grupă drepți grupă la stânga-mprejur
grupă spre corpul de gardă înainte marș în câteva momente
i-a-nghițit furtuna zăpada spulberată ștergându-le urmele
ca-ntr-un joc fără noimă

Insula lui Lones

De ce nu mi-ai spus până acum de aceste simptome?

Pentru că nu aveam încredere în voi.

Dar de ce ai insistat să începem tratamentul? Dacă la începutul acestei propoziții doctorul Kawatsumi se răstise la Dwight Lones, către sfârșitul ei glasul i s-a frânt. Din indignare, spre dezamăgire.

Dwight veni lângă el. Privindu-l așa, de foarte aproape, își dădu seama că doctorul e mult mai tânăr decât crezuse.

Lasă – șopti Dwight conspirativ –, nu mai fi supărat. Până la urmă tot îi facem bucata.

Cui?

Lui.

Cuiii? răsună interpelarea, de data asta strident, ca o coardă pleznită. Răspunsul se repetă, cabotin în vibrato-ul voit misterios al vocii lui Dwight Lones:

Lui...

Pentru că doctorul tăcea, Dwight ridică din umeri, apoi luă o țigară din pachetul de pe birou, o aprinse și se instală comod în fotoliu. Dr. Kawatsumi se așeză în fața lui. Aștepta.

Nu mai rezistam, doctore! Ți-am mai spus-o de câteva ori... Nu te acuz, n-am ce să-ți reproșez, că doar ai vrut să... și eu m-am împotrivit. De fapt *el* m-a silit. Îmi poruncește și eu trebuie să execut. Mi-e frică de *el*. Mă trec fiori la gândul întoarcerii pe Insulă. Dar n-am de ales. E inevitabil. Dwight îl privea insistent. Dr. Kawatsumi era impasibil. Dwight rânji, stinse țigara, își deschise cămașa la gât, răsufală zgomotos și iar îl privi pe doctor. Nimic. Atunci, conținuă:

N-am de ales. Îmi prevede orice intenții și sunt la discreția lui. Nu e tiranic, nu mă obligă la aberații, cum s-ar putea crede, numai că nu mă lasă singur nici măcar o clipă. Foarte curios, vrea să știe totul despre toate, eu fiindu-i instrumentul prin care poate realiza cunoașterea. Un instrument imperfect, după cum îmi aminteste de zeci de ori într-o zi. Mă obligă să-i bombardez cu întrebări pe cei cu care am de-a face, să mă vâr în sufletul lor, să-i iscodesc, să-i surprind, să fiu atent la fiecare reacție a lor, la fiecare clipire, intonație ori grimasă, la gesturi, la mișcări. Nici cu femeile nu-mi dă pace. Mă obligă să le tot întreb și iar să le întreb tot felul de chestii. Degeaba încerc să-l ignor, e mai puternic decât mine, mă domină total. Pentru *el*, actul procreației, e o parafrază a... cosmogoniei. A doua oară, tipele nu mai vor să aibă de-a face cu mine și au grijă să le avertizeze și pe altele. Iar *el...*, el s-a plictisit repede de «eternul feminin», oftă Lones. În orice caz, mai repede decât mi-aș fi dorit. Se opri. Părea că pierduse

șirul. Aștepta o întrebare, o nedumerire, un semn... Doctorul tăcea. Dwight închise ochii. Își reluă confesiunea, atent la detalii, ca și cum introspecția ar fi fost mai profundă așa, pe întineric.

La început,... mâncam... pe săturatele... Ba... chiar mai mult... decât... aveam nevoie. Pentru *el*, și mâncarea... era... o formă de cunoaștere. Dar asta numai la început. Apoi mâncam numai cât să-mi refac puterile. După aia, a vrut să experimentăm cum e cu foamea. A fost cumplit.

Tot așa și cu distracțiile. Îmi îlesnea orice capriciu, ba mă mai și întărâta, numai și numai pentru a-și satisface curiozitatea ieșită din comun. Mă puneă să repet același și același lucru până se plictisea și atunci încercam alte modalități de amuzament, și altele, și altele, și altele.

Somnul e și el un instrument al cunoașterii, a hotărât *el*. Visul fiind marea revelație. Mă obliga să dorm mai tot timpul. Visam cu frenezie. Dar nu mai erau visele dezlânate de dinainte. Sonda metodic prin sedimentele memoriei mele, îmi incita imaginația și rezultau tot felul de chestii bizare pe care le silea să se repete până se ordonau în secvențe inteligibile. Nu știu, doctore, dacă mă înțelegeți... Aș vrea să vă povestesc măcar unul din acele vise controlate. Am auzit că interpretarea științifică a viselor e foarte importantă și că prin metode extrem de..., de... Dwight se întrerupse. Își mușca buzele și frământa între degete mucul țigării.

Liniștește-te. Data viitoare ne vom ocupa numai și numai de interpretarea celui mai important vis pe care ți-l amintești, îi spusese, în sfârșit, dr. Kawatsumi.

Dwight se potoli. Sorbi din paharul de apă minerală pe care i-l întinse doctorul. Răsuflă adânc.

Aș vrea să continuăm, acum.

Cum dorești. Ți-am mai spus, eficacitatea tratamentului depinde doar de d-ta.

Dwight mai sorbi o înghițitură de apă minerală și-și urmă relatarea:

Ajunsesem o umbră. Iar în scurtele momente de 'trezie' – trebuia să și mănânc, nu? – mă mișcam ca un somnambul. Îmi era frică de întoarcerea în lumea atât de riguros întocmită a viselor, dar când eram treaz, mă simțeam străin în viața reală, nu mai eram în stare s-o înțeleg..., nu mai avea sens... Lumea din vis era coerentă, plină de semnificații... Dar *el* s-a plictisit și de lumea din vis. Nu mai găsea în ea nimic incitant. Îl fascina de-acum misterul creației artistice. Voia nu atât să înțeleagă, cum se întâmplase în actul procreației, ci să experimenteze. Uneori, nu mă lăsa câte o săptămână întreagă să mă întorc pe Insulă. Mă obliga să piteț, să scriu, să cânt. Nici că se putea o pacoste mai mare pentru mine. Niciodată nu mi-a plăcut să citesc, îmi era lehamite să scriu măcar două rânduri, cât despre cântat... A, dacă

ar fi fost vorba de-o foiță, de-un pocăraș, acolo, nu m-aș fi dat în lături! Doctore, trebuie să-ți mărturisesc că de-aia am și insistat atât să-mi umblați la cutiuță, ca să mă faceți mai deștept. Așa aș fi putut născoci noi șmecherii ca să câștig la cărți și la ruletă. Ba chiar m-aș fi pus pe tocit, ca să învăț legile și chichițele judecătorești. Dacă aș fi devenit avocat, și-aș fi deprins cum să trag sforile după bunu' meu plac, în câțiva ani ajungeam milionar, pe cinstea mea!

Ca să vezi ce fraier sunt! Nu m-am gândit că și jocurile de noroc pot fi modalități de cunoaștere. Iar *el*, după câteva partide cu băieții, a învățat atât de bine să trișeze că i-a zăpăcit de tot. Il amuza teribil să-i vadă pe ceilalți cum se consumă, cum încearcă să-i deruteze pe adversari, făcând pe impasibili la început, apoi devenind gravi, bățoși, pentru ca, dintr-o dată nervii să le cedeze iar ei să țipe, să spargă paharele și sticlele de pe masă, să trântască scaune sau să rupă cărțile de joc. Urmând o păruială generală și descinderea poliției, care evacuează localul. *Lui* îi plăcea să se bată și-i plăcea și la 'răcoare', fiindcă acolo avea prilejul să-i studieze încă și mai bine pe semenii mei. Am tras destule și din cauza asta. Suferința fiind și ea, nu-i așa, un instrument al cunoașterii. Aici a întrecut măsura și era cât pe-aci să mă curăț de vreo câteva ori. Fie înjunghiat fie încercând să mă sinucid. A profitat și de asta, mai ales după ce mi-a căzut în mână o traducere-pirat a cărții *Sinuciderea – mod de întrebuințare*, de Martin Schreier și Robert de Guillon. Țin al naibii de bine minte atât titlul cărții, cât și autorii, pentru că m-a obligat s-o învăț pe de rost și apoi să încerc cele mai interesante moduri de a te sinucide. Mă salva în ultima clipă, în chip magic. O cârpă în mâna *lui*, asta ajunsese. Asta până mi-a venit Ideea...

* * *

Părea un caz banal. A rămas amnezic după un accident de circulație. O tentativă – nereușită – de sinucidere, după cum scria în dosarul pe care l-am primit de la poliție. A fost internat în pavilionul central, al „clasicilor“, de care se ocupă cei mai tineri dintre asistenții mei.

M-a oprit într-o zi în fața cabinetului meu. Reușise să se ascundă undeva prin apropiere. M-a rugat să mă ocup personal de el. A insistat să fie supus unui tratament cu plectronice... *Poftim?* Nu știu cum aflate de noua aparatură pe care urma să o primesc zilele acelea; probabil o indiscreție a unuia dintre asistenți. „Plectronicele“ reprezintă, de fapt, numele de cod al aparatelor de investigare și analiză la care am lucrat împreună cu Mike Gorman. *Monsieur Michel Gorman, informaticianul?*, îl întrerupsese din nou academicianul D'Arnaud. Chiar el, monsieur. *Dă-mi voie, dragă Kawatsumi, să-mi exprim rezerva în legătură*

cu imixtiunea informaticii în psihiatrie. Mă rog, s-ar putea ca această circumspecție să fie o consecință firească a vârstei mele înaintate. Însă domeniul nostru de cercetare este atât de vast încât nu vād de ce ar fi nevoie să-l complicăm și mai mult. Nu contest progresul uriaș al informaticii și rolul său în societatea contemporană, dar cred că nu este cazul să o fetișizăm. Scuză-mă, deci pentru această digresiune. Ce vrei, vârsta... Yajishi Kawatsumi știa prea bine că academicianul D'Arnaud nu vorbește niciodată fără rost. Cât despre referirile la vârsta înaintată, acestea erau cochetării. Din moment ce fostul său profesor era atât de circumspect, Kawatsumi își spuse că, probabil, voia să-l avertizeze indirect. Zâmbetul discret al academicianului îi dovedea că acesta intuia raționamentele fostului său doctorand. Care se înclină, politicos. Nu e nici o supărare, D'Arnaud o-san. Poate vom avea timp să discutăm și chestiunea informatizării psihiatriei... *Desigur, dragul meu. Ți stau la dispoziție, poimăine, după simpozion. Mai povestește-mi despre cazul în speță, care vād că te preocupă atât de mult.* Lones. Dwight Lones. Așadar, Lones știa că Mike Gorman urma să vină a doua zi, odată cu aparatura. În consecință, m-a abordat din nou. De data aceasta n-a mai rostit nici un cuvânt. Mă privea cu atâta durere și încredere încât nu am putut rămâne indiferent. I-am promis că mă voi ocupa de el cât de curând. Chiar în acea zi l-am chemat pe medicul în salonul căruia se afla Lones. Nimic deosebit, după cum mi-a relatat medicul. Lones își revenea încet dar era un caz recuperabil. Înainte de accident fusese un oarecare; dacă existența unui cartofor de duzină poate fi ceva normal, atunci Dwight Lones era un nesemnificativ. Iar Lones, pacientul, nu crea nici un fel de probleme, fiind unul dintre cei mai liniștiți „pensionari” ai spitalului. De unde atunci disperarea lui mută, sfâșierea existențială? Nu cumva Lones, pierzându-și aproape complet memoria, dobândise dintr-o dată – oarecum în compensație – o acută conștiință de sine? Realiza dureros că există. Era convins că, printr-un tratament intensiv și cu ajutorul aparatului ultramoderne, va deveni un om normal. Mai mult, făcuse fixația că doar printr-o dificilă operație își va redobândi personalitatea. Își pusese toate speranțele în puterea mea „atoremodelatoare” (sic!). Dar eu? Eu în ce trebuia să cred? Ce trebuia să fac? Până la urmă, am realizat că nu aveam de ales. Trebuia să recurg la aparatura lui Gorman. Ceea ce am și făcut. Dacă ați fi văzut cât era de fericit Lones... Părea că i se promisese însuși mântuirea. Mă implora să începem „operația” cât mai curând cu putință. Care „operație”? I-am încercat eu. A răs complice și m-a întrebat ce acte are de semnat. Aici chiar că m-a luat prin surprindere. Până la urmă, a scris o declarație prin care își asuma întreaga răspundere. Mike Gorman să fie martor, a mai cerut. După ce am imprimat textul și l-au semnat, el și Gorman,

Lones m-a luat în brațe și mi-a șoptit: taie-mă cât mai repede, doctore. Avea lacrimi în ochi, dar zâmbea subțire, de parcă avea de gând să ne păcălească.

Academicianul D'Arnaud clătina ușurel din cap. Ținea ochii întredeschiși, iar grelele-i pleoape tremurau imperceptibil. Bătrânul acesta distins își pusese masca unei adevărate fosile vii, mască brăzdată de vinișoare subțiri, albastrii, pe sub complicata țesătură de crețuri. Ai fi zis că e pe cale să ațipească. Dr. Kawatsumi îi cunoștea încă din studenție tactica de a lăsa impresia de somnolență atunci când un subiect îl interesa în mod deosebit. Dar dacă nu se mai prefăcea? Dacă vârsta își spunea într-adevăr cuvântul? Însă nemișcarea mâinilor smochinite, odihnindu-se pe brațele jilțului de mahon lustruit, era semn că academicianul asculta cu mare atenție. Monsieur D'Arnaud era de altfel un spirit efervescent, fermecător, trăindu-și fiecare zi cu voluptate și furie, manifestări distilate cu timpul într-un rafinament care-i amintea surprinzător medicului nipon de particularitățile cele mai prețuite ale poporului său.

Dar Mr. Gorman cum a reacționat? Mike? Se amuza. I-a spus lui Lones, pe un ton cât se poate de serios, că-i vom pune la locul ei roțița ce-i sărise din angrenaj. Iar dacă dorește, o vom schimba cu una nouă, mai ușoară, silențioasă, fabricată din titan de către o firmă elvețiană, și prevăzută cu o pompiță de ulei, computerizată, care va lubrifia și va supraveghea mașinăria. Deși Lones era conștient că Mike se distra, era mândru că un specialist de asemenea anvergură stă cu el la taclale și că nu se supără când pierde la poker.

Am început „tratamentul“. Mai întâi l-am supus pe Lones unei examinări amănunțite, i s-au făcut analizele, a completat un impresionant teanc de teste ș.a.m.d. Când i-am făcut electroencefalograma, la fixarea electrozilor pe țeastă, ajunsese în pragul extazului. După numai două zile, activitatea psiho-mentală i se ameliorase în mod uimitor. *Ați folosit cumva una din acele proceduri de frontieră, de care s-a făcut atât caz în ultima vreme?* Nici pomeneală, D'Arnaud o-san. Doar consultul cu ajutorul computerului. Rutină. Pregătirea psihologică a constat în utilizarea numai și numai a termenilor de strictă specialitate în dialogurile cu Mike și asistenții noștri. Păstram față de Lones o atitudine extrem de gravă. Când am considerat că-l „hipnotizasem“ pe sărmanul om, i-am comunicat că era pregătit pentru „operație“. Jubila. Expresia de beatitudine i-a rămas pe față și după anestezie. I-am depilat zona parietală, am practicat o incizie superficială la nivelul epidermei, apoi am suturat marginile tăieturii. După aceea l-am lăsat în grija asistenților, care l-au pansat și l-au instalat în rezerva ce-i fusese destinată. Il vizitam de două ori pe zi. După o săptămână, i-a fost înlăturat turbanul uriaș de pansamente. Era îngrijorat. Ce-i drept, vocea

celuilalt amuțise, însă Lones se temea că-i doar un vicleșug. Nici că-i păsa de valurile de amintiri care i se recompuneau în memorie într-un ritm care mă îngrijora. Iar Lones, deși tânjise atâta după trecutul pierdut, pe care și-l închipuia extraordinar, acum, că-l redobândise, nici că-i păsa. În definitiv, trecutul său ar fi trebuit să-l dezamăgească. Pe el însă altceva îl preocupa. Ce anume, nu simțea nevoia să-mi comunice. De altfel, nici n-am insistat; dezvăluirea urmând să vină de la sine. Așadar, l-am externat, cu condiția să revină periodic, pentru control. Până aici nimic deosebit, veți zice, și pe bună dreptate. Dar cazul Dwight Lones de-abia acum începe. De fiecare dată când revenea la control, observam la el schimbări profunde. Mai întâi, o intensă activitate mentală, ca și o neliniște, accentuată de încercarea lui de a părea vesel și mulțumit de viața pe care o ducea. În fond, dădea impresia unui dezrădăcinat. Nu-i mai suporta pe vechii lui amici, dar căuta tot timpul compania celorlalți semeni, chiar dacă erau străini și chiar dacă aceștia se arătau stânjenți sau iritați de expansivitatea sau indiscreția lui. Voia să învețe, să afle, să știe totul, despre orice și se transformase într-un fel de mașină de pus întrebări. Toate acestea alternând cu fuga de lume... S-a întâmplat ceva, monsieur? *Sunt nedumerit; spuneați că nu l-ai cunoscut înainte de internarea la voi în spital. Exact. Și că era un caz banal, chiar și după istoria cu simulacrul de operație. Oui, monsieur. Că ai cazuri mult mai importante și că nu puteai să-i acorzi acestui Lones prea mult din timpul d-tale. Așa este. Cum se face, totuși, că știi atâtea despre el, că ai reținut acele transformări de detaliu ale personalității sale?! Mă așteptam la întrebarea aceasta. Vedeți, D'Arnaud o-san, Mike îl simpatiza pe Lones, simțea că acest amnezic recuperat va avea dificultăți de readaptare și a pus un detectiv să-l țină sub observație după externare. La fiecare vizită a lui Lones, eu eram avertizat și puteam observa ușor schimbările survenite. La un moment dat, la a șasea întâlnire, acesta a cedat psihic, a izbucnit în plâns și a început să-mi povestească viața pe care o ducea după ieșirea din spital. L-am ascultat cu atenție. *Erai deja edificat, înainte de mărturisirea lui, nu-i așa? Desigur. Presupun că e vorba de o dedublare a personalității. Ar fi fost de preferat, monsieur. Nu înțeleg. Lones era convins că noi i-am implantat una din „jucăriile“ noastre electronice. Asta și dorise, după cum mi-a mărturisit. Credea că o să-i stimulăm intelectul, fapt de care ar fi profitat pentru a se îmbogăți. Însă, spre surprinderea lui, s-a pomenit cu un stăpân autoritar, care-l strivea. Iarăși...? Inițial, așa am crezut. Mai întâi Lones, apoi noi. Dar erau alte manifestări, după cum spunea Lones. A refuzat categoric să ni le descrie. Ne-a acuzat că facem cu el niște experimente revoltătoare, pentru ca imediat tot el să ne disculpe, dată fiind ciudătenia aceluia altcineva care-i cotropise mintea și-l domina. În ce sens? Am la mine,**

D'Arnaud o-san, înregistrarea uneia dintre ultimele noastre convorbiri. Doriți să o ascultați? *Acum?* E foarte important pentru mine, monsieur. *Bine, dacă ții atât de mult...* Dr. Kawatsumi dădu la iveală din buzunarul hainei un minuscul obiect electronic. *Superb! D-ta ai fi și un excelent om de afaceri. Nu pierzi nici un prilej să faci reclamă produselor nipone!* Kawatsumi zâmbi. Aștepta un semn de aprobare din partea academicianului. Acesta înclină ușor din cap și atunci Kawatsumi formă o combinație de taste. Pe ecranul liliputan apărură un chip răvășit, iar vocea lui Lones se revărsă într-un șuvoi de nestăvilit: „...la discreția lui. Nu e tiranic, nu mă obligă la nimic ilegal sau imoral, dar nu mă lasă singur nici măcar o clipă. Îmi dă tot timpul sfaturi, mă apostrofează când greșesc, însă e blând, pare generos... Cu toate astea, sau tocmai de asta, mi-e teamă. Cine știe ce pune la cale...” Kawatsumi opri aparatul. Cred că acest fragment a fost elocvent. *Desigur.* Academicianul tăcu, preț de câteva secunde, evitând să se pripească. *Ce ai de gând?* Să aștept. *Și Lones?* Lones e din ce în ce mai agitat. Mi-a cerut să-l operez din nou și să-i extrag cutiuța ce i-am vârat-o sub țeastă, iar dacă nu o fac, atunci își va crăpa el căpățâna – reproduc întocmai expresia pe care o folosește –, numai să scape odată pentru totdeauna de *ăla*. Am încercat să-l liniștesc și i-am propus să-l alungăm pe intrus prin administrarea unei medicații extrem de virulente. Mi-a răspuns că n-are de gând să se otrăvească. M-am prefăcut a fi în impas, i-am cerut un răgaz de meditație, după care am „descoperit” ideea de a-l iradia pe *ăla*. Lones a fost de acord, dar vădea circumspecție. *De fapt, în ce a constatat „tratamentul”?* Am început cu aerosoli, ioni negativi, și expuneri zilnice în trei reprize a câte cinci minute sub o lampă fotografică, cu lumină roșie, adică expuneri la „radiații Sigma B3”. Toate aceste mistificări au fost în zadar, fiindcă Lones avea ideea fixă că nu va scăpa de *ăla* decât tot prin operație. N-am avut încotro. Am simulat din nou o trepanație. Înainte de anestezie, Lones mi-a spus că ar regreta enorm să nu se mai poată întoarce pe Insulă. *Cred că a venit momentul să clarifici această noțiune de „insulă”.* La început, Lones rostise acest cuvânt în convorbirile noastre ca și cum ar fi fost de la sine înțeles că eu știu la ce se referă. Eu am luat de bun înțelesul obișnuit. Credeam că locuia pe o insulă, nu departe de țărmul californian. Mai târziu, Mike Gorman mi-a spus că Lones locuia în San Francisco, pe Telegraph Hill. Instantaneu, mi-am amintit de tonul acestuia, pe când îmi spunea: „Mi-e groază să mă întorc pe Insulă! Dar sunt obligat să mă supun...” La următorul control, l-am întrebat, ca din întâmplare despre insulă, așteptându-mă ca el să povestească de la sine despre ea. Lones a evitat acest subiect. Am încercat să-mi alcătuiesc propria versiune. Mai întâi, ce este o insulă? O suprafață de pământ înconjurată de ape. Un loc izolat – în

accepția unei personalități angoasate. Legătura cu Robinson Crusoe vine de la sine. Așadar, un loc al naufragiului, al disperării... *Sau paradisul după care tânjesc mulți dintre locuitorii aglomerațiilor urbane...* Fără-ndoială. *Dar dintre aceste semnificații, nici una nu i se potrivește lui Lones. Exact, monsieur. Fiindcă insula nu există decît în imaginația lui.* Semnificând dorința lui de însingurare, un eventual atribut al egotismului său... *dar și spaima lui Robinson când a văzut prima urmă a unui alt picior omenesc decît de cele ale sale. Credea că pe plajă e urma lăsată de satana... iar pe Vineri îl credea posedat de diavol și se temea de el,... pe când Lones se temea de celălalt. Numai că raportul de forțe era net în defavoarea lui Lones.* Îi era teamă să mai rămână pe insulă și în același timp nu se putea îndura să i-o cedeze ăluia... *Crezi, dragă Yajishi, că a încercat să rămână singurul stăpîn al insulei?* A încercat, numai că n-a reușit. Abia atunci a făcut apel la noi. *A încercat să scape de... acela?* Da. *Cum anume?* Încându-l. Îmi descria un anume vis în care îi propusese ăluia să facă un concurs de înot. Odată ajuns în larg, Lones se scufundă, trăgându-l și pe ăla după el. Acolo, în adâncuri, dau peste un monstru înfricoșător. Lones întepenește de groază, ăla țâșnește spre suprafață, unde își dă seama că Lones a rămas în adâncuri; se întoarce, și-l salvează.

Tăceau amândoi. Kawatsumi privea o floare albastră din țesătura covorului de la picioarele lui. Când își ridică privirea spre academician, observă că acesta zâmbește. Zâmbi și el. *Mon cher Yajishi, uneori observ cu uimire că nu porți kimono-ul. Nu te-am văzut niciodată astfel înveșmântat... Dar, totdeauna când mă gândeam la tine, mi te închipuiam purtând un kimono azuriu, încins cu un obi înstelat, în care erau înfipte katana (sabia mare, n.a.) și wakizashi (stiletul, n.a.). În picioare – galenții de lemn, și în mînă – o ramură de sakura... O imagine saturată de convenționalism...* Dimpotrivă, D'Arnaud o-san, e foarte emoționantă! Vă mulțumesc. *Ți-e dor de Kyushu?* Câteodată... și atunci mă întorc în arhipelag cât mai curând cu putință.

Iarăși tăcere. Academicianul D'Arnaud așteaptă câteva momente, pentru ca schimbarea subiectului să nu fie o impolitețe. *Ce s-a întâmplat cu Lones?* Lones... A, da... după cum v-am spus, n-am avut alternativă și am simulat o altă „operație“. După ce Lones și-a revenit de sub efectul anezicului, mi-a cerut să-i arăt „cutiuța“, care, credea el, îl adăpostise pe ăla. Mike a prevăzut aceasta și-mi dăduse un microprocesor. I l-am arătat lui Lones care l-a luat în mână, l-a privit câteva minute, l-a întors pe toate fețele, l-a mirosit, l-a dus la ureche, ca în cele din urmă să-mi ceară să-l zdrobesc cu tocul pantofului. Merita să-l fi văzut cu câtă satisfacție a privit rămășițele delicatului microsistem! Peste

câteva minute, s-a cufundat într-un somn adânc... *Rezultatul „operației“?* Convins fiind că-l extirpasem pe *ăla*, Lones a scăpat de fixație. După două săptămâni, se considera vindecat. L-am externat, cerându-i din nou să revină din când în când pentru control. A consimțit, destul de nedumerit, deoarece susținea c-ar fi inutil, din moment ce scăpase de *ăla*. L-am asigurat că mă atașasem de el și că mi-ar face plăcere să ne vedem, pentru a sta de vorbă, împreună cu Mike, la un pahar de whisky... Acum câteva zile însă, Lones l-a căutat pe Mike și i s-a plâns că nu mai găsește Insula. *Fără... acela, dispăruse și insula.* Nu tocmai. *Fără ăla*, Lones nu mai știa să ajungă pe insulă. Rămăsese doar cu amintirea vagă a unui paradis, iată, pierdut. Pe de altă parte, Lones nu mai avea răbdare să se reacomodeze cu viața normală. Pentru că nici nu-l mai satisfăcea – i se părea searbădă... *Se obișnuise cu senzațiile tari, cu o continuă tensiune.* Da. L-a implorat pe Mike să-l ajute. Mike i-a spus că trebuie să vină iarăși la spital. Însă lui Lones îi era rușine să dea ochii cu mine. Cred că-i era și frică. Totuși, în cele din urmă, i-a declarat lui Mike că e hotărât să accepte orice, numai să se poată întoarce pe Insulă.

cu părere de sine

ca de obicei umblase toată ziua vorbise la telefon
băuse câteva cafele fără zahăr și alte câteva sute de votcă
pe seară o mozolise pe Cerasela pe un fotoliu din biroul firmei
după aia au mers la concertul trupei Kynotron
chiar el o înființase cu vreo două decenii în urmă
pe când era student la Cluj
acum era în sfârșit acasă cu toată ora târzie din noapte
mai întâi a mâncat pe îndelete
își făcuse obiceiul să ia dejunul și cina și micul dejun laolaltă
singur obosit trist și îngândurat era un om sociabil dinamic
îi plăcea să se afle în miezul lucrurilor să vorbească
să nu-l slăbească pe preopinent până acela nu se lăsa convins
cei care rezistau asalturilor sale sau dădeau bir cu fugiții
nu mai prezentau nici un interes pentru el
noaptea căuta să fie singur să se adune să se afle
își zicea că omul adevărat e ca un diamant
care vine pe lume extrem de rar în condiții extreme
de presiune și temperatură prin înnobilarea
ordinarei pulberi de cărbune
avea orgoliul să se considere un diamant e drept încă nu
pe deplin șlefuit dar în primul rând se mândrea în sinea lui
cu faptul că el ar fi fost făuritorul acestui diamant
din care cu o răbdare și minuție diabolică obținuse bijuteria
de el însuși mintea sclipitoare și tăioasă cuvântul pătrunzător
și trupul bine lucrat în urma unui complex de exerciții
și încercări încercarea pentru sine însemna totdeauna reușita
nu concepea ca încercările sale să dea greș asemenea rateuri
îl înfuriau cumplit o stâlcea atunci în bătaie pe Cerasela
ea suferea cu resemnare izbucnirile lui imprevizibile
urmate mai mereu de un întreg ritual de tandreți glisând
cu viclenie în dezlănțuiri senzuale li se dăruiau cu obstinație
nu era vreodată mulțumit de victoriile sale considerându-le
jocuri de copii față de adevăratul și unicul său scop
și crez în viață consacra sa ca personalitatea
de cea mai mare notorietate a epocii era gelos pe cărmaci
și pe savantă pentru puterea faraonică pe care o exercitaseră
asupra unui întreg popor pe care era cât pe-aci
să-l transforme într-o populație idolatră
cu părere de sine trebuia să recunoască faptul că o asemenea
ocazie apare foarte rar la un popor o dată la un secol
a doua oară e deja impardonabil astfel de figuri
devin odioase în ochii opiniei publice vezi cazurile
napoleonhitlerstalinmaosaddamsiașamaidepartea
mai aproape de adevăr se simțea când se așeza în pat

întotdeauna singur chiar dacă își petrecea noaptea cu vreo zână
când i se făcea somn se culca pe un alt pat
la nevoie pe un fotoliu sau chiar pe un scaun nu suporta
gândul că fătura supusă fanteziilor lui îi poate cere să și viseze
alături de ea visul era tărâmul lui secret asupra căruia
încă nu izbutise să se impună
de fapt aici era adevărata lui confruntare cea cu irealitatea
marele lui regret că nu reușește să transgreseze
odată pentru totdeauna
din planul concret al existenței în cel ocult și irațional
în care își pretindea menirea

Secrete de ocazie

– Gata! M-am săturat de porcăriile lui Darius! Pleacă și nu spune unde, nici când se-ntoarce. Uneori stă și câte trei zile, după ce ia salariul, și vine spășit, dar fără bani. Ultima dată s-a dus la celălalt Darius, de la Geoagiu, și-a rămas aproape o săptămână; l-am căutat disperată, la poliție, la spital, ba chiar și la morgă.

– Dac-ai ști ce fac ei acolo..., spuse Adrian, cu emfaza celui care cunoaște secretele altora.

– Ce să facă? Se-mbată ca porcii!

– Aiurea.

– Nu cumva...?! Oriana mai să-i sară la beregată.

– Nu chiar. Dar oricum, se dedau la perversiuni, rosti el leneș. Stătea tolănit pe canapea, privind-o cu milă, ceea ce o înfurie și mai tare.

– Da' tu de unde știi?

– Am aflat din întâmplare.

– Minți! Ești gelos pe Darius.

El nu catadicsi să-i răspundă. Părea o fiară ghiftuită, privind cu nepăsare prada potențială ce-i trece imprudentă pe dinainte.

– E o calomnie incalificabilă!

– Trebuia să-ți spun.

– De la cine știi?

– N-are importanță.

– Ba are. Ca să știu de cine să mă feresc dintre cunoscuții noștri.

Adrian ezită. Se afla pe un teren minat. Și-i era ciudă că ajunsese acolo în cunoștință de cauză. Dar n-avea încotro. În definitiv, el a împins-o în brațele lui Darius.

I-a fost amantă. Ani de-a rândul. Era ceva mai tânăr decât Oriana. Il măgulise atenția pe care i-o dădea femeia matură și provocatoare; pe ea o incita puștiul sălbatic și timid, ce-i arunca ocheade răscolitoare.

S-au întâlnit ca două stihii. Și s-au înfruntat, furibund. Se potriveau perfect. La pat.

– Dacă vrei să ne căsătorim, divorțez de *ăla* fără șovăire.

– Nu divorța, că nu mă-nsor cu tine.

– De ce?

– N-am chef să mă leg de mâini și de picioare.

– Dar te iubesc, Adi! N-ai să mai întâlnești niciodată o femeie care să te iubească nebunește ca mine!

– Așa spuneți toate.

Oriana rămase cu gura căscată. La propriu. El a luat din coșulețul de pe noptieră un strugure, a ciugulit o boabă, apoi s-a

aplecat către ea și a sărutat-o. Când s-au desprins din îmbrățișare, Oriana mesteca, năucită, boaba de strugure.

Devenise agasantă. Îi telefona de câteva ori pe zi, și la serviciu și acasă, uneori imediat după ce el răsuflea ușurat că se încheiase cu bine cercul salutarilor de la revedere, la bună reauzire și alte dulcегării ce-l exasperau. De-abia reușea să se desprindă din discuțiile dezlănate, înveninate de ferocea ei gelozie. Oriana insista să apară împreună în public, ignorând conveniențele și sfidând consecințele.

– Ce te faci dacă află?

– Îmi găsesc un job, și...

– Nu ți-e frică de el?

– Îi e milă și să omoare o muscă.

– Totuși,...

– Mă iubește prea mult, bietul de el, ca să poată renunța la mine.

– Și n-ai remușcări că-l înșeli cu mine?

– Prostuțule, pe tine te înșel cu soțul meu.

Lui Adrian îi sări țandăra:

– Așa deci – tu-mi juri că mă adori, da' te culci și cu el!

După care închise telefonul.

Nu răspunse când *celularul* sună, după câteva zeci de secunde. Și nici când sună a doua, a treia, a patra oară.

Câteva ore mai târziu, când era cât pe-aci să doarmă, telefonul sună, insistent, iar el răspunse, în virtutea obișnuinței.

– Iubitule, nu mai fi supărat pe mine. Ți-am spus de atâtea ori că-l părăsesc oricând, dacă tu-mi ceri asta.

– El unde-i?

– În baie.

– Și dacă te aude?

– N-are decât. De-abia îi dau motiv de divorț.

O căuta rar. Oriana lua un taxi și venea val-vârtej. Se încheștau cu înverșunare, de parc-ar fi vrut să se sfășie unul pe celălalt. Când se potoleau, ea se răsucea deasupra lui, tolănindu-se ca o pisică pe fotoliu.

– Acum sunt sigură că nu mi te poate lua nimeni.

Adrian o accepta, cât să-și refacă puterile, după care confruntarea se relua, pe alte registre tactice.

L-a întrebat, la un moment dat:

– Ia zi, ce sunt eu pentru tine?

– Covorașul de rugăciuni.

Până-ntr-o zi, când el i-a spus:

– Povestea asta trebuia să se sfârșească odată și-odată.

- Ce ți-am făcut?
- Mă sufoci.
- Și i-a întors spatele.

După câteva luni, s-au întâlnit, din întâmplare, pe stradă. El a salutat-o, grăbit. Oriana s-a postat în fața lui.

- Te faci că nu mă vezi.
- Eu?! Dar te-am salutat.
- Te uiți la mine, da' nu vrei să mă vezi. O podidiră lacrimile.

Adrian voi să treacă mai departe, însă femeia îl prinse de mână.

- Te rog, hai să bem o cafea.
- La ce bun?
- Nu fi urăcios. Nu mănânc oameni.
- Știu prea bine ce urmărești. N-o să mă mai las prins în mrejele tale.

Oriana izbucni într-un râs crispat, ce-i răvășea și mai mult chipul.

- Îngâmfatul! Încă mai crezi că sufăr din cauza ta? Uite, chiar de asta și vreau să stăm de vorbă.

El acceptă, plictisit.

Se fixau impasibili, ca doi jucători de poker.

- Să știi că-l cheamă ca pe tine – Adrian; e tânăr...
- ... și neliniștit.
- ...și pătimaș – cum erai tu, la început – și e nemaipomenit de viril, continuă ea cu dezinvoltură, neluând în seamă mica lui răutate. Iar în sinea ei, își zise: E dezgustător de sigur pe sine. Îl urăsc. Și-l doresc mai mult ca niciodată. Aș da oricât să...

Răstimp, Adrian o studia cu obrăznicie: ochii ei, incredibil de frumoși cândva, scăpărau de febra incerti-tudinii. Pe obrajii fardați cu migală se deslușeau totuși riduri pe care nu și le amintea. Remarcă noua culoare – acajú – a părului odinioară negru-corb și rețezat asemeni reginei Cleopatra. Își schimbase și coafura – complicată și destul de caraghioasă. Probabil că era o perucă. Fu cât pe-acți să întindă mâna ca să se convingă.

- Mă bucur pentru tine, Ariadna.

Ea tresări, violent. Era o veche mârlianie de-a lui, la care nu renunțase, cu toate protestele sau rugămintele ei.

- O să vină o zi când vei scrâșni și tu, pe când iubita își va bate joc de tine. Atunci o să fiu, în sfârșit, răzbunată.

El o sorbea din priviri. Era zdrobitor de frumoasă când se-nfuria. Oriana întoarse capul, ca el să nu observe cât e de tulburată.

Se aflau la o masă de lângă geam. Ea stătea cu spatele, pe când Adrian se distra urmărind trecătorii. Așa remarcă o pereche insolită.

– Uite-i pe Darius și pe Voichița.

Le făcu semne, dar ei nu-l observară.

– Mă duc să-i chem. Se ridică în picioare, spre stupoarea Orianei.

– Dacă-i chemi aici, fac un scandal monstru!

– De ce?

Ea nu-i răspunse.

– Poate că ești geloasă. La una ca asta chiar că nu m-aș fi așteptat.

– Ești un cretin! șuieră Oriana.

– Înseamnă că-i adevărat ce se spune despre Darius...

– Și ce se spune?

– C-ar avea o armă de calibru greu. De-aia una ca Voichița...

Oriana se ridică și ieși fără un cuvânt.

„Labyrinth“ – next level

nici măcar sărbătorile nu mai sunt ce au fost odată
se săturase de colinde zumzăiau toată ziua bună ziua la radio
la tembelizor pe stradă în magazine în autobuze
nu mai intra nici la veceul public
de frică să nu dea și acolo de urlătorii tuciuirii
nu mai suporta mulțimea aglomerația febra cumpărăturilor
moș crăciunii albaștri și crăciunițele despuiate
nici în casă nu suporta să rămână mai mult de 2 zile
parcă stăteau să cadă zidurile pe el
de-abia aștepta să treacă sărbătorile de iarnă
nu-l mai căuta nimeni decât din greșală până mai an
telefona câte un vecin sau o fostă cunoștință
răspundea monosilabic și punea receptorul în furcă
dacă suna cineva la ușă înțemenea
ascultând atent ce se întâmpla pe casa scărilor
numai dacă inopinatul era insistent privea fugitiv pe vizor
nu-i deschidea decât poștașului care îi aducea pensia
nu mai aștepta pe altcineva rude nu mai avea
de ceilalți se înstrăinase nimeni nu avea răbdare să-l asculte
până și părintele i-a spus exasperat că
spovedania e cu totul altceva decât o polemică
nu îngăduia să fie întrerupt lua foc atunci când era contrazis
de vreo câteva ori era cât pe-acți să se certe cu părintele
în biserică era un preot tânăr venit de curând de pe undeva
de la țară după ce s-a prăpădit părintele Costea
cum adică să primească lecții de la un mucos
ar fi trebuit să-și caute un duhovnic la o mănăstire
nu mai avea răbdarea să aștepte ore în șir până să-i vină rândul
i se părea aiurea să stea la coadă la spovedanie
precum stătuse înainte la coadă la carne sau lapte
cineva i-a spus să meargă la un cabinetul unui psiholog
din apropiere i-a sărit țandăra celălalt de-abia l-a calmat
iartă-mă nu am vrut să spun că ești nebul
dar asta gândești de ce te superi pentru că ești insolent
încă o dată te rog să mă ierți
ideea este că la psiholog plătești și ăla e obligat să te asculte
l-a înjurat de mamă pe interlocutor și-au întors spatele
trecea pe trotuarul celălalt când îl vedea pe stradă
s-a interesat totuși
costa o grămadă de bani o ședință la psihanalist
și-a adus aminte de ciobanii din vechime
ce stăteau luni de-a rândul cu oile la munte ăia
se spovedeau vreunui brad bătrân de zile

știa el în parc un brad semeț pe-acolo trecea prea multă lume
a găsit un stejar noduros în pădurea de pe deal
era anevoie de ajuns acolo în cursul săptămânii
pe înserat nu mai era țipenie de om în pădure nu-i era frică
nu-i mai era frică decât de bezele din el
îngenunchea dinaintea stejarului își făcea trei cruci mari
și-și descărca tot amarul s-a întâmplat de l-au apucat zorile
și încă ar mai fi avut ce să-i destăinuie și mai bătrânului stejar
îl răzbise umezeala îi înțepenise spatele nu-și mai simțea
picioarele s-a prăbușit l-au găsit pe la amiază niște excursioniști
țigani îi furaseră banii ceasul pantofii l-au lăsat doar în izmene
purta izmene până în toiu verii îi era frig mai tot timpul
de-abia în iulie și august ce i se mai înviora sângele
a făcut de câteva ori insolație de-atunci purta și pălărie de paie
și o umbrelă roșie de damă ce fusese a soției la spital
n-a rezistat mai mult de o săptămână
nu-l deranja purtarea mizerabilă a surorilor și infirmierelor
nici măcar nu-i trecuse prin minte să le dea niște bani
sau cadouri țigani îi jupuiseră
oricum mai erau 2 săptămâni până la pensie
în spital l-au scos din sărite vânzoleala trâncâneala
mitocănia nu suporta să fie tutuit
avusese mereu funcții de răspundere se obișnuise să comande
știuse să se impună asta a fost demult într-o altă viață parcă
a plecat din spital s-a dus acasă când să descuie
cu cheile de rezervă recuperate din ascunzătoare
a constatat cu stupeoare că broasca fusese forțată
hoții au ales doar obiectele de valoare
și-a schimbat pijamaua de spital
cu un rând de haine luate la întâmplare din dulapul răvășit
s-a închinat la icoana afumată de vreme
hoții au ignorat-o nu era din cele falnice legate în argint
nici din cele pictate pe sticlă
a ieșit din casă s-a dus la cimitir
a pus lumină la mormintele soției și părinților
le-a șoptit câte un Tatăl nostru
l-au găsit în zori la poarta mănăstirii părintele stareț era plecat
nu știa ce și cum
l-au dus la trapeză l-au omenit nu răspundea la întrebări
nu părea că mai înțelege ceva
s-a ridicat de la masă și-a făcut cruce a trecut în biserică
a căzut în fața icoanei făcătoare de minuni
a rămas acolo două zile și trei nopți nu îndrăzneau să-l tulbure
părea transfigurat starețul l-a privit îndelung
a cerut obștei să aștepte hotărârea Preacuratei
au trecut anii s-au schimbat între timp doi stareți

fratele Gheorghe a făcut ascultare la bibliotecă
își urma canonul tăcerii
toți ceilalți călugări de dinaintea lui au trecut la cele veșnice
numai lui încă nu-i era îngăduită dezlegarea
până într-o dimineață când nu l-au mai aflat ieșise din biserică
la încheierea miezonopticii
un frate l-a văzut intrând în bibliotecă acolo îi era și culcușul
au găsit calculatorul pornit cineva accesase
www.uco.es/~ff2almaj/frameBorges.html

Banda lui Moebius

Îl vizita destul de rar pe meșterul Ștefan acum îi pare foarte rău
ar fi avut atâtea să-l întrebe îl asculta fascinat
meșterul era un fanatic al meseriei
Îl primea cu bucurie nu erau mulți cei care-l căutau
era un om incomod tăios necruțător dar în primul rând de sine
niciodată nu era mulțumit de ceea ce realizase
de oaspeți însă era bucuros după ce sunai aveai de așteptat
destul de mult era hemiplegic deschidea ușa
doar cât să poată privi spre poartă cine e om bun
te rog să aștepti nițel ochiul scrutător ca de pasăre dispărea apoi
se căsca larg ușa ieșea meșterul coborând șovăielnic
cele câteva trepte își târșăia piciorul drept îi trebuia destul timp
până să ajungă la poartă avea tulburări de echilibru
descuia cu stânga mână pe care i-o întindea mai apoi
bine ai venit bine că v-am găsit bine că m-ai găsit încă
hai în casă ajungeau într-un târziu în camera tapetată cu cărți ia
loc te rog vin imediat pleca șonticăind spre bucătărie
ar fi vrut să-l ajute în vreun fel meșterul era orgolios
nu suporta compasiunea celorlalți revenea după câteva minute
pe tavă ibricul cu cafea aburindă și cele 2 cești
asta a mea cam umblă creanga n-ai idee ce rău îmi pare
că nu mai pot să-l trag două să mă țină minte
așa îmi trage ea clopotele
își aprindea o țigară fără filtru turna cafeaua în cești
se așeza pe taburet sub portretul lui Che Guevara
ce-ai mai făcut ce-ai mai citit
v-am adus câteva cărți mulțumesc alege-ți ce vrei din bibliotecă
astea ale mele adică nevasta și fiica lui
n-ar pune mâna pe-o carte nici din greșală
după ce-oi muri o să-mi împrăștie biblioteca pe la anticari
ceea ce s-a și întâmplat nu peste mult timp
ce-ai mai scris am adus 2 texte
pune-le pe birou era un mobilier impozant și comod
făcut de mâna lui pe când era în putere
avea câteva dicționare la îndemână
mașina de scris pe o măsuță chiar sub fereastră
să știi că ți-am citit proza pe care mi-ai lăsat-o data trecută
am citit-o de vreo 3-4 ori așa fi făcut și însemnări pe margine
după cum vezi de-abia-mi mai mișc brațul drept
un adevărat blestem pentru un scriitor
noroc că aveți mașina de scris
domnule cu jenă trebuie să-ți mărturisesc că nu mai pot
să scriu nu mai am nici o motivație plus că s-a stricat jucăria
spuse el ciocănind ușurel cu degetul mijlociu în frunte

domnule dacă vrei să-ți meargă bine apucă-te de afaceri
să știi de la mine scrisul nu e boierie e budărie
mi-am mâncat zilele și mai ales nopțile
scriind și rescriind la cărțile mele
și la ce bun truda nu compensează talentul
pe când d-ta ai talent să știi că te invidiez pentru asta
meștere de ce râdeți de mine
nu râd domnule scrisul e joaca cea mai serioasă din lumea asta
tânărul tăcea mă bucur că nu ești vanitos
să ne bem cafeaua până mai e caldă
nicăieri n-am băut o cafea ca la Găbrian spunea Tavi
ori de câte ori venea vorba despre meșterul Ștefan
dacă ar fi avut un agent literar ca în State era celebru
nu cred că-și dorea una ca asta
da era sceptic în ceea ce privește propria-i valoare
și nu greșea prea mult ești răutăcios sunt obiectiv
am așezat ceașca pe farfurioară
mai vrei una nu mulțumesc și eu am cam rărit-o
doctorița Munteanu mi-a spus că-i bai dacă nu mă las de cafea
și de fumat are și ea dreptate dar spune și d-ta
dacă m-am lăsat de femei mă mir că încă nu m-a lăsat
nevastă-mea dacă de băutură m-am lăsat dacă
de scris m-am lăsat
păi dacă mă las și de cafea și de țigări la ce bun să mai trăiesc
oricum nu am nici un rost în lumea asta
pe care n-o înțeleg și n-o accept
mă mai uit câteodată la televizor când merg la baie
trec prin sufragerie fiică-mea sau nevastă-mea urmăresc
niște programe îngrozitoare domnule libertatea
asta e ca un cancer au știut bine comuniștii ce fac
când i-au pus cu botul pe labe pe burgheji și pe decadenți
dar cu iubirea de aproapele cum rămâne
cum să rămână o utopie crede-mă că știu ce spun
am făcut 2 ani de teologie ortodoxă după care am renunțat
de ce să ne amăgim cerul e gol
Demiurgul și-a repudiat progeniturile scârbit de atâta ură
și mârșăvie s-a retras în sfere atât de abstracte
încât n-o să fim în stare a le percepe vreodată nici măcar sfinții
care sfinți domnule în balamucul pe care-l alcătuim
crezi că mai poate rezista vreun sfânt
ăia câțiva care-or mai fi s-au sihăstrit în păduri nepătrunse
în creierii munților și de acolo se roagă neîncetat pentru noi
nu pot fi nicidecum de acord cu afirmația dumneavoastră
referitoare la Creator
nici nu trebuie mă bucur că ai personalitate
mă irită la culme lingăii
meșterul obosise și după îndelungi clipe de așteptare

au început iarăși jocul acela complicat tânărul s-a ridicat
de pe scaun încercând să scurteze cât mai mult
formulele de rămas bun meșterul s-a înviorat brusc
i-a spus să-și aleagă niște cărți n-aveau aceleași preferințe
meșterul era surprinzător de lucid își aducea aminte
până la detalii biografia unora dintre autori
tânărul zicându-și timorat că e inutilă toată această erudiție
dacă rezultatele ei sunt atât de pasagere
meșterul deschidea câte un volum și făcea comentarii pe text
stăteau amândoi în picioare în dreptul ușii
meșterul își argumenta afirmațiile cu migală
îi arăta punctele slabe îi atrăgea atenția asupra capcanelor
în care căzuse autorul
de fapt acolo în ușă pe picior de plecare comunica cu adevărat
fără prejudecăți și fără să se mai formalizeze
tânărul regretând că meșterul Ștefan nu e la fel de bun practician
pe cât de fascinant era ca pedagog
scrisul nu e o meserie de altfel în nomenclator nici nu există
decât scriitorul de vagoane obișnuia acesta să spună
scrisul e o boală ba încă una contagioasă
observa tânărul la care meșterul își ferea privirea încetoșată
așteaptă-mă nițel ia-ți o carte și citește
mă duc să pun de-o cafea

lumina ochilor mei

știu că veți spune ce proastă a fost l-a iubit ca o nebună
de parcă fustangiul ăla era începutul și sfârșitul
aici ați nimerit-o
eu nu contam pentru mine el merita orice
m-am purtat de parcă i-aș fi fost sclavă de parcă ar fi avut
drept de viață și de moarte asupra mea
era ca unul dintre acei eroi de epopee pe jumătate zeu
pe jumătate demon pe jumătate armăsar
degeaba râdeți de mine că habar n-am de aritmetică
habar n-aveți el chiar era un om și jumătate
cum se spunea pe vremea bunicii
și mai era și cool și trendy și mișto și super și-n stare de orice
ne știam din liceu de pe vremea când imberb încă
le sucea mințile colegelor înnebunite după el erau
și câteva profe îl rețineau la tot felul de cercuri și
activități extrașcolare ba una dintre ele divorțată l-a momit
la ea acasă la meditații și al naibii de bine
l-a mai meditat i-a predat ars amandi curs intensiv
în clasa a unșpea băiatul era tobă de kama sutra
trecuse deja pe cont propriu dădea el lecții puștoaicelor
care zumzăiau în jurul lui ca muștele la miere
nici nu se uita la una ca mine timidă și ochelarișă pistriuiată
și tocilara clasei ne-am reîntâlnit la facultate
voia să deprindă engleza și germana să aibă mai multe șanse
când va pleca în occident a dispărut dintr-o dată
eram în anul trei nu l-am mai văzut șapte ani
a hoinărit numai el știe pe unde
s-a întors în ianuarie nouăzeci cu niște olandezi
a fost ghidul convoiului de tiruri i-a dus direct
în satul bunicilor săi că nu era hain la suflet
dorea să-și dovedească recunoștința în vreun fel
bătrânii nu aveau ce face cu secând hendurile
și conservele expirate pe care le aduseseră ăia
de întoarcerea nepotului s-au bucurat
au tăiat vițelul cel gras nepotul lor mort a fost și a înviat
pierdut a fost și l-au regăsit
a fost o petrecere la cămin ca la o nuntă
m-am nimerit și eu pe acolo eram profă de engleză
la școala din sat mi s-a părut o minune că m-a recunoscut
eram pe punctul de a mă căsători Giorgică nu m-a iertat
nici până în ziua de azi că l-am lăsat cu ochii în soare
bietul de el părea o sperietoare de ciori pe lângă
semizeul meu tutelar pe care îl iubeam fără speranță
încă din adolescență

nu am șovăit măcar o clipită l-am însoțit pe răcător în scurtul
sejur prin Ardeal și în Olanda înființaseră acolo un oenge
era o adevărată mană cerească pentru unii am cărat în neștire
xeroxuri în România și Bulgaria poșta olandeză
tocmai își reinnoise dotările copiatoarele vechi
ocupau câteva hale imense
a fost o afacere grasă pentru toți cei implicați
pe lângă copiatoare am putut aduce și fel de fel de alte mărfuri
pe atunci se vindeau în Balcani ca pâinea caldă
odată cu mineriadele a trecut valul de entuziasm
al occidentalilor nu și interesul lor pentru o zonă
atât de ahtiată de mărfuri străine
el se simțea ca peștele în apă s-a reprofilat pe mașini
mergeam în coloană de cinci șase le plasam fratelui meu
la care aveam cartierul general eram un adevărat club
cu o componență foarte elastică
el era un tip prietenos își făcea repede relații pretutindeni
îi eram extrem de utilă nu puneam niciodată întrebări
nu-mi băgam nasul în combinațiile lui ascultam orbește de el
nu doar până la capătul lumii l-aș fi urmat
nici infernul nu m-ar fi speriat găsea el o soluție să scăpăm
și de-acolo veți zice că am ceva deranjat la cutiuță
nu aveți dreptate aveți perfectă dreptate
el era pentru mine și alfa și omega și tot alfabetul aici am greșit
pentru asta am plătit cu vârf și îndesat
l-am iubit mai mult decât viața decât lumina ochilor
așa ceva nu-i este îngăduit unui muritor
era prea de tot l-am pierdut când mi-era lumea mai dragă
tocmai ni se născuse al doilea copil ne frământam
cine să-i fie nașii până la urmă chiar Armand
și Patricia au venit cu propunerea
erau niște vechi colegi din facultate se căsătoriseră în anul doi
mi-au fost mai apropiați decât înșiși frații mei
cel întunecat n-are odihnă și-a băgat coada urât de tot între noi
faunul i-a sucit mințile viitoarei nașe
ce-i drept Patricia era o femeie superbă au lăsat totul baltă
au dispărut fără urme nu știam ce să credem
am fost convingși că i-au lichidat cei din clanul rășcanu
de mult îi puseseră gând rău el nu se temea de nimeni și
de nimic îi râdea oricui în față făcea numai ce-i trecea lui
prin cap trecea ca prin sabie inimile mai tuturor femeilor
ce-i ieșeau în cale iar ele putorile înadins îi treceau pe dinainte
ca mai apoi centaurul să galopeze în draci prin patul lor
aveți iarăși dreptate am fost ca o cârpă pentru el ca un preș
pe care-și ștergea picioarele de noroi și de toate alea
nu se putea altfel fără el viața mea nu mai avea nici un sens
când ei doi au dispărut fără urme am rămas interziși

ce să fi făcut am suferit ca doi tâmpiți
după care din instinct ne-am combinat aveam fiecare copii
de crescut ne-am unit deznădejdiile și ne-am simplificat
problemele n-aș fi crezut că ne vom înțelege atât de bine
fetițele lui Armand îi adoptaseră de mult pe copilașii mei
anii au trecut ca nouri lungi pe șesuri vorba poetului
tocmai ne pregăteam de nuntă Alice fiica cea mare
a lui Armand a întâlnit un băiat extraordinar
apoi Alice a câștigat la loteria vizelor se înțeleseseră
să se căsătorească ca să poată emigra împreună în America
cine credeți că și-a făcut apariția exact ca în telenovele
nu degeaba se spune că viața bate filmul
el era grav bolnav Patricia murise de cancer
în urmă cu câțiva ani au ajuns-o blestemele noastre
părinții lui pieriseră unul după altul de inimă rea
nu mai avea pe nimeni probabil credeți că am fost pusă
în dilemă ochi pentru ochi dinte pentru dinte
sau să le fi iertat greșităilor noștri de șapte ori câte șaptezeci
și șapte cum e scris în cărțile sfinte
n-am șovăit o clipă l-am îngrijit cu devoțiune
Armand a fost un lord s-a resemnat și a plecat în America
la fratele său fiind mult mai aproape de copii
semizeul a murit în brațele mele și l-am îngropat creștinește
merg aproape zilnic la mormântul lui bucurându-mă în tihnă
de el de-acum nu mi te mai poate lua nimeni
sunt o proastă nu-i așa habar n-aveți ce înseamnă
să iubești pe cineva mai mult decât pe tine însăși
mai mult chiar decât lumina ochilor
până dincolo de orice rațiune și frontieră dintre viață și
viața de după viață

ASPHALTOSAURUS REX

se împlineau 13 ani de când era șef de șantier; îl tot mutaseră de colo colo pe unde era nevoie de o mână forte pentru finalizarea unor lucrări ce treceau de ani de zile, ar fi un alt șablon să susțin ca atâția alți autori despre vreun personaj al lor sau ca atâția slujbași despre propria activitate nu doar că nu au avut concediu ani de zile dar nici măcar un concediu de boală, să fim serioși astea sunt lozinci de realism socialist, omul nostru era un zbir nu și un tâmpit! între timp apăruseră telefoanele mobile el apucase și stațiile portabile de emisie recepție, tot timpul avea pe scaunul din dreapta al mașinii de serviciu ditamai cărămida cu antenă pe care cu plăcere o asociase după un timp cu un pager apoi cu unul din primele modele de telefoane mobile apărute pe piața autohtonă, nu cu mult mai mic decât stația de emisie recepție dar mai silențios, așadar în curând a optat pentru *i.t.*, a învățat destul de repede să lucreze pe computer, o fi fost el un dinozaur însă unul de o generație recentă – și-a făcut studiile la zi ba s-a și înscris la doctorat pe care l-a absolvit *cum laudae*; n-a avut niciodată destul timp se împărțea între muncă învățătură și familie pe care o ocrotea cu o duioșie de fier copiilor săi nu le-a lipsit nimic și întotdeauna le-a cerut să învețe bine nu pentru note sau spre a se fâli cu ei ci spre a fi pregătiți în lupta pentru existență, viața nu e un festival al umorului obișnuia să le spună celor doi băieți, pe față o trata mai cu blândețe, nu a răsfățat-o totuși, nu voia să ajungă o sclifosită, nu-i plăceau copiii de bani gata, în vacanța mare îi angaja pe ai lui pe șantier nu ca muncitori, am mai spus-o, nu era un ăla bătut în cap, îi punea pe posturi de mărunti funcționari; cel mai sever se purta cu soția, și-a ales o gospodină cum a fost și a sa mamă: altă grijă n-a avut decât familia și uite că din cei șase copii câți fuseseră la părinți au ieșit oameni întregi realizați fiecare în domeniul spre care i-a purtat pasiunea sau măcar norocul: unul profesor universitar, altul măcelar, ăsta a fost răpus de un atac cerebral, a treia contabilă, al patrulea medic, al cincelea șofer pe șantierul pe care el, mezinul, își făcuse stagiatura de inginer constructor; șoferul a murit în floarea vârstei cum se spunea pe vremea aia, într-un accident;

the show must go on i-a zis băiatul cel mare aflând că vor să-l pensioneze, de ce nu te privatizezi? mă copile, pe calu-nhămat o viață la căruță nu-l mai înveți să alege la curse! doar n-o să stai să bocești sau să-ți spui că ghinionul e de vină chiar când s-au împlinit treispe ani de șefie... parcă i-a luat vorba din gură, desigur prăpastia dintre generații era generos căscată între ei, reușeau să se îngăduie unul pe celălalt și chiar mai mult

decât atât, era vorba în definitiv despre vocea sângelui, apă nu se face, delfinul i-a dat ideea de a încerca să prindă un curs la universitate, facultatea de construcții ducea lipsă de cadre, cei mai buni specialiști lucrau de mult în occident; zis și făcut: în toamnă seniorul era cadru asociat la catedra de rezistență, povestea noastră de-abia de aici începe, funcția dă la iveală ce este mai profund în om, dar să nu anticipăm, să intrăm de-a dreptul în miezul lucrurilor:

la început nu prea a fost în largul său, ce-i drept stătea bine cu practica, avea mai degrabă probleme de comunicare, abia după ce s-a pus la punct cu teoria și-a recăpătat încrederea în sine, era un conducător înnăscut, intrigile din facultate au fost o provocare, în plus ținea bine la băutură, și-a făcut prieteni de pahar din oponenti, de voie de nevoie a deschis un al doilea front la barul hotelului *Majestic* plasat strategic la jumătatea drumului dintre facultate și autogară, majoritatea studenților erau înscrși la învățământul la distanță, ani lumină erau între șantierul pe care se remarcase și sălile de curs! pe studenți nu-i interesau cursurile, urmăreau doar să obțină o diplomă, s-a lămurit curând că n-are rost să-și facă scrupule, unde mai pui că-i făcea o plăcere aparte să-i umilească, era prieten la cataramă cu șeful de catedră, au organizat o mașinărie de stors bani de la mocofani: îi picau pe capete ca să-i pună cu botul pe labe, cu burta pe carte, pe restanțieri cu frica în sân și mai ales cu buzunarele burdușite, în câțiva ani câștigase mai mulți bani decât într-o viață de muncă, se blazase la un moment dat până a început să urce pe scara gradelor academice, prinsese gustul puterii, lupta de-acum pentru funcții, își consolida relațiile și-și lărgea cercul de influență, ascensiunea rapidă îi dădea fiori; era mare cu cei mici și vițăvercea cu cei mari, pe măsură ce căpăta putere și notorietate câștiga dacă nu respectul măcar amicitia notabilităților, i s-a propus să candideze pentru un fotoliu de parlamentar, a intrat în partid fără șovăire, mai fusese membru de partid și înainte de revoluție, deputăția i se potrivea mânășă: trei-patru zile pe săptămână le petrecea în capitală, una sau două la catedră, deprinsese rosturile cumurilor de funcții, era de-acum un prădător versat, nu ierta nimic ajunsele pontiful neîncoronat al asfalturilor,

n-avea nici o importanță că era criză, că economia se gripa vertiginos, că mai toate mergeau anapoda; cu atât mai bine pentru băieții *dăștepti* care se simt în apele turburi în elementul lor, catranul fiind cea mai turbure dintre magme, mai ales la noi, pentru ciocoi noi, —de asfalt este și va fi mereu nevoie ca să se peticească, primesc, dar să nu se repare nimic k lumea, s-avem pardon, păi ce, la anu' va să se facă altă litație, vorba vine, evident c-o să câștige cine trebuie, autostrada Transilvanica e o vacă numa' bună de muls, cu laptele ei cel negru ca viitorul

întunericit al scumpei noastre patrii, și dă-i, și luptă, neicursorule, și luptă, și dă-i la șpăgi în dreapta și-n stânga și la mijlocul spectrului politico-finanțiar, că doară se știe prea bine, cu cât dai mai mult șpagă, cu atât beneficiile vor fi mai mari, mai zemoase, mai oneroase, mai amețitoare, ce să-i faci, vorba cronicarului: nu vremile-s supt om, ci bietul om supt vremi! și la așa vremi, așa oameni, și-adică bietul dom' profesor ce alta putea face decât să se-mbuibe, teribelă fatalitate, monșer, dimpreună cu sârmanii săi tovarăși de drum asfaltat, cu 4 benzi – o, ce bucurie! – pe sens și cu o groază de euroi, în consens;

iar dacă *asphaltosaurus rex* s-a retras între timp în Maldive sau Andive sau cam așa ceva, ca să se poată bucura în tihnă de roadele trudei sale, nenumărații și nemaisăturații săi urmași foșgăie și astăzi printre grămezile de contracte ale zgubiliticeii noastre democrații originale

vraja marelui urs

ursul bântuia de câteva zile pădurea de la marginea oraşului
înnebunit de caniculă
noaptea dădea târcoale containerelor de gunoi
sfâşia sacii de plastic înfulecând cojile de pepeni pâinea
castraveţii îngălbeniţi cocenii de porumb
şi orice alte resturi comestibile
devenise atracţia tinerilor ahtiaţi de senzaţii tari
înceau să-l fotografieze cu telefoanele mobile
apropiindu-se imprudent l-au iritat cu exclamaţiile lor
a sfâşiat doi dintre ei au venit degrabă poliţia
salvarea pompierii au alungat ursul cu tunul cu apă
se bănuia că ar fi turbat au fost aduşi 2 vânători
veniseră de la o nuntă s-au făcut de râs împuşcându-se reciproc
a fost decretată starea de alertă pădurea fiind asaltată
de întreaga asociaţie a vânătorilor din localitate
nici picior de urs parcă intrase în pământ
în noaptea următoare ursul a dat iama la crescătoria de porci
un lucrător beat lăsase deschisă uşa uneia dintre anexe
paznicul îngrozit a tras câteva focuri cu pistolul din dotare
a căzut la datorie se îngroşa gluma
au fost chemaţi jandarmii au răscolit pădurea lichidând
orice vietate le-a ieşit în cale cinci ciute un ţap doi lupi patru
vulpi şi un mistreţ başca veveriţele şi coţofenele
nici urmă de urs toate urmele fiind călcate în picioare
de zeloşii militari după câteva nopţi bestia s-a întors la porcărie
a fost întâmpinată de un pluton de execuţie
şi-au descărcat asupra-i toată muniţia
la faţa locului n-a fost găsit măcar un smoc de blană
s-a declanşat isteria colectivă
erau tot mai mulţi cei care pretindeau că
l-au văzut în toiul zilei lângă o staţie de benzină
într-un supermarket bălăcindu-se în piscina unei vile
bântuind la muzeul de istorie naturală
unii chiar aducând ca dovezi nişte fotografii destul de neclare
apărea o siluetă mătăhăloasă răscolind rafturi de magazin
sfâşiiind exponatele din muzeul cu trofee cinegetice
toate măsurile luate de comitetul de criză
s-au dovedit zadarnice
unul dintre oamenii de comitet
a propus să se apeleze la mijloacele paranormale
adică au ricanat ceilalţi membri din comitet

adică să-i convocăm pe toți bioenergeticienii magicienii albi
și negri ghicitorii în tarot și hipnotizatorii din zonă
vor găsi ei o soluție
degeaba au încercat aceștia vrăji și descântece pase magnetice
și invocații n-au făcut decât să-i stârnească pe vampiri
moroși posedați și alți vârcolaci

locuitorii au părăsit orașul terorizați

deja era o problemă de securitate regională dezbătută
în ședințele prefecturii parlamentului consiliului de miniștri
și în cele din urmă în ședința de urgență
a consiliului de apărare a țării
nici măcar înalții demnitari n-au reușit să afle
o rezolvare eficientă
agenții serviciilor secrete au adus într-un târziu
în fața președintelui
un bătrân
aștepta de câteva zile la păstrare până să-l ia cineva în serios
era un solomonar
pretindea că poate să alunge forțele malefice răscolite
de vrăjitori și paranormali
dar ursul a întrebat președintele
și ursul a răspuns fără șovăire bătrânul
ce mai aștepți o invitație specială
nu însă pun o condiție
să nu-mi ceri și tu să-mi dau demisia că te sparg
izbucni primul om din stat
nici vorbă n-am io treabă cu politica voastră
hai spune o dată ce pretenții ai
solomonarul a cerut să fie lăsat între 4ochi cu președintele
acesta acceptă fără să clipească
spre nemulțumirea celor din serviciul de protecție și pază
nu se știe nici până în ziua de azi ce
i-a cerut bătrânul președintelui
din acel moment nimic n-a mai fost ca înainte
bine bine veți întreba dar ursul
firește că și ursul

Bătrânul și Floarea

Ploua. Iarăși. Bătrânul deschise umbrela doar într-un târziu. Prelungind astfel șederea. Se hotăra cu greu să plece din parc. Venea aici aproape zilnic. Uneori chiar și de două ori pe zi. Și nu se plictisea niciodată. Aici. Iși făcea plimbarea. Tăcut. Liniștit. Privea cu interes în jur. Și îi ignora pe cunoscuți, răspunzând la eventualul lor salut cu o abia sesizabilă înclinare a capului.

Nu avea un traseu anume. Detesta monotonia. Cu toate că știa în amănunt fiecare ungher al și mai bătrânului parc, remarcă mereu o schimbare sau ceva aparte. Un copil. O pasăre. O floare. O altă pereche de îndrăgostiți. Pe aceștia îi ocolea cu privirea. Nu voia să-i inoportuneze. Nici măcar așa.

Desigur, își avea locul preferat. Însă în alt fel decât s-ar putea crede. Nu era vorba de o anume bancă sau de un arbore. Și nici nu se afla lângă bustul lui Eminescu. De fapt, „colțul său preferat“ era un perimetru, oarecum semicircular, începând de la pâraiaș – pe care-l avea în spate –, cuprinzând șirul de bănci de pe aleea paralelă cu firul de apă, „cupola“, adică foșorul fanfarei militare, fântâna arteziană – care, culmea, chiar funcționa, și încă până târziu, în pragul iernii –, locul de joacă pentru copii, platanii uriași, pe sub care se lăfăiau vesele straturi de flori ornamentale și se înșiruiau, solemne, tufe de trandafiri, întretăiate de câteva alei asfaltate. Totul pe diferite nivele, între care se urca și cobora pe trepte domoale, fiindcă parcul avea un relief variat, cu văi și coline, cu pajiști și cărării, printre arbori și tufișuri din felurite specii, o adevărată colecție dendrologică.

Pentru el, acel loc era o gură de rai. Putea zăbovi ore în șir pe o bancă, privind platanii seculari – prin frunzișul cărora lumina se filtra suavă, mângâind deopotrivă și flori și ochi și păsări și cuvinte – ori copiii, pe biciclete sau cu rolele; ori cerul – mereu altfel, totdeauna același – nesfârșit de adânc al toamnei, strălucitor vara, înnourat uneori, sticlos când era ger.

Dacă ar fi fost cu puțință, s-ar fi mutat în parc. (A și făcut-o cândva, într-o vară adolescentină, dormind câteva nopți aici, în cort.) Il iubea din copilărie. Aici își julise genunchii de atâtea și atâtea ori, căzând cu trotineta. Aici, pe banca de sub mălin, a sărutat prima fată. Și singura. Câțiva ani mai târziu, după încetarea războiului, s-au căsătorit. Acolo, pe front, când se gândea la ea, o vedea șezând pe banca *lor* din parc și zâmbindu-i, nedumerită:

*„De ce taci, când fermecată
Inima-mi spre tine-ntorn?“...*

Și tot în parc a venit ori de câte ori avea vreun necaz. Numai așa își afla alinarea, rătăcind în neștire pe alei, printre arbori și cuvinte nerostite. Căci era tăcut. După ce ea a plecat, s-a închis în sine. Copiii luaseră demult drumul străinătații. La două-trei săptămâni îl sunau, ba unul, ba cealaltă, și-i puneau aceleași întrebări, și-i făceau aceleași și aceleași urări, de-acum banalizate până la convenționalism.

Nu se putea plânge de ei. La moartea mamei au revenit în țară, chiar dacă au întârziat, datorită distanței și circumstanțelor. Atunci i-au propus să facă demersurile pentru *reîntregirea familiei*. I-a ascultat. În felul său. A mers în vizită. A stat o lună la fată, apoi o săptămână la băiat. După care s-a înapoiat. Nu era locul lui acolo. Nu-și putea afla rostul. Copiii s-au supărat, însă până la urmă și-au zis că așa a fost de când îl știau: încăpățânat și independent.

Și nu l-au abandonat. Aflând de pe internet ce se întâmplă în țară, știind cât le este de greu pensionarilor, îi trimiteau câte un pachet, când și când. Apoi i-au trimis numai bani, să-și îndulcească bătrânețile.

La cimitir mergea doar de două ori pe an: primăvara, în prima sâmbătă a Postului Mare, și toamna, de *ziua morților*. Când îi era dor de ea, nici nu răsfoia albumele cu fotografii îngălbenite nici nu mergea la mormântul familiei, să-i ducă flori sau să aprindă lumânări. Venea în parc. Pe vreme frumoasă, se așeza pe banca de sub mălinul ce începea să se usuce, privind în gol. Dacă ploua, era ger sau banca era ocupată, străbătea parcul în lung și-n lat și-n curmeziș, cu gândul la cea de altădată.

Nici nu-și dădea seama cât e de bătrân. Înalt și zvelt în tinerețe, se pipernicise, adus de spate, cu umerii căzuți și capul bălăbănindu-se pe gâtul slăbănogit.

Îi era milă de bieții pensionari, vecini de cartier, dintre care pe unii îi știa încă din tinerețe, de pe la meciurile de fotbal, grădina de vară *Veneția* ori de la defilările de „Întâi de mai muncitoresc” sau „23 August, libertate ne-a adus!”, dar mai ales de pe la cozile interminabile din vremea lui Pingelică, pe când povestiseră vrute și nevrute, așteptând „să se bage ceva”. Acum, îi întâlnea la piață, privind cu jind la trufandalele intangibile, ce-ți luau ochii și-ți uscau punga, cumpărând în cele din urmă un kil de mere viermănoase sau unul de roșii borșite de căldură.

Îi căina, văzându-i tot mai neputincioși, mai cărpănoși, mai înăcriți de viața ticăloșită de creșterea prețurilor și năruirea speranțelor de mai bine, de întârzierea cu care primeau pensia, de grija facturilor la gaz și curent electric, neștiind cum să facă să nu

rămână cumva restanțieri, să nu fie zvârliți în stradă, cum văzuseră pe la televizor că se întâmpla cu câte unii, încă și mai amărâți decât ei. Înceau să facă vreun schimb, cedând mult prea costisitoarele apartamente de 2-3 camere pe o garsonieră plus o sumă mai acătării, să-și poată achita facturile și să-și cumpere hrana tot mai sărăcăcioasă și medicamentele „compensate“. Își vânduseră bruma de pământ căpătată prin retrocedări ori se îndatoraseră care-pe-unde-putea de și-au instalat centrale termice de apartament, supra-dimensionate și deci extrem de scumpe. Soluția optimă ar fi fost centralele de bloc sau pentru o întreagă scară, însă locatarii se avântaseră în discuții interminabile, neajungând la mult trâmbițatul „consens“.

Har Domnului, el nu avea grija asta. Cu ajutorul copiilor a plătit instalarea unei centrale individuale. Restul de valută primită de la copii a pus-o deoparte. În bănci nu avea încredere, văzându-le cum pică una după alta, ca muștele. O vorbă de duh spunea: „Ce face românul când nu mai are bani?... Schimbă valută.“ Așa proceda și el.

Tocmai de aceea îi era milă de bătrânii bolnavi și neputincioși. Îi ajuta, pe neștiute, trimițându-le prin poștă sume consistente, dând nume și adrese fictive.

Îi ocolea pe neurastenicii gen Boris, „vecinu' de la scara B“, ramolit, pisălog și cărcotaș, care-i scotea din sărite pe locatarii mai tineri cu trăncăneala lui plângăcioasă, ori ca „domnu' Nelu“, fost contabil-șef la o cooperativă, tot mai plin de ifose și mai țâfnos pe măsură ce se zaharisea, ambii egotiști, însă avizi de afecțiune, pe care o revendicau zgomotos, sub pretextul binefăcătoarei lor influențe asupra moravurilor din ce în ce mai dubioase ale „tineretului din ziua de azi“.

Sumbra prevestire a iernii următoare îi înnebunise pe bieții bătrâni, ce se întreceau în a-i înjura și blestema pe cărmuitorii orașului și ai țării. „Așa vă trebuie dacă i-ați votat“, își zicea în sinea lui. Și-și vedea de plimbările prin parc. Știa că-l urăsc, pentru tăcerea lui impenetrabilă, pentru solitudinea lui, pentru că nu era ca ei. Nu-i păsa. Cunoștea a lor măsură și-i lăsa în plata Domnului.

Era credincios, însă mergea rareori la biserică. De sărbători. Îl deranjau fojgăiala, trăncăneala, falsa evlavie ori platitudinea celor mai mulți dintre enoriași. De aceea, când simțea imperioasa chemare religioasă, prefera să facă drumul destul de lung până în

centru, la Catedrală, cu un ceas-două înainte de vecernie. Punea o lumânare, rostea un „Tatăl Nostru“. Se simțea acasă în casa Domnului. Sta smerit înaintea icoanei Maicii Preacurate și îngenunchia. În gând.

Frică îi era doar de Dumnezeu. La moarte se gândea cu resemnare, ca la un pas inevitabil spre necunoscut. Dar în parc îl preocupa – cum altfel? – viața. Nu înceta să se minuneze de puterea, de ingeniozitatea Creatorului, de iubirea Lui pentru lumea pe care a dăruit-o Luminii. Fiindcă Lumina a fost Cuvântul dintâi, își zicea bătrânul, cutremurat. În fiecare clipă a zilei suntem scăldați în Cuvântul lui Dumnezeu, și cu toate acestea orbecăim în zori și la amiază și la apăsare și la întuneric și la miezul nopții și la zorii zilei următoare, și cu toate acestea ne lăcomim pe care le debordează mai fiecare dintre noi, închipuindu-și că e buricul pământului și, prin urmare, îi este permis orice, cu orice preț. Cumplit preț, fiindcă el însuși este prețul pe care trebuie să-l plătească.

Era conștient de excentricitatea sa. Nu avea complexe, de nici un fel. N-avea timp de tâmpenii. Se identifica tot mai profund cu Parcul, inima secretă a orașului. Câteodată simțea cum înlemnește sub vreunul dintre arinii negri ce străjuiau pâraiașul. Ba chiar, într-o noapte de iunie, era cât pe-acți să păsească în aburul fantomatic al unei scorburii, spre un tărâm fascinant. S-a oprit la timp, simțind că e o urzeală a *celuilalt*.

Dragostea lui pentru parc nu era oarbă. Observa, cu strângere de inimă, degradarea lui inexorabilă. Arborii uscați ori bolnavi, cu trunchiurile roase ca de lepră, aleile cu asfaltul crăpat de rădăcinile noduroase de dedesupt, iarba necosită, tufele abandonate de trandafiri, printre care-și făceau mendrele sumedenia de câini ce-și scosese la plimbare stăpânii, buruienile înăbușind pajiștile, arbuștii exuberanți sufocând malurile pâraiașului.

Încet-încet, parcul se sălbăticea. Și el.

Viața lui părea să curgă lin și în tăcere, ocolind obstacolele. Cândva, fiica lui chiar i-a reproșat: „Tată, dumneata te porți de parcă ai fi nemuritor!“ El a surâs. „Păi chiar sunt nemuritor. Și, prevăzând contrarierea ei, a continuat: „Știi prea bine că sufletele noastre sunt nemuritoare. Viața asta « reală », cum susținem noi, e doar un fel de poligon de încercare; și se dă mașinăria, adică trupul, ești învățat regulile și apoi ești admis în cursă.“ „Cum așa, fără antrenament?“ a dat-o ea pe glumă. Bătrânul a rămas pe gânduri. „Vezi, la asta nu m-am gândit. Probabil, e un aspect despre care nu ni s-au dat informații. Cine știe ce se întâmplă cu noi înainte de venirea pe lume...“ „Dar după... sosire?“ „Nu

înțeleg la ce te referi.“ „După ... *aceea*. Să nu-mi vii cu poveștile pe care le cunosc de mică, despre Rai și Iad și Judecata de Apoi. Mi se par prea... pragmatice. De parcă Doamne-Doamne ar fi un contabil scrupulos ce încheie un bilanț în registrul său de socoteli.“ „Te rog, nu huli, Ruxandra!“ „Vezi, așa faceți voi întotdeauna: cum nu știți răspunsul la o întrebare, cum îl luați pe « Crede și nu cerceta! » în brațe, de parcă... “ Bătrânul s-a oprit, a prins-o ușurel de braț, întorcând-o cu fața spre sine: „« Credeți. » Atât a spus El. Credeți cu tărie, din adâncul inimii... Completarea tendențioasă « ...și nu cercetați » au adus-o detractorii Lui.“ Ruxandra l-a privit pătrunzător. Tatăl său nu făcuse niciodată afirmații gratuite. De altfel, el a pus cu promptitudine capăt divergenței: „Știu cât ești de circumspectă. Iar eu nu am pregătire teologică, așa că mai bine ar fi să cauți un preot sau un călugăr și să...“ „Unde, aici?!“ El nu s-a dat bătut: „Exact. Și dacă aici, în Vancouver, e mai greu să găsești un preot sau un călugăr român, caută unul grec sau rus. Sunt tot ortodocși ca și noi...“

Au continuat să se plimbe, pe malul oceanului, în splendoarea apusului. Pe înserat, Ruxandra și-a luat inima în dinți: „Aș vrea să... uite, să nu te superi...“ „Promit.“ Ea a continuat, și mai încurcată: „Vezi, dumneata mi-ai spus că nu-ți găsești rostul aici...“ „...și nici nu vreau să vă fiu o povară.“ „Bine, tată, dar ce-o să faci acolo, în România, singur și...“ „Nu sunt niciodată singur“, a întrerupt-o el, vizibil iritat de subiect. „Cum adică?“ „Sunt în orașul meu, între cei de o limbă și de o simțire.“ „Vrei să zici de o *ne-simțire* din ce în ce mai mare!“ a ricanat fiica sa. Bătrânul a oftat. „E drept, poporul nostru e bolnav. Sunt sigur însă că Acela-ce-le-rânduiește-pe-toate nu ne va lăsa de izbeliște și ne vom afla lecuirea.“ „Când?“ a strigat ea, exasperată. „Toate la vremea lor.“ „Cunosc. Asta ne-o tot spui de pe când eram mici!“ „Și nu-i așa?“ „Așa or fi, dacă le spui dumneata. Numai că, vezi, noi n-am mai avut răbdarea să...“ „Da' de ce te înfierbânți, că doară am mai discutat toate astea în anii de dinaintea...“ „Tată, fiindcă tot discutăm atât de deschis, să nu te superi dacă te întreb: ce vei face când,... când te vei îmbolnăvi? Doar nu mai avem pe nimeni, acolo... Cine o să te îngrijească?“ „Nu-ți fă probleme. M-am gândit bine la... toate astea; când voi observa primele semne de scleroză, voi merge la Căminul *Christiana* – să știi că e de încredere, m-am interesat cu atenție despre chestiunea în cauză – și voi încheia un contract cu ei, așa cum se obișnuiește: le cedez proprietatea apartamentului, în schimbul serviciilor aferente, inclusiv... Voi mi-ați tot repetat că nu aveți nici o pretenție materială.“ „Bine, dar și aici sunt astfel de așezăminte, mult mai bine puse la punct!“ „Or fi, numa' că sunt aici și nu acasă.“ Ruxandrei i-a sărit muștarul: „Acasă, acasă! Ce tot o ții cu *acasa* asta?! Nu înțeleg de ce complaci în țigănia de acolo!“ „Deoarece, vorba nu-mai-știu-cui, mai degrabă

îmi ține de cald o înjurătură de-a noastră, decât fandoselile voastre de gen Coca-Colea, McDonald's și-așa mai departe. Nici nu vă dați seama cât de fals trăiți, îmbâcsiți de atâtea reclame... reclame..., cum să-ți zic?... perverse și obsedați de ideea de a câștiga cât mai mult!“ „Nu fi ipocrit. Doară și dumneata profiți de « dolariiăștia împuțiți »!“ Se lăsă o tăcere penibilă. Ruptă în cele din urmă de Ruxandra: „Te rog să mă ierți, da' nu m-am mai putut stăpâni. Știi prea bine că mă îngrijorează situația dumitale, acolo, în balamucul ăla. Ne-ar fi mult mai ușor, și mie și lui Ștefan, dacă te-ai afla mai aproape de noi. Dacă vrei, poți să locuiești separat. Se găsește oricând ceva de închiriat.“ „Mda.“ „Și-apoi – Ruxandra începu să prindă curaj – și în România e aceeași goană după bani, străzile și programele teve sunt înțesate de reclame, toți sunt obsedați să...“ „Din păcate, și la noi face ravagii globalizarea. Totuși, mai sunt oaze în care te poți refugia.“

Î se făcuse, dintr-o dată, un dor nebun de parc, de străvechiul oraș, de străduțele lui înguste și întortocheate, de casele prost întreținute, dar atât de familiare, de oamenii cu care comunica din ce în ce mai puțin, resemnat să constate cât sunt de contaminați de morbul schimbărilor, de cele mai multe ori în rău, oameni cu care mai avea, încă, atâtea în comun, mai ales limba și trecutul.

Și s-a întors acasă.

După cum se întâmplă, una gândim și alta pățim: Într-o dimineață, pe când ieșise să-și cumpere pâine, l-a izbit o mașină. Niște puștani se întorceau de la un chef. La un moment dat, pe cel de la volan l-a răzbit oboseala. „Doar o secundă am ațipit“, a declarat el la Poliție. Destul ca să piardă controlul volanului. A izbit o mașină „parcată regulamentar“ – precum era scris în raportul agentului de circulație – și a ricoșat pe trotuar, „lovind câțiva trecători, dintre care unul a fost spitalizat“, conform aceluiași raport.

Iată-l pe bătrân la reanimare, începând să-și revină din starea de șoc post-operatorie. Deschizând ochii, nu înțelege ce e cu el. Acolo. Dă să se miște. Nu poate. Moment din care încep durerile. Atroce. La gemetele lui răscolitoare, un alt pacient apasă pe butonul soneriei. Luuung-luuuung. Sora vine cu mare întârziere, întreruptă din te-miri-ce activități arzătoare. Ca un automat, scoate din buzunarul halatului o seringă și o cutie cu fiole. Vecinul de salon i-l arată din priviri pe bătrân. O înțepătură, după care sora pleacă.

Trec câteva zile. Nu și durerile. Bătrânul e tot la reanimare. Neavând pe nimeni, cine să fi pus în mișcare pentru el acel sordid mecanism al șpagilor și atențiilor ce a devenit o a doua natură în

spitalele noastre? În consecință, zace în cearceafuri murdare, e făcut troacă de porci de fiecare dată când cere plosca, pansamentele îi sunt schimbate cu mișcări brutale, nemiloase, doctorul îl consultă în grabă... Ce să mai intru în amănunte, că doară, din nefericire, cunoașteți mizeria umană din „unitățile noastre sanitare“.

Dar îngerul său păzitor nu doarme. „Cazul“ bătrânului e anchetat de un tânăr ofițer, zelos, ca atâția alți proaspăt absolvenți ai Academiei de Poliție. Ca să-și scape odrasla, părinții puștiului ce l-a accidentat au venit să-l îmbune pe bătrân, încercând să cadă la o înțelegere cu el, implorându-l să nu facă plângere penală. Nu uită să precizeze că vor face totul pentru ca el să se bucure de cele mai bune condiții, fiindcă ei nu sunt oarecine și.... „Bine“, le-o retează bătrânul, „atunci vreau să fiu mutat într-o rezervă separată. În cel mai rău caz, într-una cu două paturi, da' celălalt pacient să fie unul liniștit, care să nu zbiere sau să mă bată la cap cu fixațiile lui.“ Observând crisparea lor, strânge șurubul: „Și mai vreau să vă ocupați cu tot ce trebuie ca bestiile astea de surori să se poarte omeneste cu mine.“ Apoi face semn că discuția s-a încheiat. „Patronii“ (patroni de butic – asta apreciază bătrânul c-ar fi cei doi) încearcă să negocieze cu el (aha, știam eu că-s patroni!), indignați de asemenea pretenții. Bătrânul e categoric: „Vreți ca domnu' Goe să facă pușcărie?“ „Ce domn Goe, boșorogule?!“ replică exasperat supraponderalul patron. „Tinere, ți-aș pune eu o întrebare despre deosebirea dintre un moș și o moașă, da' nu cred că...“ „Lasă-l, Jimmy, nu vezi că-i sonat?“ intervine *patroana*. „Ba sunt în toate mințile, distinsă doamnă“, precizează calm bătrânul, accentuând cu ironie pe cuvântul « distinsă ». După care schimbă tonul: „Și nu-care-cumva să încercați vreun aranjament la Poliție că atunci chiar că fac plângere penală și « ăla micu' » înfundă pușcăria! Clar?“ Și clar a rămas. Din acel moment, a fost tratat ireproșabil de personalul medical.

Începea să se întremeze. Durerile se atenuau. Numai că picioarele nu voiau să-l asculte. Mai întâi a crezut că-i paralizat. Îngrozit, și-a zis că mai bine-ar fi să moară decât să... Dar nu era el omul care să se dea bătut. Curând, a izbutit să-și miște degetele piciorului drept. „Semn bun. Am pornit-o cu dreptul.“ A început antrenamentele. Născocea tot felul de exerciții, pe care le repeta mai întâi, în gând, mișcare cu mișcare, după care încerca să le pună în practică. Rezultatele erau modeste, totuși progresive.

Cu toate că-și impușese o atitudine pozitivă, împotriva singurătății nu avea leac. Încă de la începutul înțelegerii lor, le ceruse *patronilor* să expedieze telegramele de rigoare în Canada.

Însă reacția copiilor întârzia. Nu-și pierduse încrederea în ei. Era conștient de distanța uriașă, ca și de toate complicațiile pe care trebuiau să le depășească. Își cunoștea copiii. Dacă nu amândoi, măcar Ruxandra va veni, îndată ce...

Și nu mai avea răbdare. Îl măcina urâtul. Se săturase de citit. Se ruga, în gând, cu aprinsă nădejde.

Cu toate insistențele *patronilor*, terorizați de cerbicia cu care bătrânul își impunea punctul de vedere, acesta a fost mutat din rezerva de care alți pacienți, într-o stare mult mai gravă decât a sa, aveau atâta nevoie. Mutat într-un salon cu patru paturi, îi devenise insuportabilă pălăvrăgeala celorlalți.

Nu mai puțin supărătoare erau vizitele pe care aceștia le primeau. Veneau să-i vadă rudele, amicii, vecinii, cunoștințele, colegii de serviciu, mereu alții și alții, o cohortă de invadatori guralivi, pleznind de sănătate și dezgustător de stupizi. Aștia erau românii de care-i fusese atât de dor în Canada?! Pentru asemenea mitocani a refuzat să rămână împreună cu copiii săi? I-ar fi strâns de gât. Trebuia să rabde. Mâine, da, mâine precis va primi și el vizita mult așteptată. Sau măcar o telegramă.

A mai trecut o săptămână. Telegrama venise, în sfârșit. De fapt, era un e-mail, cum i-a precizat *patronul*, pe care-l primise pe adresa de la firmă. Ruxandra îi spunea că încearcă să vină cât de curând, că e înnebunită de durere aflând ce i s-a întâmplat, că îl iubește mult, mult, mult, că îl roagă să nu dispere, ci să-și pună speranța în ajutorul proriei divine, că se roagă neîncetat și ea și Ștefan pentru sănătatea lui și că vor să-i trimită 5 000 de dolari, dar nu știu cum, în condițiile în care...

Văzând că e vorba de dolari, *patronii* deveniseră și mai atenți cu el, exasperându-l. Până când, nemaiputându-se stăpâni, bătrânul i-a trimis la origini, cu tot cu bunele lor intenții, care, se știe, pavează calea spre Înfēr.

Era pe înserat. Ca un făcut, în ziua aceea fuseseră externați colegii lui de salon și paturile lor rămăseseră neocupate. Primise cina. Și medicamentele. Îi ceruse soarei să stingă lumina la plecare. Senin, porni să se roage pentru cei doi copii ai săi. Parcă o și vedea pe Ruxandra, în aeroport, așteptând să se îmbarce în avionul de... Oare pe ce rută se întorsese el din Vancouver? Tocmai depăna ghemul amintirilor, când se deschise ușa și în salon păși o fată. Îl privi în tăcere, în lumina ce pătrundea odată eu ea, prin ușa rămasă deschisă. Nu-i deslușea trăsăturile. Ținea în mână untrandafir. Alb.

Se apropie de el, fără grabă.

Îi simțea privirea mângâietoare. Ca și mâna pe care i-a pus-o pe frunte.

Își zise că visează. Și că ar vrea ca visul să nu se mai termine, întrerupt de cine-știe-ce incident.

Fata se așeză pe patul de alături. Ochii lui se obișnuiseră deja cu lumina și începea să-i distingă trăsăturile, suprafișec de frumoase. Fata îl prinse de mână, cu gingășie. Ochii ei revărsau o nesfârșită iubire. Când Fecioara începu a lăcrima, bătrânul încremeni.

Nu merit,... sunt un nemernic, reuși el să îngaime.

Fecioara zâmbi. Așeză trandafirul într-o vază azurie, subțirică și înaltă, apărută – de unde?! – pe noptiera de la căpățâiul bătrânului.

Îl mai privi o dată, cu o blândețe de nedescris. El se liniști, împăcat cu sine.

În zori, când deschise ochii, nu-i veni să creadă: în fața lui, zâmbindu-i fâstăcită, era chiar Ruxandra. Se priviră, emoționați. Fata se lăsă, hohotind, în brațele lui. Tatăl o strângea la piept, mângâindu-i părul și obrații umezi. Vorbeau amândoi deodată, apoi tăceau brusc, fiecare vrând să-l lase pe celălalt să-și spună oful.

Luță-a lu' Hofnăr

Mă copile, treci de-ți ia doctoriile! (*iar începe!*) Cu boala nu-i de joacă. Uite, era unu', Luță-a lu' Hofnăr din Venchi. Aștia ai lu' Hofnăr stăteau chiar sub pădure, de iarna le urlau lupii sub ferestre. Pământ arabil nu prea era în zonă, da' aveau pășuni și fânețe bune și țineau multe vite, care-i atrăgeau iarna pe lupi ca niște magneți. Țin minte că Hofnării aveau o haită de câini, niște namile de speriat, că nimeni nu se-ncumeta să intre la ei în curți. M-o trimis odată mama să-i duc nu știu ce lu' Hofnăroaia și io n-am vrut să mă duc de groaza dulăilor. Noroc că nu era tata acasă, că el imediat punea mâna pe bici. Mi-era o frică de tata, ca de nu-știu-ce... (*de-aia, că-i prea al dracului, nu mi-o plăcut de el niciodată*) Ei, și s-o-ntâmplat să treacă chiar atunci pe la noi Luță-a lu' Hofnăr – care era cu câțiva ani mai mare ca mine – și am mers cu el și câinii nu ne-or făcut nimic. Când ne-am apropiat de casele Hofnărilor, dulăii ne-or hămăit, da' Luță o șuierat la ei și l-or cunoscut. Or fost venit lângă noi de ne-or mirosit. Mie-mi tremurau genunchii (*io cred c-aș fi făcut pe mine*) și Luță râdea și mi-o zis să nu mă tem și io i-am zis: da' cum mă întorc acasă? și el mi-o răspuns că vine el cu mine până la Târnava.

Așa l-am cunoscut pe Luță. (*Luță-a lu' puță*) Era o figură. (*era? și-acuma unde-i, în America?*) Când am fost ficiori – el era cu câțiva ani mai mare ca mine (*asta-ai mai spus-o*), el deja era cunoscut ca ăl mai drăcos dintre noi. El era primu' la joc, el tocmea muzicanții, el punea la cale tot felul de farse și tot el era ăl mai muieratic. Era în stare să meargă seara până-n Cornești, la o vădană, și dimineața era iarăși acasă, în Venchi, că aveau o mulțime de vite (*și asta ai mai spus-o*), de nu-și vedeau capu' de treabă. Numa' că Luță n-o avut noroc. Ai lui erau lacomi de pământ și l-or silit să ia o fată de pe Vale, că era din neam avut, da' lui nu-i plăcea de ea; o vrut să plece de-acasă, *în America, nu-i așa?*, ce Americă, că n-o ajuns nici până la gară; l-or prins frații mai mari și l-or bătut de i-o sunat apa-n cap. (*ce nebuni!*) L-or însurat cu musai. Da' și era Luță ăsta un căpos – mai ceva ca un măgar de încăpățânat. (*neam de măgari, păi cum*) N-o trecut anu' de când l-or însurat și l-o prins ploaia pe când erau la coasă. S-or tras ei la adăpost și când o stat ploaia, în loc să meargă pân'-acasă, să-și schimbe hainele, or rămas pe fânaț, să-ntoarcă iarba tăiată și s-o usce. Și Luță o răcit. Așa de tare, c-o făcut aprindere la plămâni. *Cum adică, i s-or aprins plămâni?* Cam așa ceva, dragu' tatii. L-o apucat o fierbânțea mare, de ziceai c-o luat foc. Pe când lui îi era frig, de-i clănțăneau dinții-n gură. *L-ai auzit tu?* Așa spuneau oamenii. *Și ai lui nu l-or dus la spital?* Ba da. Mai bine zis, l-or adus acasă pe doctorul Căpățână. Că erau bogați, cum ți-am zis. *Și l-o făcut bine?* Stai să vezi:

doctorul l-o consultat, o văzut că are aprindere de plămâni și le-o spus că trăbă dus de urgență la spital. Era în vremea aia spital bun în Sighișoara, cu doctori renumiți. Da' Hofnării i-o dat bani grei doctorului Căpățână, și-l aduceau în fiecare zi cu trăsura, să-i facă injecții lui Luță. *Și l-o făcut bine, nu-i așa?* Ai răbdare. L-o făcut bine, pe moment. Numa' c-o rămas c-un fel de slăbiciune, că asuda la cel mai mic efort și răcea una-două. Primăvara și toamna, el era răcit cobză. Medicul nici nu mai voia să vină la ei – de căpoși și fuduli ce erau. *S-o supărat pe ei?* Era supărat că nu-l ascultau. Și, cum ți-am mai spus, Luță era cel mai căpos. Așa o și murit. *Cum?* Stai să vezi. Într-o toamnă, Luță o răcit, ca de obicei. Și nevastă-sa, Lina, s-o dus la doctoru' Căpățână. Ala i-o dat rețetă, Lina o cumpărat medica-mentele și-i dădea lui Luță „bumbii”, cum o învățat-o doctoru': în zori, la prânz, la apusul soarelui și la miezu' nopții. Da' Luță n-o putea suferi. Lua doctoriile din mâna ei, că-l tot bătea la cap, da-i întorcea spatele și-i spunea să iasă din cameră, că-l inervează. Și-ntr-o dimineață, l-or găsit rece. *Păi, dacă era răcit...* Se răcise de tot. *Adică?* Adică era mort de-a binelea. *Și ce-or făcut?* Ce să mai facă? L-or îngropat. Da' eu n-am fost la înmormântare, că eram în armată. Mi-o povestit mama, când am fost venit în permisie. *Atunci când ți-o permis să vii acasă?* Cam așa ceva. Și mi-o zis mama că Lina, la câteva zile după înmormântare, s-o apucat de curățenie în casă. Și, când o tras patu'-n care zăcuse Luță, o găsit toate doctoriile țâpate pe jos. *Și ce-o făcut?* Ce să facă? Ce să mai facă? *Da' cu Lina ce s-o-ntâmplat?* Ce să se-ntâmple? Cred că s-o-ntors pe Vale. Ba nu, mi se-mpare că s-o măritat cu unu' din Angofa, *din Angofa?*, nu, din Angofa, un cătun ce se află nu departe de Sighișoara. *Și?* Și ce? *Și ce-o făcut?* Cine? *Lina, cine...?* Nu, știu, că-i de mult de-atunci și eu între timp am scăpat din armată și dup-ai-a am plecat la București, că tanti Veroana era singură și m-o chemat să stau la ea și mi-o găsit un servici bun, la « Grivița Roșie ». *Ce-i aia « Grivița Roșie »?* O fabrică. *Și era vopsită în roșu?* Cum adică? *Păi, de ce-i zicea « Grivița Roșie »?* După greva din '33, când ticăloșii de capitaliști or tras în muncitori și or curs râuri de sânge. *Da' de ce-or tras în muncitori?* Că făceau grevă și... *Ce-i aia grevă?* Ii atunci când muncitorii se supără că-s salariile prea mici și viața-i scumpă și atunci nu mai vor să muncească. *Păi, atunci nu le mai zice muncitori, nu?* Când? *Când nu mai vor să muncească.* Mda. Le zice greviști. *De la grevă?* Da. *Și capita-liștii trag în ei?* Da. *De ce?* De căinoși ce sunt. *Da' ce, căiniți au arme?* Cum adică? *Păi, ai zis că capitaliștii-s căinoși.* Așa vine vorba. Știi ce, ia fă bine și-ți ia doctoria! *O iau tati, pe cuvânt că o iau, da' mai întâi spune-mi cum îi cu muncitorii.* Cum să fie, rău. *Da' muncitorii de ce nu-și iau și ei arme?* Fiindcă armele's scumpe, și ei n-au bani. Nu le ajung nici să-și țină familiile. *Și de ce nu pleacă în*

America? Pentru că... Gata! Mi-ai făcut capu' calendar. Hai, ia-ți doctoria, așa,... Bine. Acum du-te la joacă. Plouă afară. Joacă-te în casă. De-a ce? De-a ce vrei. Bine... atunci să ne jucăm « Nu te supăra, frate », vrei? Ne-am jucat și ieri. Nu-i bai, ne mai jucăm și azi. Bine-bine, da' mai târziu. Și până mai târziu io ce fac? Te duci și te culci. Nu mi-e somn. Dacă nu dormi, n-o să crești. Nu-i nimic, rămân așa, mic. Copile, ești mai căpos decât Luță-a lu' Hofnăr!

triplex

nu știu alții cum sunt dar eu unul pot fi mândru de băiatul meu a plecat doar de 5 ani în Canada deja e pe picioarele lui e mâna dreaptă a șefului de șantier într-un oraș în plină dezvoltare din Ontario soția lui e contabilă la o firmă de arhitectură și-au luat mașini puternice au făcut credit la bancă și de anul trecut au casa lor

avionul nu se mai vede s-a dus băiatul mamei
cine știe dacă voi mai fi în viață atunci când se va întoarce acasă
mi-a promis că data viitoare vor veni toți trei
și vor sta mai mult știu eu cum e cu promisiunile astea
uneori parcă înadins se ivesc fel și fel de probleme neprevăzute
dragul de el ce răspundere uriașă apasă pe umerii lui
degeaba încearcă să mă liniștească
a făcut rugby în liceu și facultate
e un munte de om dar e atât de copilăros

n-am înțeles niciodată cum de s-au căsătorit ai mei
n-au absolut nimic în comun
pe cât de sensibilă și de înțelegătoare e mama
pe atât de egoist și pisălog e tata
iar acum după atâția ani de la divorț de-abia reușesc
să păstreze aparențele mimează o relație civilizată
tata chiar crede că mă duce de nas

fetița lor e la grădiniță vorbește engleza
cum vorbesc eu românește mi-au promis că
la anul dacă le merge bine or să mă invite la ei
din păcate n-am s-o pot face soția mea e iarăși însărcinată

ce-i mai nașpa e că pe timp ce trece îi semăn din ce în ce mai
mult mai ales la defecte la ticuri la idei fixe și la unele năravuri
cum ar fi ăla de a-i crede pe ceilalți niște fraieri
dar că ăia simpatici merită să fie ajutați cu orice preț
uneori chiar împotriva propriei lor voințe

se încrede în oameni și e prost de bun
ai zice că e victima perfectă
norocul lui că a cunoscut-o pe Angela
pe cât e el de cumsecade pe atât e ea de aprigă

dacă n-ar fi avut-o pe Angela ar fi fost mult mai greu
pentru el printre străini
precis vă spuneți că sunt o ipocrită
unde s-a mai auzit ca o soacră să-și laude nora
uite că sunt și excepții
și-apoi nu ne izbim una de alta
pe mess dacă te deranjează ceva scurtezi convorbirea
invocând un motiv oarecare

cred că sunt predispus cam la aceleași boli fierea
hipertensiunea poate la vârsta critică voi deveni cardiac
mă voi îndopa cu medicamente
cât de mândru eram în adolescență de robustețea mea
aici îi semăn mamei
am mai moștenit de la ea firea deschisă și prietenoasă

după ce că mi-a plecat băiatul peste mări și țări
a murit mama acu's aproape doi ani
de atunci
parcă mi s-a uscat sufletul

noi doi am fost totdeauna incompatibili
pe cât iubesc eu liniștea pe atât îi place lui trăncăneaua

deci la anul vom mai avea un bebe peste 5-6 ani va fi ok
o să putem merge cu toții în Ontario
să dea Dumnezeu să fim sănătoși să ne meargă bine afacerea
să-i pună la punct americanii pe teroriști
și să nu pășim careva un accident ceva
Doamne ferește

nesimțitul ăsta de Tinel e în stare să mă facă uitată
pe-aici în aeroport
nu mai are răbdare îl așteaptă capra aia
a jucat teatru cât a fost copilul în vizită și-acu pa și pusi
fiecare cu viața lui
îi dă mâna și-a refăcut viața de urgență
pe când eu

pe an ce trece mă fac tot mai posac și mai reticent
e drept în Lumea Nouă n-am întâlnit nici un câine
cu colaci în coadă dimpotrivă a trebuit să îndur câinește
până am reușit să-mi croiesc o situație mi-a prins bine

cinismul moștenit de la tata cum necum a reușit să-și transfere
asupra-mi odată cu partea lui de zestre genetică
și personalitatea de parcă și-ar fi înșămânțat în propriul fiu
setea de viață și iubirea de sine

vreau să învăț cât mai bine să folosesc calculatorul
cum ajung acasă o sun pe Denisa și-o rog să vină pe la mine
copiii din ziua de azi sunt mult mai dezghețați
decât am fost noi la vârsta lor
nepoată-mea are o fire blândă sper să aibă răbdare cu mine
până mă învăț cu internetul și mini-camera video
ca să nu mai depind de ea

băi să-mi trag ceasu am uitat să-i dau lu fi-miu cadou
pentru Paul când om vorbi la telefon să-i aduc aminte
să-l caute Paul e de aproape 20 de ani în Canada
și s-ar putea să-i fie de folos cu relațiile
pe care și le-o fi făcut p-acolo

mi-e milă de mama a rămas singură
ce surpriză o să fie pentru ea când o vom invita la noi
de sărbători o să insist să rămână
până în primăvară fiică-mea o să fie cea mai încântată
sper din tot sufletul ca mama și Angela
să se înțeleagă sau cel puțin
să se îngăduie

niciodată ca o dată

dintre toți semenii pe care n-aș mai fi vrut în viața vieților mele
să-i reîntâlnesc vreodată tocmai cu Sergiu Zăpârțan
a trebuit să dau nas în nas la Vancouver
în sfârșit găsisem un serviciu ofertant și ca salariu
și ca nivel profesional
mă instalasem într-un apartament confortabil și
faceam demersurile ca peste câteva luni
să poată veni și fratele meu din țară
când în vastul birou al diviziei proiectare
l-am văzut pe Sergiu Zăpârțan instantaneu mi s-a zbârlit părul
niciodată nu mi-au plăcut melodramele
răsturnările spectaculoase de situație gen 1001 de nopți
telenovele ori spanacurile de la Hollywood
știți însă cum se spune niciodată să nu spui niciodată nevermore
jamaic nunga nikagda soha
zărindu-mă la rându-i ochii lui Zăpârțan s-au învăpăiat
bosul a venit la mine zâmbind te așteaptă o mare surpriză
un conațional de-al tău e mâna mea dreaptă
vino să faci cunoștință unde naiba fusese până atunci
într-un stagiu în Japonia
ne-am zâmbit și ne-am strâns mâinile trăim într-o lume
civilizată nu-i așa trebuie păstrate aparențele
bosul ne-a repartizat în aceeași echipă
îmi dorisem prea mult jobul ăsta
nu puteam să-i dau cu piciorul
Zăpârțan este un profesionist am funcționat relativ bine
în divizia de intervenții speciale
eram sigur că Mr Z mă pândea la cotitură
trecând sub tăcere micile greșeli pe care le mai comiteam
uneori din pricina crispării precis aștepta gafa
rateul eșecul greșeala decisivă
atunci mi-ar fi dat lovitura de grație
pândea o asemenea ocazie de prea mulți ani avea o răbdare
de crocodil mă cunoștea mai bine decât fratele meu
fusesem prieteni la cataramă încă din liceu am urmat
aceeași facultate apoi am făcut armata cot la cot
umăr la umăr ne-am angajat la același institut de cercetare
totul până să apară Roxana
și ea și Sergiu sunt frumoși ca niște actori de film
cei din anturajul nostru erau convinși
că se vor îndrăgosti unul de celălalt au ieșit o vreme împreună
ca dintr-o dată ea să-i întoarcă spatele lui Sergiu
pentru a se apropia de mine am fost surprins
degeaba am încercat să aflu ce s-a petrecut între ei

Roxana pufnea în răs ori de câte ori o întrebam despre asta
cum necum zâna m-a ales pe mine și eram extraordinar
de flatat urma să ne căsătorim dar
s-a desființat institutul de cercetări fapt previzibil
am fost o vreme purtătorul de cuvânt al muzeului științei
și tehnicii cam păguboasă îndeletnicire
am tatonat în Germania Franța Anglia Elveția
aveau destui cercetători și nu sunt o somitate în domeniu
am ajuns într-o vreme în Olanda
am făcut pe taximetristul câteva luni între timp
Roxana s-a măritat în tot răul e și un bine
alesul n-a fost Zăpârțan iată-ne din nou colegi
aș putea încheia aici aceste rânduri lăsând deznodământul
în suspensie aș putea forța nota spunându-vă că după 20 de ani
ca în romane am ajuns eu bosul firmei
iar fostul meu prieten apoi rival e acum nașul
celor doi copii ai mei care se au ca frații cu copiii lui
și ca în telenovele Roxana a divorțat și e acum soția mea
ar fi prea mult chiar și pentru o telenovelă
aș putea născoci vrute și nevrute
ăsta e avantajul și blestemul povestitorului
care ține în mână la propriu destinele personajelor
și care va da seamă odată și-odată de consecințele actelor sale
virtuale granița dintre realitate și ficțiune e neînchipuit
de labilă eu însă am să v-o spun pe-aia dreaptă
într-o bună zi m-am hotărât și i-am spus bosului că
vreau să plec el s-a uitat lung la mine după care m-a trimis
la contabilă pentru formalitățile de rigoare
am lăsat baltă Lumea Nouă
descoperisem pe internet un site foarte interesant
erau și în Românică suficiente provocări
pentru cele mai sofisticate gusturi
nu prevăzusem însă criza economică globală
iată-mă prins într-o capcană implacabilă exponențială
experiment al unor forțe misterioase
se vorbea din ce în ce mai isteric despre o conspirație
despre iminentul conflict mondial despre sfârșitul lumii
despre apocalipsă despre un nou început și așa mai departe
dincolo de toată această cacofonie răzbătea ceva straniu
o vagă intuiție a unei realități superioare
transcendentalul fusese întotdeauna pentru mine o nebulooasă
respectam ceea ce depășea capacitatea mea de înțelegere
și simțire cu atât mai uluit am fost de revelația
avută într-unul din rarele momente
de liniște sufletească și de împăcare cu mine însumi
atunci m-am născut a doua orară
știu că voi fi ironizat voi fi privit cu subînțeles

n-am de gând să fiu încă unul dintre profeții huliți
în propria lui țară și nici în Vancouver nu mă aștept
să fiu primit cu osanale nici nu mă interesează
mi-e perfect egal ce se va mai întâmpla cu mine
în mult-puținul timp pe care îl voi petrece în această lume
important este că fostul meu coleg și prieten
Sergiu Zăpârțan m-a căutat
cu o insistență devastatoare și mi-a făcut o propunere
pe care numai un ranchiunos încremenit în suficiență de sine
ar fi putut s-o refuze

workshop

– lui M.I. –

ce te uiți așa la mine, spuse Vlad, iritat, la care Adrian zâmbi a râde: calci tot mai apăsat pe urmele lu' nen'tu, Mircescu, ce vrei să spui, replică Vlad, deja îmbunat; știa bineînțeles răspunsul și intră de bunăvoie în jocul amicalui; aş putea continua relatarea într-o singură și întortocheată frază, la ce bun – au făcut-o alții, înaintea mea, și încă mult mai bine –

Dacă am fi fost fumători, am fi depășit mai ușor momentele de prelungită eclipsă a discuției, își zice Adrian, mutându-și privirea de la prietenul său cel deodată foarte tăcut – tocmai el, atât volubil de obicei – spre parc; barul hotelului *Silva* are terasa cu cea mai spectaculoasă privesc din oraș: către bătrânul parc, ai cărui arbori – o remarcabilă colecție dendrologică, așa cum voi mai preciza și în povestirea *Bătrânul și Floarea*; dacă aş fi afirmat-o și a treia oară, deja ar fi fost clișeu – se întreceau în a-și împodobi coroanele întru slava luminătorului ceresc, în acea dimineață a sfârșitului de septembrie. Era într-o sâmbătă și, cu toată vremea frumoasă, puțină lume venise în parc, iar pe terasa barului doar una dintre mese mai era ocupată de o pereche în vârstă, probabil clienți ai hotelului.

Vlad goli halba.

– Amice, mai luăm un rând?

Adrian nu răspunse, ci îi arătă, printr-o scurtă mișcare, individul deșirat care făcea acel straniu balet specific artelor marțiale (de găsit termenul) pe tăpșanul din apropiere. Nu departe, legați de un copăcel, doi dulăi, negri, îl fixau atent, așteptând ca stăpânul să-și aducă aminte de ei.

Vlad ridică din umeri. Facă fiecare ce-o vrea și ce-o putea. El unul voia să mai bea o bere. Întoarse capul către barman, care privea afară, dindărătul teighelei, către lunganul karateka. Barmanul ridică – întrebător – două degete.

– Mai luăm câte una?

Adrian se întoarse alene către el.

– Poate ceva mai târziu. Acum aş bea o cafea. Aici fac un espresso excelent, preciză el, aducându-și aminte de cafeaua băută cândva cu Tavi, în urmă cu câțiva ani – *se pare cum că-i altă toamnă, ci-n veci aceleași frunze cad*, murmură Adrian.

– Ce-ai spus?

– Mi-am amintit de o altă toamnă; acum cinci-șase ani, am venit aici cu Tavi, la o cafea. Atunci, el mi-a propus să scriem o carte împreună. Iarăși? am ricanat eu, făcând aluzie la cartea pe

care începusem să o scriem în ianuarie '90. Ne întâlneam, când și când, la restaurantul gării; nu mai știu de ce acolo, am impresia că Tavi se ferea să apară în oraș. Eram atunci entuziasmați, încă nu ne dezmeticisem din euforia post-decembristă. *Acum e vremea noastră, acum trebuie să scriem, să dezvăluim lumii întregi infernul prin care am trecut!* Am consimțit, fără șovăire. Totuși... Cum o să scriem cartea împreună? *Vedem noi. Principalul e să începem.* Bine-bine, da' cu ce începem? *N-are importanță. Putem începe cu sfârșitul.* Adică? *Cu revoluția.* O.K. Începem cartea chiar acum. *Ei, nu așa, hei-rupist. Au trecut vremurile alea. Uite, până data viitoare, scriem fiecare câte-o povestire. Și? Și după aia mai scriem câte o povestire, și tot așa, iar în câteva luni cartea va fi gata.*

Ceea ce am și făcut. După câteva povestiri, i-am propus lui Tavi să alternăm capitolele, ca în cartea *Ar fi fost prea frumos*, a lui Ilie Năstase și Ion Țiriac, pe care aceștia au scris-o cu ajutorul lui Ioan Chirilă; câte un capitol Țiriac (*Play*), apoi Năstase alt capitol (*Ready*). Tavi a fost de acord. Curând ne-am pus de acord și asupra titlului cărții: *tristesse oblige* – nu mai știu cine a fost cu ideea.

Toate bune și frumoase,
– dar..., îl întrerupse Vlad, zâmbind.

– Dar, însă, totuși... la un moment dat, după prima mineriadă, Tavi mi-a propus să plecăm. *Unde?* În Occident. Aici se duce naibii totul. Am crezut că lucrurile se vor schimba în bine, numai că poporul ăsta nenorocit – Tavi a folosit o expresie mult mai dură, pe care nu vreau s-o reproduc – își bate joc de soarta lui și-și merită conducătorii. *Și ce facem cu cartea noastră?* O terminăm, bineînțeles. *Cum?* O scriem acolo. *Unde?* Oriunde. Acolo unde ne vom afla. Ți-ai făcut pașaport? *Da.* Atunci plecăm săptămâna viitoare. *Eu nu vin.* De ce? *N-aș putea să-ți explic de ce. Motivația mea e dincolo de...* Să nu-mi vii cu gogorițe ca patrie și patriotism, că nu mai țin! *Simt că locul meu nu e acolo.* Da' unde, aici? în cloaca asta? *Da, aici. Și nu depinde decât de noi să...* S-o crezi tu!

Și a plecat.

– Da' cartea?

– Cartea?... Peste un an, Tavi mi-a trimis, într-un mic colet, cartea. Cartea lui: *Dreptul la frică.* În care eu eram unul dintre protagoniști. Am avut o senzație tare ciudată – să mă văd erou de roman. Pardon, de micro-roman; n-are decât 72 de pagini.

– Să mi-o dai și mie.

– Bine.

Între timp, iarăși se aflau pe sec.

– Acum beau și eu una.

Mai comandară un rând.

Era deja cam pe la amiază și soarele prinsese puteri, ca într-o zi de vară.

- De unde ți-a trimis-o?
- Ce?
- Cartea.
- De la Cluj.
- Parcă spuneai c-a plecat în Occident.
- A plecat, da' s-a-ntors după un an. Povestea e lungă și încâlcită...
- Și cealaltă?
- Care *cealaltă*?
- Cealaltă carte.
- Am început-o, însă n-am mai terminat-o.
- De ce?
- Pentru c-a murit Găbrian. L-ai cunoscut?
- Am auzit de el, dar n-am avut ocazia să...

I-a întrerupt chelnerul, aducându-le încă un rând.

- Ce-ar fi să mergem la dom' profesor?
- ...
- Să știi că nu te înțeleg.
- Ce am eu în comun cu el?
- Pe mine.
- Nu „pe cine“, am întrebat, ci...
- Astea-s mofturi. Ia zi, mergem sau nu mergem?
- Ar fi ceva. Ce mai face?
- Nu prea bine.
- Nu l-am mai văzut de mult.
- E bolnav.
- E la spital?
- Nu cred.
- Ai fost pe la el?
- Acum două săptămâni. Hai să-i dăm un telefon.
- De ce?
- Fiindcă altfel nu ne deschide poarta.
- E chiar atât de formalist?
- E însingurat.
- Uite cine vine....

Erau Camelia, iubita lui Vlad, și o prietenă a ei. Camelia s-a aplecat spre Vlad și s-au sărutat pofticioși, spre stânjeneala celorlalte tinere, care rămăsesse deoparte, în picioare, și a lui Adrian; cei doi nu se cunoșteau. I-am făcut semn să se așeze, dar fata a clătinat din cap. Nu știa pe care scaun ar fi vrut să stea Camelia. M-am ridicat în picioare și am poftit-o să stea pe

scaunul meu. Fata a zâmbit, mi-a întins mâna și s-a prezentat: Mioara. Am strâns ușurel mâna aceea atât de gracilă, ale cărei mișcări dovedeau o bine stăpânită energie psihică. (*Probabil cântă la vioară.*) Mi-am rostit numele, concomitent cu întrebarea lui Vlad: Ce zici de Camelia?

– E tot mai frumoasă.

– Mie-mi spui?

Camelia a râs și ne-a amenințat, în glumă, cu degetul. Era delicioasă. Mioara îi privea, melancolică.

– Faceți cunoștință, a spus Vlad, iar noi am râs, la rându-ne.

– Vladi, îmi iei o cafea? a susurat Camelia.

Era timpul să trec la acțiune.

– Cafea pentru toată lumea, așa-i?

Vlad a ripostat, prompt: o bere *Ciuc*. Neagră.

– Încă una și mă duc, am replicat noi, în cor.

Și m-am dus, spre..., trecând mai întâi pe la bar ca să dau comanda.

De aproape zece minute, Vlad și Adrian discutau despre fotbal. La un moment dat, Camelia îi spune la ureche lui Vlad că se plictisește și-ar vrea să plece. Vlad către Adrian:

– Ei, ce facem, mergem sau nu la dom' profesor?

– Ne luați și pe noi? zice Camelia,

însă prietena ei refuză:

– eu nu pot

– de ce?

– am programare la croitoreasă

– la croitoreasă!? exclamă ceilalți, la unison

– da, da, e așa de solicitată că-și programează clientele cu săptămâni înainte

– e chiar atât de bună?

– bună?! e o magiciană

– da! putem să-l sunăm pe dom' profesor de pe mobilu' tău?

– sigur; ce număr are?

Ghinion. Telefonul „nu are semnal“.

(Dacă aș fi unul dintre prozatorii „de largă respirație“, aș face o prezentare amănunțită a noilor personaje, aș analiza relațiile lor cu cei doi protagoniști, mai apoi aș recurge la o disecție profundă a corpului narativ și mai câte altele. Însă eu nu mi-am propus asemenea finețuri. De ce să spun în 900 de pagini ceea ce pot sugera în numai 9? Să fim sinceri: la modul aiuritor în care-mi duc viața, nu mai am răbdare nici să citesc cele 3 volume ale *Muntelui vrăjit*, d-apoi să scriu o asemenea cărămidă! Desigur, îl admir pe Thomas Mann, sunt și invidios cât

cuprinde pe siguranța lui, pe rezultatele trudei lui – dar cam atât. (Îmi ajunge cu ce sunt și ce pot.)

Fetele plecaseră de mult. Pe masă erau îngrămădite sumedenie de halbe, scrumiera era doldora de mucuri și de scrum, urme ale celor ce se perindaseră pe acolo, odată cu lăsarea serii. În jurul mesei erau de-acum șapte-opt scaune, mereu ocupate. Veneau câte unii, cunoscuți de-ai lui Vlad sau Adrian, sau de-ai amicilor acestora, se așezau pe locurile libere, comandau ceva ori rămâneau doar de dragul de a povesti, se mutau la alte mese după un timp, adesea plecau către altă terasă. Era un freamăt ne-ntrerupt, semn al bucuriei de a fi.

Iată-i iarăși singuri. Vlad se uită insistent la Adrian, care se abține să-l interpeleze, așa cum crede el că se așteaptă prietenul său. În cele din urmă, Vlad îl abordează direct:

– Să știi că am citit scenariul tău.

– Și?

– Ești nemaipomenit! Pur și simplu mă complexezi.

– Să fim serioși.

– Chiar că vorbesc serios. E atât de bine scris, te pricepi atât de bine să oprești discuția, pentru a o relua în momentul oportun, în altă secvență, încât...

– Mă, tu vrei să mă aburești ca să dau de băut. Oricum trebuie să dau de băut, fiindcă...

– Lasă prostiile astea! Să nu amestecăm literatura...

– Nu le amestecăm. Bem bere, în continuare. O.K.?

– Sigur.

– Și chiar sunt bun?

– Ești foarte bun.

– *Dar...*

– Dar încă miza e mică. Faci risipă de talent și imaginație, pentru... E ca și cum ai trage cu tunul după muște. Un tun de precizie și de calibru, foarte bine orientat, dar ținta e insignifiantă.

– Se va vedea anvergura scriiturii la sfârșitul volumului...

– Bine ar fi. Altfel, e ca și cum ți-ai ține talantul îngropat.

– Nu-i nimic, îl vom dezgropa mâine. Acum să bem.

– De ce schimbi vorba? Nu rezisti în fața criticii?

Adrian nu răspunde imediat. Iar când o face, deja e altceva:

– Ce zici, să-i dau scenariu' și lui dom' profesor?

– De ce nu. Cred că i-ar face plăcere. Să știi că ține foarte mult la tine.

Adrian clatină din cap a îndoială:

– Nu s-ar zice. E foarte politicos cu mine.

– Și extrem de rezervat, știu. Așa procedează până și cu cei apropiați. Nu-i plac efuziunile sentimentale. E influența anglo-saxonilor, pe care-i venerează.

Se aflau în acel moment de grație al apusului, când firea se reculege la hotarul între noapte și zi. Vlad și-a amintit de Hans Castorp, de strania întâmplare trăită de acesta, într-o barcă, pe un lac, când avea în față ziua, care mai dăinuia încă, de o strălucire sticloasă, pe când în spate, la răsărit, era deja noapte, iar el a rămas așa, la propriu, între zi și noapte, minute în șir – prefigurare a ceea ce va trăi peste câțiva ani, sus, pe *Muntele vrăjii*; Adrian se gândea la spusesele lui Vlad, privitoare la scrisul său. Impresionat de spectacolul crepuscular, se întrebă dacă nu cumva așa sunt bătrânii care, deja decrepiți, iubesc viața cu încăpățănare, incomparabil mai mult decât tinerii – ei o trăiesc, pur și simplu! –, încercând să și-o prelungească fie și cu o zi. Și cât de amare trebuie să fie gândurile celui aflat la capătul zilei – privește înainte, dar acela e pentru el nu viitorul, ci trecutul, risipit nebunește, pe care-l răsfiră, dar îi trece printre degete, ca nisipul, pe când din spate îl mână bezna, implacabilă.

La masa lor vine un cerșetor. Un bețiv, îl cataloghează Adrian după o privire fugară. Vlad nu-l bagă în seamă.

– Ajutați-mă, cu cât vă lasă inima!

– Prefer să beau eu banii ăștia, îl repede Adrian.

– Mi-e foame, șefu'.

– Chiar?

– Azi n-am pus nimic în gură.

– Nici măcar „una mică“?

– Vorbești cu păcat, șefu'. Pă ochii mei că....

– Bine-bine. Așteaptă puțin.

Se ridică.

– Ce faci? se interesează Vlad.

– Vin imediat.

Cerșetorul se apropie de Vlad și dă să spună ceva, dar acesta îl pironeste cu o privire tăioasă. Bărbatul se dă câțiva pași înapoi, sprijinindu-se de un copăcel.

Revine Adrian, cu trei plăcinte cu brânză.

– Și nouă ne era foame. Nu-i așa, Vlad?

– Mie nu-mi trebuie.

– Las' că mânc io, spune cerșetorul, deja înfulecând. Până să-și termine Adrian gustarea, celălalt hăpăie și a doua plăcintă.

– Da' știu că ți-a fost foame!

– Încă-mi mai e. N-am mai mâncat de alaltăieri.

– Și de când n-ai mai băut?

– De ier... Cu reproș, către Vlad: Șefu', io nu beau, să-mi sară ochii, că sufăr cu stomahu și n-am bani dă medicamente și am cinci copii acasă!...

– Și ei, tot cu cerșitu'?

Purligarul îl privește luuung pe Vlad și oftează: Șefu', n-ai o țigară?

– Că de trei zile n-ai fumat.

– Aici ai dat greș, că noi nu fumăm, precizează Adrian.

– Nu-i nimic, șefu', că-mi iau io, numa' să...

Adrian îi bate obrazul: știi ce, te-ai întins prea mult! Mai încearcă și la altă masă.

Celălalt nu se dă bătut.

– Am încercat, șefu', da' dăgeaba, ăia e niște zgârcomani ce n-am mai pomenit! Și vă rog pă matală să mă crezi, da' io am văzut fel dă fel dă oameni la viața mea... Că io n-am fost toată viața un prăpădit. Pă vremea lu' Ceaucescu, am lucrat și io în fabrică, ca necalificat, că pă mine nu m-or ținutără ai miei la școală, că n-avea posibilități...

– Vlad, îți aduci aminte de *Filantropica*?

La care prietenul său, plictisit de pălăvrăgeala milogului, se înviorează:

– Cred că știu la ce te referi.

– Chiar?

– Pe pariu?

– Pe.

– Pe patru halbe?

– Și io tai, se repede povestașul.

– Aiurea. Tu sari din schemă.

Adrian întărește afirmația lui Vlad: hai, mai du-te și la alte mese!

– V-am mai spus lu' matală, că...

– Atunci, ia mai du-te și... la altă crâșmă.

– Hai, șefu', nu fi așa nasol!

– Pleacă, mă, până nu mă ridic de pe scaun!

Cerșetorul pleacă, bombănind.

– Aveai de gând să-l pocnești?

Vlad râde. Cu poftă.

– Nici vorbă. Am de gând să merg la budă. Nu înainte de a nota pe un bilet răspunsul, pentru pariu.

– Ai cu ce?

– Dacă-mi dai un pix, am.

Și Vlad notează ceva pe un șervețel, pe care-l pune în buzunar.

– Ce faci?

– Ți-l dau când mă întorc. Și notezi și tu răspunsul, bine?

– O.K.

– Comand patru halbe.

Când se întoarce Vlad, confruntă biletele: pe cel al lui Adrian e scrisă replica rostită de Gheorghe Dinică în finalul filmului **Filantropica**: – *Vă e milă? V-am luat banii! Pe biletul lui Vlad e scrisă o altă replică din film: O mână-nținsă care nu spune o poveste nu capătă pomană.*

Au plecat toți. La masă, din nou, sunt numai Vlad și Adrian. Bine „făcuți“.

– M-mai stăm?

– Să-mi golesc halba.

– Și... și eu bășica.

Peste câteva minute: – Mergem? / Unde? / În nici un caz la dom' profesor. / Mda. E p-prea târziu. / Chiar, cât o fi ceasu'? / Să t-tot fie...

Adrian, se ridică, în sfârșit, de la masă. – Ce zici, m-me'gem mâine? / I-am promis Cameliei că... / Atunci c-când? / Ce? / Când m-me'gem? / Nu știu. Vedem noi, da' trebuie să mergem neapărat, mi-a spus că vrea să ne vadă. / D-de ce? / De-aia. / Atunci m-musai să me'gem. Bi-bine? / Bine-bine, acum hai să mergem. / Unde? Ce, nu-ți mai p-place aici? / Ba da. Numa' că... / C-că ce? / Uite că au început să pună scaunele pe masă. / Ș-și? / Hai să mergem. / Unde?

Vlad nu-i mai răspunde. Cheamă chelnerul să-i plătească.

Adrian: Vladi, da' m-me'gem neapă'at la d-dom' p'ofeso', este? / Sigur că da. / C-când? / Vedem noi. Las' că mai vorbim săptămâna viitoare. Hai să luăm un taxi. / Unde? / De la hotel Parc. / Io înt'eb-bam unde me'gem? / Acasă. / Ac-casă la cine? / Fiecare la *acasa* lui. / Io nu v'eam ac-casă. V'eam să beau. / Ai băut destul. / Cine z-zice? / ...ăla e. Ia zi, unde te duc? / Cine-n'eab-bă? / Amice ești stupid! / Ha, ha! Am v'ut să v-văd c-cum 'eacț-țion-nezi. / Și? / Ș-ș... și ce? / Adi, gata cu circu! Să știi că te las aici și plec. / Pe mi-mine?! Pe mine, m-mă!? / Pe tine te.

Se îndreaptă spre un taxi, îi dă șoferului adresa, îi plătește cursa și-l urcă pe Adrian în mașină. „N-nu m-mă-mpinge, c-ca-c-amețesc!“ Vlad trânteste portiera și-i face semn șoferului să plece.

De-abia aștept să mergem la dom' profesor. O să fie foarte interesant să ne întâlnim toți trei. Sau poate nu. De obicei, nu se leagă discuția atunci când sunt mai mult de doi parteneri. Totuși, mi-aș dori să-i văd față în față pe Domnia Sa și pe Adrian. Chiar dacă nu și-ar spune nimic. Chiar dacă, fiecare intimidat în felul său de prezența celuiilalt, și-ar spune banalități. Fiindcă privirile lor ar purta încărcătura celuiui moment suspendat, al

întâlnirii dintre doi oameni care se respectă unul pe celălalt, tocmai fiindcă structurile lor sunt de esențe diferite.

Cine știe, poate că odată-și-odată reușesc să-i pun față în față. Mă voi afla atunci, ca Hans Castorp, pe lac, văslind uimit, între crepusculul sticlos și noaptea-învolburată.

Ce te uiți așa la mine, l-ar întreba dintr-o dată Maestrul. Adrian ar ridica din umeri, stânjenit, iar dom' profesor... ei, cu acesta e o întreagă poveste, pe care sper să fiu în stare a o scrie într-o zi, când voi fi liniștit.

gloria I-mundi

Dacă nu iei o hotărâre, te ia hotărârea pe tine. Acestea fiind zise, plecă de acasă. Nu spre cafeneaua artiștilor, ca de obicei. Dar unde să meargă? Ce să facă? Crezuse că e destul să se desprindă de familie pentru ca instantaneu să-i vină ideea salvatoare. Așa nu se mai putea. Simțea că-i trece viața ca nisipul printre degete.

Ar fi trebuit să poarte o discuție capitală cu Lăcrimioara. La ce bun? Avea o soție model: harnică, modestă și supusă. Nu-i făcea reproșuri când venea beat acasă, îl îngrijea cu devotament când i se făcea rău, nu-i cerea bani, ținând casa din salariul ei și din ce primea de la părinți – care locuiau pe aceeași stradă –, avea grija copiilor și a gospodăriei. Era foarte credincioasă. Și-i purta frică mai ceva decât Celui de Sus. Cine nu și-ar fi dorit o asemenea soție? El însuși. I se făcuse lehamite. Se plictisise de moarte în cei șase ani de căsnicie. L-ar fi reconfortat o ceartă zdrăvăneă, neașă, cu înjurături și țipete, cu ghionți și bușituri, cu veselă spartă și uși trântite de să zboare tablourile din rame și ferestrele din balamale. Nici vorbă de așa ceva. Lăcrimioara îi suporta supusă măgăriile și nu se plângea părinților de chiolhanurile și infidelitățile lui, nici nu-l bârfea cu vecinele, cum ar face orice nevăastă normală. Nu crâcnea nici când îi întorcea câte un dos de palmă, așa, din năduf existențial. Îl privea doar – cu milă.

Privirea ei era oglinda – aburită – a vieții lui. Se considera un neînțeles; un mare poet, nerecunoscut ca atare din pricina invidiei confrăților și a micimii lor intelectuale. Și-apoi, vremurile erau potrivnice artei. De notorietate se bucurau politicienii, mogulii de presă, pițipoancele și fotbalistii. Semizeii contemporani. Or, el era *poetul*, verigă-cheie prin care Orfeu își perpetua, enigmatic, destinul ingrat.

Începu să plouă. Zgribulit, intră în primul bar ivit în cale. Comandă o votcă dublă și o cafea, neapărat fierbinte și fără zahăr. Se așază la o măsuță, într-un ungher.

După câteva înghițituri, altfel îi curgea sângele prin vine. Scoase din geantă un teanc de coli și un pix. Începu să scrie. Îi era de-ajuns să se așeze la masă, având la îndemână hârtie și un pix, că ideile îi veneau instantaneu. Scria poezii, în flux continuu, ore în șir. Cu condiția să nu-l întrerupă nimeni. Dacă se întâmpla una ca asta, reacționa în funcție de persoana cu pricina. Pe Lăcrimioara o brufțuia, iar copiilor le dădea bani pentru dulciuri. Când nu avea, cerea de la nevăastă-sa. Dacă se afla la cafeneaua artiștilor, fie se răstrea la intrus, fie îl amenda, punându-l să-i aducă o votcă.

Când i se termina muniția (hârtia sau pasta de pix), ideile se stingeau. Atunci, oprea la masa lui pe fitecine de i se părea o figură interesantă. Dacă nu, trecea la alte mese, intra în vorbă, încerca să le impresioneze pe necunoscute, frumuseți de pripas, declamând din producția-i abundentă. Era tolerat, fiindcă devenea risipitor când i se cânta în strună: oferea în dreapta și în stânga pahare cu votcă, cești cu cafea ori volumele sale de versuri, cu dedicații flamboiante.

L-am văzut nu de mult pe *poet*, la cafeneaua artiștilor, mi-a spus deunăzi Ilie R. Stătea la masă, singur și încrâncenat. Citea dintr-un volum de Mircea Cărtărescu. Mi-a făcut semn să mă așez lângă el și mi-a zis: uite ce prostii scrie asta! Habar n-are de poezie. A luat pixul și a început să facă observații pe text, să sublinieze versurile „acceptabile“, să le șteargă pe cele „catastrofale“, înlocuindu-le cu altele, ale sale, ilizibile. Întorcea filele la întâmplare, vorbind fără șir. Aproape toate paginile erau mângălite.

A fi poet nu-i destul; trebuie să mai fii și sătul. Adică nu ghiftuit, ci în sensul acut, al sfâșietoarei concluzii că viața e o troacă de porci. Dintre care ești cel dintâi. Un dezgust de sine pe măsura convingerii că ești un ales, că ești predestinat – un poet dintre aceia ce domnesc peste vreo limbă – și că, din cauza prea multelor concesiilor pe care le-ai făcut contingentului, te risipești.

Nu aceasta îți este calea. Tu ești unic și irepetabil. Cei din preajmă sunt un balast. Atârnă de tine, te sufocă, îți frâng zborul ideatic. Iar pe tine te cheamă păduri nepătrunse, zări nemărginite, munți de gânduri și mări de patimi, tălăzuind titanice idei în apusul solemn, mineral.

Avea nevoie de aer, de spațiu, de neconținere.

Extaziat, *poetul* ieși din bar și se pierdu în umezeala nopții. Rătăcea pe străzi, abstract și trufaș, cu mintea plâsmuind incantații sieși.

odată însurat m-am pricopsit și cu otrava de cumnată-mea
 de fapt de Cătălina mă îndrăgostisem
 de când am văzut-o-ntâia-și dată la familia Fumurescu
 eram coleg de scârbici cu Mădălin ne invitasе acasă
 împlinea 40 de ani o sumă rotundă și o vârstă profundă
 Cătălina a venit târziu și a stat puțin destul cât să ne sucească
 mințile recunosc m-am apropiat de Mădălin
 cu intenția de a o întâlni pe verișoară-sa o iubeam fără speranță
 nu eram eu de nasul ei și nici unul din grupul nostru
 își purta nasul mult mai pe sus în stratosfera vipurilor
 nici n-a mai stat mult în țară a plecat în America la taică-su
 ai ei erau divorțați Rucsandra sora ei mai mare a rămas
 s-o îngrijească pe maica lor de-abia atunci am realizat că există
 și o soră mai mare Rucsandra nu era nici pe departe
 atât de strălucitoare Cătălina puneа în umbră orice femeie
 din preajma ei de-aia nici nu avea prietene
 și nu doar fiindcă femeile ar fi fost din calea-afară de geloase
 ci mai ales din cauza capriciilor Cătălinei căreia-i plăcea
 să se joace cu bărbații îi atâța îi zăpăcea apoi dispărea
 hohotind cristalin fără să-i pese de consecințe
 era subiectul predilect al bârfelor și calomniilor ce n-au încetat
 decât la câțiva ani buni de la plecarea ei peste ocean
 mă împrietenisem cu Mădălin cum v-am mai spus
 și amicitia noastră nu s-a destrămat după ce a plecat Cătălina
 dimpotrivă atunci când Mădălin și-a înființat firma
 ne-a propus să lucrăm pentru el eram un grup de câțiva colegi
 cu idei și preocupări asemănătoare
 așa am cunoscut-o mai bine pe Rucsandra
 după un timp familia Fumurescu a găsit cu cale să ne unească
 destinele sunt reticent la asemenea manevre
 însă de data aceasta mi-am dat seama că
 era o alegere judicioasă Rucsandra e blândă și plăcută
 iar după ce am început s-o curtez am observat
 că e și o gospodină pricepută peste câteva luni ne-am căsătorit
 mai bine-zis m-am măritat cum se glumește
 în asemenea situații când soțul se mută în casa jumătății sale
 toate bune și frumoase până și-a băgat coada știm-noi-cine
 mai întâi s-a îmbolnăvit soacră-mea Ruxi a îngrijit-o
 cu devotament dar după o lungă și grea suferință cum se spune
 maică-sa a trecut la cele veșnice poncifurile inevitabile
 știți cum e toți trecem prin asta
 Cătălina a revenit în țară de-abia după câteva luni
 susținea că a trebuit să-l plaseze pe taică-său într-un așezământ

cât mai convenabil era bătrân și din ce în ce mai șubred
Cătălina a stat puțin ne-am văzut doar de câteva ori
a băntuit pe unde nu te așteptai cum îi era obiceiul
mă trata cu nepăsare mie-mi tresărea inima ori de câte ori
mă aflam în preajma ei Ruxi s-a prins a avut foarte mult tact
era obișnuită cu reacțiile pătimașe stârnite de vijelioasa ei soră
după câteva săptămâni s-a întors în State nu înainte
de a-i pune în vedere că va reveni curând
pentru dezbateră succesoră ceea ce s-a întâmplat în anul
următor după moartea socrului meu
Cătălina s-a întors și nu singură
soțul ei e un american sădea lungan și blond
cu ochi albaștri-lăptoși de albinos aveau de gând să pornească
o afacere zis și făcut firma lor imobiliară mergea teribil
de-atunci a început coșmarul pentru noi Rucsandra a propus
ca dezbateră succesoră să se deruleze printr-un notariat
inițial Cătălina s-a arătat de acord după care i-a recuzat pe toți
notarii atât pe cel contactat de Ruxi cât și
pe cei cu care ea însăși luase legătura
am stat de-o parte și bine am făcut Cătălina o luase razna
vedea în jur numai conspirații și sforării
azi lua o decizie mâine renunța ba chiar nu mai voia
să recunoască nici în ruptul capului că acea inițiativă îi aparține
era ca o pisică turbată zgâriind și împroșcând totul în jur
fără pic de remușcare ne făcea troacă de porci
ne-a dat în judecată pe Rucsandra pe mine pe Mădălin
pe soția acestuia dar și pe unchiul ei tatăl lui Mădălin
pentru că am încercat s-o domolim
singura ieșire din impas era calea amiabilă
mi-au cedat nervii la un moment dat și am plecat
Ruxi m-a înțeles de altfel nici nu aveam ce să-i reproșez poate
doar resemnarea cu care o iubește pe dezaxata de Cătă
Mădălin n-a încercat să mă oprească mi-a spus
să-mi iau concediu și după aia om vedea ce-om mai face
am plecat la fratele meu în Italia am vorbit de câteva ori
la telefon cu Rucsandra tot nu se potolise vijelia
Mădălin m-a asigurat că-mi va îngheța postul la firmă
am găsit între timp ceva de lucru la Livorno
sunt de aproape 2 ani în peninsulă de curând a izbucnit isteria
nu știu ce să fac m-am acomodat aici câștig destul de bine
am o iubită la care mi-ar fi greu să renunț
macaronarii au devenit intoleranți m-am săturat
să mă tot facă țigan parcă ei n-ar fi tot atât de bruneti ca noi
pe de altă parte părinții mei sunt bolnavi și se simt părăsiți
degeaba le trimitem bani și eu și fratele-meu
mai e și Ruxi o victimă inocentă
între timp Cătălina s-a plictisit de Românică

s-a întors în Lumea Nouă după ce a păpat mai toată partea ei
de moștenire cu procesele pe care bineînțeles
că le-a pierdut cât o fi justiția de oarbă nu e și cretină
o să mă întorc acasă și-oi vedea la fața locului ce și cum

Silvia

la drept vorbind a mers la biserică ca s-o întâlnească pe Silvia
duminica trecută fusese la cealaltă biserică din cartier
își făcea muștrări de conștiință se obișnuiseră unul cu celălalt
uneori se gândea c-a învățat-o cu nărav
Silvia părea destul de în vârstă
asta și datorită necazurilor despre care îi povestea
în fapt nu e cu mulți ani mai bătrână decât el
ar fi putut să-și caute ceva de lucru
o cam suspecta de înșelătorie în definitiv
oricine poate afirma orice
dar dacă Silvia cea mărunțică și prăpădită
într-adevăr este tuberculoasă ori doar pretinde asta
cine s-o verifice
să fim serioși când dai de pomană unui cerșetor
nu mila te mână spre așa ceva
în primul rând vanitatea că o recunoști sau nu
ești mândru de tine când îi dai unui năcăjit ceva de mâncare sau o
haină veche pe care și-așa n-o mai porți fiindcă
ți-e strămtă sau nu mai e la modă
undevea într-un colț întunecat al sufletului tău pândește
un negustor ce-și freacă mâinile de bucurie
a făcut o afacere profitabilă bine faci bine primești
te aștepti ca milostenia ta să fie îndegrabă răsplătită
mai întâi aici și încă o dată dincolo
la ceasul socotelilor de pe urmă
puțini dintre noi sunt sinceri cu ei înșiși
au fost duminici când i-a dat pe furis Silviei câte o bancnotă
doar ca să scape de un soi de obligație autoimpusă
nu o dată femeia a uitat să-i mulțumească
ba chiar i-a întors pur și simplu spatele
ca să primească de la vreo doamnă ceva de mâncare
sau niște mărunțiș mereu avea câte un necaz
n-ai auzit ce mi s-o-ntâmplat
m-o pârât băiatu-mi-o ăl mare la gardieni că-s cerșetoare
ăia o venit fix la mine și mi-o dat amendă cinci milioane
nu mai spune
noroc c-o sărit o doamnă de mi-o luat apărarea
și gardienii mi-o lăsat lucrurile și mâncarea de le-am primit
da de amendă nu m-o scutit de unde să dau io atâția bani
o zis că-mi trag din ajutorul social
cu ce mai plătesc acum chiria
mă gândeam să pui bani deoparte pentru la iarnă
când s-o scumpi gazu i se făcea milă de ea
îi mai dădea o bancnotă ferindu-se de țocăiala ei lipicioasă

nu era numai teama de a se contamina
îi era silă de mirosul ei acru de gura ei știrbă și duhuitoare
de milogeala ei necurmată

de data asta ce i s-o mai fi întâmplat
cum l-a văzut a început să se smiorcăie uite ce-am pățit
mi-am făcut o baracă în Valea Aurie lângă pădure
cu-alte două femei ca mine am zis să mai scutesc
banii de chirie eram câțiva boschetari acolo
ne făceam mâncarea mai în vale
pădurarul ne-o spus să ne ducem în altă parte
da unde amaru meu să mă duc
geaba ne-am rugat de el să ne mai lase batăr pân' la toamnă
o pus pe cineva de ne-o dat foc la baracă
și mi-o ars tot înuntru și haine și lucruri și actele
și ce mâncare mai aveam am rămas numa cu ce-i pe mine
eram plecați toți pe la containăre să strângem cartoane
și fier vechi să ne mai facem un ban
când ne-am întors am găst totu scrum
ce fraier mă crezi și-a spus nu există pe lume
un pădurar atât de idiot încât să riște un incendiu
la marginea Dumbrăvii și încă pe seceta asta
noroc c-un domn c-o zis să mergem luni la poliție
să vorbească el cu cineva să-mi dea o hârtie ceva
să poci primi mai departe ajutoru social
a scotocit prin buzunare i-a mai dat o bancnotă
câte bube rele toate-n curu babei mele
femeia asta ori era o ghinionistă fără pereche
ori o șmecheră ordinară
i se făcuse rușine de puțina sa iubire față de aproapele
de lehamitea pe care i-o stârnea Silvia
a îngăimat un Doamne ajută
femeia a vrut să-i pupe mâna și-a retras-o încurcat
și a intrat în biserică

Lumea pe dos

De ce iubim atât de mult păcatul și-l urâm cu-atât mai abitir pe păcătos? Pe celălalt, *departele* nostru... De care ne împiedicăm la tot pasul, care ne stă mereu în cale, cu care tot timpul avem câte ceva de împărțit. La răstimpuri, în vremea necazurilor, sau pe parcursul Sfintei Liturghii, ne conștientizăm vinovăția, vedem bârna din ochiul nostru și ne căim. Ba chiar dorim fierbinte să ne îndreptăm, mai mult, purcedem la fapte; cu toate acestea, nu suntem în stare a ne dezvăra de relele obiceiuri – deja păcatul ne-a devenit o a doua natură. E felul nostru de a fi, la care nu vrem să renunțăm. Cum adică: să nu mai fiu eu însumi? Orice, numai asta nu! Destui dintre noi am vrea să fim mai buni, mai generoși, mai sensibili la suferința aproapelui. Dar puțini sunt cei ce trec de la intenții la fapte. Fiindcă întotdeauna intervine ceva pentru a ne obstrucționa bunele intenții. Îți trebuie tărie de caracter și, mai ales, îți trebuie sprijin de Sus spre a te dezvăra de proastele obiceiuri.

Suferința te poate întoarce cu fața către Cele Sfinte. Însă nu pentru oricine aceasta este mântuitoare. Nu puțini sunt cei pe care suferința, în loc să-i smerească, îi înrăiește, îi înăcrește sau îi împietrește... Eu, de pildă: știu că-s principalul vinovat de starea în care mă aflu – singur și trist într-o lume ostilă. Și ce pot face? La cine să apelez? Incelul cu încetul, m-am înstrăinat de familie, de „prieteni” ori de cunoscuți. Pe unul nu-l puteam suferi fiindcă vorbea prea mult și voia să aibă numai el dreptate; altuia nu-i puteam ierta faptul că m-a vorbit cândva de rău unui amic care, având mâncărime de limbă, mi-a reproduș, cu înfloriturile de rigoare, spusele celuilalt; pe cutare nu-l puteam vedea în ochi deoarece m-a nedreptățit – ori, încă și mai rău: mi s-a părut că m-a nedreptățit – într-o situație oarecare. Mi-am făcut destui dușmani și datorită încrâncenării cu care am scris articolele și anchetele.

Și-apoi, lumea în care viețuim se schimbă. O fi fost *Secolul 20* secolul vitezei, însă acesta în care de-abia am intrat se năpustește încă și mai năpraznic spre viitor.

Se schimbă oamenii, odată cu interesele lor, care atrag schimbarea concepțiilor, relațiilor și motivațiilor, însă, nu în ultimul rând, eu m-am schimbat. M-am cramponat într-atât în a rămâne eu însumi, că m-am pomenit un altul decât cel pe care-l doream a fi; m-am visat puternic, generos și vrednic de stima tuturor, și iată-mă slab, meschin și mărșav, închistat în propriile-mi prejudecăți și frustrări.

Ridicându-se de pe bancă, a curmat, pentru scurtă vreme, vâlmășagul gândurilor sumbre. În definitiv, nu era chiar așa o

nenorocire. Nu-l respinseseră. I-au spus că l-au înregistrat în baza lor de date și, îndată ce se va ivi ceva oportun, îl vor contacta. Răspunsul standard; știa asta de la cunoscuții săi aflați cândva în aceeași situație. Important e să nu dispere. Să gândească pozitiv. Cine caută, găsește. Nu se poate să nu-și afle și el un loc pe lume. Omul potrivit, la locul nepotrivit, își zise, cu amărăciune. Dacă aș fi acceptat propunerea lui Max de a pleca împreună cu el în Spania...

– Hai salut! Ce faci?

Ridică din umeri.

– Bine.

– Bine-bine, da' ce anume?

Se abținu. Făcând un efort considerabil de a-și reprima lehamitea ce da să prindă glas. Privirea celui alt era senină, strângerea de mână prietenoasă.

– Să știi că te-am pomenit zilele trecute. (*Veș-ni-caa lui pome-ni-i-i-re.*) M-am întâlnit cu Vali, care, între altele, mi-a spus în ce situație ești. Dacă vrei, te pot ajuta.

Mai era vorbă? Totuși, din prudență nu-și arată curiozitatea. În cei câțiva ani de gazetărie deprinsese destul de bine trucul ăsta, care-i și reușea mai de fiecare dată.

Dar amicul se grăbea. Bineînțeles.

– Uite, cartea mea de vizită. Sună-mă, dacă... Mai vorbim, bine?

– Bine.

Bine că n-am cedat primului impuls. Îmi părea suspectă dorința aceluia de a mă ajuta. Ce urmărește? voia să mă aibă cumva la mână? Cine știe ce-o să-mi ceară în schimbul unui serviciu de cacao!? Totuși, poate că... Nu se știe niciodată de unde sare iepurele. Îl voi căuta, da' nu imediat, să nu mă creadă chiar atât de disperat. Na, că gândesc în rime. „Lume ce gândea în basme și vorbea în poezii“ ...

Cel mai mult mă doare însă despărțirea de Hildegard. Nu ne-am certat, nu suntem supărați. De fapt, eu am evitat să ne mai întâlnim. Dacă mă suna, invocam tot felul de motive ca să nu vedem. În cele din urmă, a renunțat să mă caute. De ce am fost totuși atât de moji, mai ales că Hilde n-avea nici o vină pentru situația în care mă aflam... N-aș fi putut suporta compătimirea ei, eventualele reproșuri și, după nu multă vreme, mila, apoi disprețul ei. Și-apoi, mi-am zis că ea merită mai mult decât să-și consume nervii cu un nevolnic ca mine. De unul singur, chiar și umilințele, sărăcia și tristețea sunt mai ușor de îndurat. Oare?

Dară Hildegarda ce-mi făcea? O vreme l-a căutat, suferind căinește; îl iubea din adâncul inimii, iară durerea îi era sporită de

faptul că nu înțelegea de ce este respinsă. Încă mai spera că Lucian se va întoarce la ea, când părinții ei, îngrijorați de criza prelungită a odraslei, au trimis-o în Germania, la cealaltă fiică a lor. Efectul a fost contrariu celui scontat, depărtarea și imaginația fetei amplificând simțămintele ei sufocante. Nu se gândea decât la el și tresărea la fiecare țârâit de telefon și zăbovea în neștire în fața computerului, trimitând nenumărate e-mail-uri în țară, țesând astfel propria-i rețea în rețea, printr-o încălțită grilă de întrebări aiuritoare, în aparență fără nici o legătură cu subiectul, care trebuia învăluit cu prudență, până la momentul propice, când, reperat, ademenit, intrigat și fascinat, va fi fost fixat inexorabil în centrul acestei plase, urmând a fi apoi nu devorat ci readus la viața adevărată, la iubire și reinsertie în social.

O cunoșteam pe Hildegard din vedere, de pe la concertele Filarmonicii sau de la Festivalul de Jazz. Ne salutam, uneori chiar schimbam câteva amabilități, dar cam atât. Ne-am apropiat unul de celălalt abia în ziua în care, printr-o intuiție providențială, am evitat un accident: mă așlam pe trotuar, la semafor. Se făcuse verde. Eu nu mă grăbeam, așa că am rămas doi-trei pași în urma celorlalți pietoni, mai privind încă o dată, din precauție, spre stânga – dintr-acolo venea în viteză o mașină. Exact atunci, o fată a dat să traverseze în fugă strada, tăind intersecția în diagonală. Am prins-o de mână, în ultimul moment; în urma smuciturii, i-am dislocat umărul. Dar am scăpat de izbitura mașinii care a trecut razant pe lângă noi. Individul de la volan claxona, în neștire, însă nici măcar n-a frânat, continuându-și cursa furibundă, spre indignarea asistenței. De-abia cu greu am reușit să ieșim din mulțimea ce se adunase în intersecție, comentând evenimentul. Hildegard se afla în stare de șoc. Am oprit o mașină și am dus-o la un cabinet ortopedic particular aflat, după cum îmi aduceam aminte, la câteva străzi mai încolo. Eram copleșit de bucuria de a o fi salvat de la accident, și, în același timp, obsedat de remușcări pentru suferința pe care i-o pricinuisem, chiar dacă fără voie.

Hildegard a suportat cu stoicism atât durerea, cât și încălceala de scuze și autoacuze pe care le tot peroram. Mai târziu, mi-a destăinuît că am impresionat-o mai puțin prin gestul meu disperat, dar eficace, de a o fi smuls efectiv din fața mașinii, ci îndeosebi prin duiosia ce răzbătea în subsidiarul complexului meu de vinovăție.

Din acea zi, am devenit nedespărțiți. Hilde mă simpatiza mai demult, iar eu îi eram cel recunoscător – paradoxal, desigur! – fiindcă mă aflam în plină criză existențială. Adorabila săsoaică a dat sens, dintr-o dată, existenței mele stupid de zbuciumate.

Au urmat câțiva ani frumoși, de iubire calmă și caldă, o camaraderie tonifiantă, totuși lipsită de mister și picanterii, care

pot distruge iubirea, nu înainte de a-i conferi intensități dramatice și întorsături spectaculoase de situații.

Poate că, oricum, ar fi urmat inevitabila uzură a legăturii noastre. Pe Hilde o săcăia faptul că refuzam să-i cunosc familia. Știam că părinții ei erau consilieri municipali, aveau funcții de conducere la Forumul German și afaceri prospere cu rudele din Deutschland, pe când eu eram un pârlit de gazetar, fără bani și cu o mulțime de inamici, corespondent al unui coroziv cotidian central, desființat în cele din urmă, datorită unui lanț de scandaluri în care a fost înfundat de politicienii înfuriați de anchetele incomode (iată o frază pe care am obosit să o continuu)... Așadar, am ajuns șomer. Inițial, nici n-am intenționat să caut un loc în redacția vreunui ziar local, scârbit de mizeriile cu care avusesem de-a face în anii de gazetărie. Deoarece n-am reușit să găsesc un loc de muncă în alt domeniu, am încercat să mă întorc în presă. Efort zadarnic. Îmi mersese buhul de piață-rea, având mai mereu pe rol vreun proces de calomnie. Trăiam de doi ani de zile din felurite expediente, în special traduceri și editări de texte pe computer și mi-era rușine să mai apar în fața Hildei în halul în care ajunseseam. Am considerat că e mai cinstit așa, să retez orice legătură cu ea, pricinuindu-i o traumă, dar scutind-o de penibilele consecințe ale decăderii mele morale.

Până-ntr-o zi, când Lucian a găsit, uitată într-un sertar, cartea de vizită a unui cunoscut care se oferise cândva să-l ajute. I-a telefonat, iar acel amic l-a pus în legătură, ia să vedem dacă ghiciți, cu... mama lui Hildegard. Până să se desmeticească, era deja angajat la firma soților Reisenauer. Muncea pe rupte, și nu i-a fost greu să le câștige încrederea. Peste câteva săptămâni, revenea în orașul natal, cine alta decât Hilde...

Răsturnare de situație mai ceva ca în telenovele, nu-i așa?

* * *

În poveștile copilăriei noastre se spunea: *Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe*. În telenovele, asta se subînțelege. În ceea ce privește „fericirea” lui Hildebrand și a lui Lucian, a fost cam așa:

– Fericirea ține de bunul-simț al fiecăruia. Nu dețin rețeta fericirii și nici nu sunt mereu fericit; de-aici, conform enunțului de mai înainte, ai putea trage lesne concluzia că sunt un nesimțit – măcar din când în când. Însă, nu-i așa, dacă simți că ești nesimțit, înseamnă că deja nu mai ești ceea ce n-ai vrea să fii și nici n-ai recunoaște-o că ai fost. Te încrunți, draga mea Hilde, reproșându-mi, probabil, că mă pretez la paradoxuri de duzină.

Or, viața însăși este un paradox. Având și ea destule momente de duzină, fiindcă avem o deosebită predispoziție de a vedea latura cea rea a lucrurilor – partea goală a paharului, precum se spune. De unde, logic, putem trage concluzia că fericirea este o chestiune ce ține de discernământ. Dar ea e și o problemă de memorie: nu de puține ori pur și simplu uităm să fim fericiți. Căci nu ne uităm cu atenție în jur; privim înspre noi înșine, iar uitătura noastră e tulbure, tulburată chiar de egocentrismul nostru exacerbat.

Hildegard îl privea neîncrezătoare și, totodată, cu o tandrețe irezistibilă:

– După umila mea părere, fericirea e mai degrabă o chestiune ce ține de comuniune sau măcar de comunicare. Fiindcă nu poți fi fericit de unul singur, Lucian – asta e viciu! Iar fericirea e pură, fiindcă e dăruire. A fi fericit înseamnă în primul rând a crede. Și a iubi.

– A crede și a-L iubi, îi preluă el ideea, simțindu-se „inspirat“. Dar nu-L poți iubi pe Dumnezeu, dacă nu iubești oamenii. Dacă nu crezi în oameni, chiar pentru că ai întâlnit destui indivizi nevrednici de încredere. Dacă nu-i iubești, nu poți fi tu însuși. Nu ești veridic. În fața ta. Și a Lui.

– Vorbe, vorbe, vorbe...

– De ce ești atât de categorică?

– Pentru că te iubesc.

Lucian pufni în râs:

– Ciudat mod de a-ți exprima sentimentele.

– Am avut un profesor bun.

El își feri privirea-ntr-o parte. Într-un târziu, șopti:

– Nu înțeleg de ce m-ai iertat.

– Fiindcă sunt o găscă, de-aia.

– Hilde, te rog, nu vorbi așa. Eu niciodată n-am...

– Vezi, asta e cusurul tău.

– Care?

– Vorbești prea mult și aiurea.

– Da' ce-ai vrea să fac?

– Mai întrebi?!

O privi lung, luuung, iar ea îi susținu privirea și Lucian o luă în brațe, blând și tandru.

* * *

Peste câteva zile, Hildegard a fost strivită de un camion, pe o trecere de pietoni, într-o intersecție nesemaforizată. Se repezise să-l ridice pe un țânc, care se împiedicase într-o groapă din asfalt și urla, înnebunit de groază, privind spre colosul care se apropia, implacabil, scrâșnind din frâne. Copilul a scăpat ca prin minune, ocrotit de trupul ei zdrobit; capul Hildei însă a rămas neatins și,

când au văzut-o la morgă, pe părinții acesteia și pe Lucian i-a frapat chipul ei senin, pe care se întâpărise un zâmbet diafan, de dincolo de lume.

oprește comedia o clipă

totul s-a petrecut pe neașteptate
într-o moleșitoare după-amiază de vară cornel dănălache
se pregătea să deschidă o cutie cu bere
numai ce-o scosese din frigider în fața lui și-a făcut apariția
un personaj insolit cornel a rămas cu gura căscată
să nu-ți fie teamă voi fi cât se poate de concis
avem nevoie de tine
fără să știi dispui de incredibile puteri paranormale
dacă vei accepta să colaborezi cu noi îți vom îndeplini
cea mai arzătoare dorință
te întrebi desigur de ce mai avem nevoie
de consimțământul tău dacă îți putem controla voința
cornel era ca paralizat de privirea scormonitoare a celui alt
tocmai aici e miezul problemei orice constrângere te-ar inhiba
noi ne respectăm partenerii moment în care a intrat în sufragerie
fermecătoarea doamnă dănălache
de ce nu răspunzi cornele când te chem
eram sigură că iar ai dat-o pe udătură
domnul dănălache tăcea mîlc cu berea în mână
angela dănălache s-a răsucit spre nepofit
și tu ce mai aștepti instantaneu farmazoanca a încremenit
luminițele portocalii din ochii intrusului s-au potolit
acesta și-a reluat tratativele să nu mai pierdem vremea
știm că în adolescență ai aspirat la o carieră internațională
îți vom îndeplini acest vis
în schimb îți cerem să ne stai la dispoziție o zi din viață un fleac
gândește-te numai o zi detaliile le vom stabili ulterior
cornel a clipit din ochi în semn că este de acord
străinul a zâmbit acceptând cutia de bere întinsă de acesta
să fie într-un ceas bun noroc
a răspuns cel'alt au trecut de atunci 6 ani
cornel dănălache nu mai e clăpar al unei trupe rock oarecare
a devenit între timp un pianist de renume internațional
spre încântarea consoartei sale
n-aș fi bănuț dragă i-a destăinuit aceasta mamei sale
doamna angela buricea cum ziceam n-aș fi bănuț neam
că-n pământul de cornel lăncezește un asemenea virtuoz
ei lasă că n-o fi el chiar ușă de biserică
îi știm noi pe virtuozii ăștia nu de virtute e vorba dragă
mie să nu-mi faci pe mironosița știi io prea bine ce-ți poate
pielea mai bine zi-mi cum stă cu vîrtutea ce-ți veni dragă
știi doar că lasă lasă am văzut io
cum îl sorbi din ochi pe oacheșul ăla de impresar dragă să știi

că mi-e teamă de el are o putere de dominare fantastică
asupra tuturor numa c-o privire d'aia vineție de-a lui
ți-a tulburat mințile și ți-a paralizat voința
nu cumva o fi chiar ăla la care mă gândesc io
tot ce se poate în orice caz să știi că nu e lucru curat la mijloc
c-o fi c-o păți vorba multă sărăcia omului
ce să mai despicăm firu-n șaișpe
'ai mai bine să mai stropim c-o șampănică succesele noastre
hai noroc dragă și când ne-o fi mai rău
ca acuma să ne fie

infern la purtător

eram în primul an de gazetărie
băteam la mașină un articol oarecare
a venit Gabi m-a chemat în biroul redactorului șef
spune-i că vin imediat aduc atunci și articolul
Răsucitu zicea să lași totu baltă și să mergi la el de urgență
în câteva minute am terminat i-am răspuns eu precipitat
mă irită la culme să mă întrerupă cineva pe când scriu
chiar atunci a sunat telefonul
a răspuns Natalia imediat mi-a pasat receptorul
e șefu cu tine vrea ce te mocăi atâta
nu ți-a spus Gabi că e urgent s-a răstit el la mine
am coborât imediat în biroul Răsucitului
lucra la editorialul pentru numărul de a doua zi
în birou mai erau patru sau cinci persoane surescitate
vorbind toate deodată redactorul șef le-a făcut semn
să se potolească mergeți cu el într-o altă cameră
relatați-i ce mi-ați spus mie și ce n-ați apucat încă să o faceți
către mine îți notezi tot întreabă ce unde când
și cum s-a petrecut cui i s-au întâmplat toate astea
după care vii din nou la mine
să stabilim strategia reportajului pe care o să-l faci
la fața locului să aflăm și de ce s-au întâmplat
cele pe care ți le vor spune dumnealor
oamenii se potoliseră deocamdată am mers cu ei
în holul de lângă scara ce ducea la etaj am închis ușa
de la secretariat să nu-l deranjăm pe Florin îi dicta Anei
un articol îl dactilografia cu o viteză
pe care o invidiam cu toții băteam la mașină ca niște lăptărese
ne-am așezat la masa din hol care pe unde am apucat
mi-am pregătit carnetul și pixul
am început să-i întreb metodic cum îmi atrăsese atenția
onor redactorul șef
atent să nu uit regula de bază a gazetăriei
ce cine unde când și cum
din babilonia aia de voci am înțeles limpede doar un lucru
erau revoltați de ceea ce se întâmpla
la cooperativa Timpuri Noi făcuseră grevă în ziua de salariu
i-am rugat să aștepte puțin oamenii erau la capătul răbdării
mi-au spus că se întorc la serviciu
dacă nu vin într-o juma de oră dau foc la toată șandramaua
m-am întors Răsucitu recitea editorialul
mi-a aruncat o privire a revenit asupra hârtilor
e grav domnule redactor șef știam
situația-i explozivă oamenii ăia sunt în stare de orice

du-te cu ei ai grijă ce faci
aș vrea să-l iau pe Bebe
Bebe a plecat cu Florin la Mediaș
îmi era ciudă cu Bebe Pozaru aș fi avut mai mult curaj
mergi acolo vezi care-i baiu nu uita
să vorbești neapărat cu doamna Hauptmerkmahlen
nu vă supărați cine e doamna Haupt
doamna Hauptmerkmahlen e șefa de secție
credeam că știai de dumneaei a fost nu de mult în redacție
habar n-aveam de acea doamnă Hauptnumaiștiucum
habar n-aveam ce-i cu adevărat gazetăria
eram angajat de doar câteva săptămâni
la Vocea Secașului cotidian local la care colaborasem
mai bine de un an cu articole și mai ales comentarii
aveam multe de comentat în acei primi ani de după revoluție
după amarnica tăcere impusă în iepeca de aur

delegația greviștilor plecase secretara m-a atenționat că
mă aștepta afară o femeie o înnebunise cu vâicărelile ei
fără cap și coadă plus că fuma țigară de la țigară
de-alea puturoasele fără filtru
i-am spus că aicea nu-i afumătorie
ea m-a repezit eram cu țigara în mână da io
fumez Pall Mall lights
chioara naibii ai observat-o câtu-i de sașie am dat-o-afară
cu toate protestele ei că-s în grevă și noi trăbă să fim
de partea lor de parcă ei ne plătește
femeia e corabia diavolului spunea unul dintre personajele
din Numele trandafirului
femeia mă aștepta afară în fața redacției era într-adevăr sașie
fuma ca o șerpoaică mă așteptase să-mi arate drumul
să mi se plângă de un necaz pe care-l avea cu alți chiriași
din curtea în care locuia i-am promis că
voi cerceta și această plângere
gest de slăbiciune datorat lipsei mele de experiență
și de discernământ cum se va dovedi mai târziu
între timp trecuserăm de Biserica dintre Brazi
femeia a cotit-o brusc pe o fundătură îngustă
n-aș fi găsit-o prea lesne dacă aș fi făcut drumul de unul singur
am ajuns într-o curte mică și întortocheată
grupuri de oameni întărâtați vociferau fluierau înjurau
faceau semne obscene le arătau pumnii polițiștilor ce păzeau
intrarea în clădirea administrației pe care era scris
cu litere enorme Cooperativa Timpuri Noi Sediul Central
din spatele polițiștilor m-a îndemnat să intru în clădire
o femeie în vârstă purta un halat impecabil în comparație
cu hainele mizere ale protestatarilor aceștia

nu m-au lăsat mai întâi să vedeți în ce condiții lucrăm
m-a îndemnat un muncitor prinzându-mă ușurel de braț
am presupus că e unul dintre capii greviștilor așa și era
oamenii se dădeau la o parte din fața noastră l-am urmat
s-a îndreptat șchiopătând vizibil spre o clădire fără etaj
nu prea mare prost întreținută avea tencuiala scorojită acoperișul
șubrezit e atelierul de bachelită mi-a spus călăuzul
a deschis ușa l-am urmat înăuntru m-am pomenit
într-o anticameră a infernului m-a trăznit duhoarea
m-au orbit aburii prin pâcla maronie
s-a apropiat de noi un omuleț șonticăind
a urmat un scurt schimb de priviri
omulețul ne-a făcut semn să-l urmăm după câțiva pași
am ajuns în fața unei mașinării diforme
înălțându-se până sub tavan la mașinărie erau conectate
tot felul de cabluri și furtunuri hardughia făcea
o larmă cumplită din ea izbucneau ritmic aburi cafenii
duhning a plastic încins înaintea drăcoveniei cocoșat
pe un scaun înalt robotea un ins scheletic a oprit utilajul
a coborât de pe scaun am băgat de seamă că
are unul dintre picioare mai scurt decât celălalt
pe care-l îndoise destul de mult ca să poată
avea cât de cât stabilitate
uite domne în ce condiții lucrăm profită de noi
că suntem handicapați că nu ne angajază nimeni 'n altă parte
ne ține în putoarea asta fără ventilație
a trebuit să spargem geamurile
deschidem din când în când ușa ca să intre aer
iarna îi ceva de groază
din față ne-ncinge presa de bachelită din spate
ne-ngheață curenții ne dă niște salarii de mizerie
de-aia au făcut colegii grevă
dar dumneata ai participat la grevă m-am interesat eu
pe noi ne-a amenințat că dacă oprim producția ne dă afară
și aduce alți nenorociți doară are de unde alege
cine am vrut să știu mi-am scos carnetelul notând febril
întrebarea mea a rămas fără de răspuns
muncitorii au plecat capetele în pământ călăuzul m-a privit
stăruitor am înțeles că nu trebuie să insist
nici măcar nu le mai dă spor de toxicitate nici lapte
nu au mai adus de câteva luni
cine
o să aflați imediat mi-au arătat întreg atelierul
se mai aflau aici trei prese
muncitorii spuneau adevărul
eram indignat aici am greșit din nou
mai întâi am tras concluziile fără să aflu și poziția conducerii

în al doilea rând
 le-am promis că le voi face publice nemulțumirile
 la ieșirea din atelier ne aștepta o tânără probabil o funcționară
 mi-am zis nu m-am înșelat era contabilă
 aveam să aflu puțin mai târziu
 ne-a transmis că doamna ingineră ne așteaptă în birou
 am urmat-o greviștii ne-au huiduit ne-au amenințat
 că ne belesc câinele care latră nu mușcă încă
 am ajuns într-un birou spațios bine iluminat
 aerul era respirabil ne aștepta impasibilă doamna cea în vârstă
 o remarcasem în spatele polițiștilor
 m-a poftit să iau loc i-a făcut călăuzului semn să plece
 am insistat ca acesta să rămână doamna ingineră
 a trecut cu ușurință peste acest incident acceptând
 fără comentarii pretenția mea
 a început să-mi prezinte poziția conducerii argumentând-o sec
 a trimis-o la biroul contabilitate pe tânăra ce ne însoțise
 a revenit în câteva momente c-un vraf de dosare era limpede
 erau pregătite din timp doamna ingineră în timp ce le frunzărea
 citea din ele o înșiruire de cifre
 tremuram de indignare
 detașarea acestei doamne Hauptmerkmahlen
 șefa de secție așa s-a prezentat
 mă scosese din sărite la întrebările mele tăioase
 a răspuns cu o rafală de cifre seci dovedeau fără tăgadă
 susținea dânsa bilanțul negativ
 al atelierului de piese din bachelită se datora exclusiv
 productivității scăzute atelierul aducea pierderi
 trăgea în jos întreaga secție ea l-ar fi închis
 fără șovăire nu se îndura să-i arunce în stradă
 pe bieții handicapați pe un ton dur liderul sindical
 călăuzul i-a reproșat că nu s-au făcut investiții
 că nu s-au adus utilaje noi performante că nici măcar
 nu s-a încercat rezolvarea problemei ventilației
 din atelier doamna Hauptmerkmahlen l-a ascultat răbdătoare
 ne-a propus să o însoțim la atelierul de cartonaj
 sindicalistul s-a opus nu aveam nici un motiv s-o refuz
 am urmat-o îmi stârnise invidia vârstnica doamnă
 pentru stăpânirea de sine pentru dezinvoltura
 cu care se mișca în atare situație ostilă
 la cartonaj ordine și disciplină aerul era curat
 încăperile spațioase oamenii erau calmi
 vorbeau pe un ton potolit sau glumeau în timp ce lucrau
 am remarcat că nu priveau la cartoanele pe care le mânuiau

din care confecționau cutii de diverse forme și mărimi
sunt nevăzători sau persoane cu acuitate vizuală redusă
a precizat inginerul Hauptmerkmahlen ce nume
de-ți scrântești limba-n gură
vedeți atelierul acesta este rentabil de-abia putem face față
comenzilor de ce nu-i recalificați pe nenorociții de la bachelită
doamna Hauptmerkmahlen a surâs subțire
pentru că refuză nu știu să facă altceva mai bine zis
nu sunt în stare v-am mai spus
menținem atelierul ăla doar de mila lor
și mila mă-tii
mai amară ca moartea este femeia
doamna Hauptmerkmahlen s-a întors spre ieșire am urmat-o
iață-ne din nou în biroul ei de șefă de secție
și cei de-afară am interpelat-o arătând spre greviștii din curte
ce-i cu ei ei de ce protestează de ce mă întrebați pe mine
iarăși avea dreptate am dat să plec mi-a întins mâna
transmiteți-i salutările mele domnului Răsuceanu
i-am aruncat un săru mâna scrâșnit am ieșit în curte
m-am oprit la primul grup de protestatari am aflat de la ei că
erau muncitori de la întreținere ceilalți greviști erau fie
manipulanți fie șoferi fie paznici cu toții nemulțumiți de salariile
sub orice critică liderul sindical mi-a spus că se negociase la
sânge cu cei de la conducerea cooperativei că se izbeau de același
și același argument productivitatea e scăzută salariile nu pot
crește câtă vreme
nu crește productivitatea un cerc vicios
le-am promis că voi scrie un articol beton în care să prezint
întregii opinii publice situația de la Timpuri Noi altă greșeală
din greșeală în greșeală spre umilința finală
eram hotărât să scriu un articol dur
să acuz pe un ton vehement exploatarea acelor nenorociți
când am intrat în redacție secretara mi-a spus că Răsucitu
vrea neapărat să stea de vorbă cu mine
am aruncat o privire în biroul redactorului șef
ușa rămânea aproape tot timpul deschisă
era înăuntru doar nea Tarcea
secretarul de redacție aplecat asupra hârtiilor
știam unde ne era șeful
șefu a zis să mergi la subredacție mi-a comunicat secretara
mi-a făcut cu ochiul asta mai lipsea dacă Răsucitu era matol
nu te mai puteai înțelege cu el
o lua pe filozofie absolvise filozofia cu osutătreișpe ani în urmă
dacă îi ținea companie Grecu profesorul
de la catedra de istorie antică a universității
sau te-miri-ce alt intelectual din grupul de chibiți ai gazetei

cu greu îl mai puteai rupe de acolo
în crâșmă nu puteam să vorbesc cu redactorul șef
despre inférnul din care tocmai mă întorsesem
subredacția era un bar ordinar din vecinătate
în care se afundau Răsucitu cu acoliții lui
imediat ce-și scrisese articolul de fond
ceea ce însemna că ziarul era ca și încheiat
nu și munca de gazetar care nu constă doar
în anchete și reportaje cafeneaua e la fel de importantă
nefiind un simplu loc de pierdere a timpului și banilor
ci un club unde se dezbăteau cestiunile arzătoare la ordinea zilei
unde se bârfea unde mai ales se schimbau informații
și unde se întretăiau zvonuri șopârle și alte alea
unde se dezleagă mai bine limbile și se leagă mai bine relațiile
decât înaintea unor cești de cafea aburindă și a unor
pahare de votcă contrafăcută desigur

n-aveam de ales redactorul șef mă simpatiza
de la el deprindeam din mers meseria tot el
îmi taxa fără cruțare greșelile
dacă mergeam după el la subredacție nu mai apucam
închiderea ediției nu mă puteam ține de cuvântul dat greviștilor
de la Timpuri Noi
la timpuri noi tot noi

am intrat în bar am încremenit Răsucitu era la masă
și cu Grecu și cu Periscop cel mai reductabil polemist dintre
confrații de la Drumul liber fostul Drum Nou ziarul concurent
văzându-mă șeful a făcut un semn jovial
remarcase ezitarea mea i-a întrebat pe comese
dacă mai iau un rând a mers cu mine până la bar
să facem comanda în timp ce barmanița pregătea cafeaua
Răsucitu m-a întrebat cum a fost la Timpuri Noi
e jale știu și-mi pare nespuse de rău pentru nenorociri
mi s-au tăiat picioarele
dar doamna Hauptmerkmahlen a făcut mari servicii ziarului adică
adică ne aduce în mod constant și ritmic
comenzi de publicitate mare publicitate am rămas interzis
nu-mi puneă pumnul în gură mi-o astupa cu o cafea și o votcă
contrafăcută și aia așa că nu te pripă mai așteaptă nițel
ai puținică răbdare mai dă mâine un telefon să vezi cum a
evoluat situația după-aia
după aceea scrie o notă pe un ton neutru
și o dăm la faptul divers
acum hai la masă că ne așteaptă amicii veseli
am luat tava cu votcile și cafelele în micul bar
nu erau chelneri să deservească cele patru mese

m-am alăturat grupului de interese diverse ascultând
și nu prea bârfele de cafenea ce să fi făcut

ce să fi făcut îmi zic eu acum cu amărăciune

să-ți fi dat demisia îmi răspund ușor de zis
îmi plăcea să fiu gazetar
în Secaș apăreau doar două cotidiene al nostru și Drumul liber
la acesta din urmă erau loazele ziaristii cu Fane Gheorghiu
la bază trepădușii regimului de tristă amintire
noi cei de la Vocea Secașului reprezentam regimul de veselă
amintire mai bine zis de penibilă amintire de vreme ce
tranziția reprezintă o perioadă tulbure ca și epoca fanariotă

a doua zi la prima oră urcând în cușca cu maimuțe
camera pe care o împărțeam cu ceilalți reporteri
Carmen m-a întrebat cum a fost unde
am replicat fără nici un chef
cum unde nu mă interesează cum v-ați bețivănit
cu Răsucitu la subredacție
i-am povestit totul Carmen a pufnit malițioasă
de ce nu mă mir știai că Traian adică redactorul șef
Traian Răsuceanu și cu Frau Hauptmann
sunt vecini în vila din Ștrand
de unde să fi știut am verificat și așa era

a doua zi după ședința de dimineață
Răsucitu m-a oprit pentru o nouă repriză de instruire
mi-a spus să am grijă ce scriu m-am înfuriat
am lăsat totul baltă greviștii m-au mai căutat de vreo două ori
femeia cea sașie cu probleme de spațiu locativ
mi-a telefonat în câteva rânduri chiar m-a oprit
la un moment dat pe stradă apostrofându-mă
am ridicat din umeri a neputință și dezolare

nu știam să fac compromisuri eram un justițiar
cel puțin asta îmi plăcea să cred dădeam cu toroipanul
în dreapta și în stânga fără frică de urmări începusem să prind
curaj pe măsură ce căpătam experiență
însă atunci când cu tulburările de la Timpuri Noi am fost un laș
un nimurug cum se spune pe Valea Secașului

ce mai pot face acum pentru a-mi răscumpăra greșelile
deocamdată nu știu
aducându-mi iarăși aminte de Numele trandafirului
am recitat de curând cartea lui Eco
îmi zic va trebui să fac în așa fel

de parcă aş avea la dispoziție întreaga eternitate

« la vie en rose »

știu că te-am șocat așa ești tu șocată și-a zis el
a lăsat-o să bată câmpii
sunt obișnuită nu ești primul și probabil nici ultimul
mda nu sunt primul da nici ultimul fraier
ea aștepta răspunsul el aștepta în liniște
să vadă unde vrea să ajungă
nu credeam că-ți voi mai da telefon voiam să știu
ce mai faci *bine* iarăși tăcerea
după mai bine de 20 de ani ea l-a sunat pe neașteptate
sunt la un internet de mult voiam să te caut astăzi
am hotărât să o fac am dat de tine mult mai ușor
decât mă așteptam
să știi că și eu mă gândeam la tine și de ce nu m-ai căutat
o să-ți spun în e-mail dar eu nu am adresă de e-mail *cum așa*
e o poveste lungă *dă-mi adresa poștală și-o să-ți scriu*
au făcut schimb de adrese și-au scris e o aproape uitată bucurie
să primești o scrisoare pe care să o desfăci cu înfrigurare
s-o citești dintr-o suflare s-o recitești pe îndelete
să cauți fotografiile alb-negru ce tineri și frumoși eram
mai ales tu și ce mult ne vom fi schimbat mai ales eu
se uita la ea cum se apropie o aștepta în aerogară
era o scenă cumva simetrică aceeași din finalul
filmului Casablanca
o răsturnată succesiune de imagini mai precis
o răsturnare de situație ea se întoarce
după mai mult de 20 de ani se recunosc dintr-o privire
se apropie șovăitor își zâmbesc ești aproape neschimbat
ce minciună frumoasă o îmbrățișează amical
avem atâtea să ne spunem murmură ea stingherită
cât stai mă întorc acasă peste 4 zile avem timp suficient
să discutăm despre toate și nimic își spune el
scrutând-o în timp ce ea vorbește și vorbește
adorabila săsoaică se transformase între timp
într-o ursoaică dezinvoltă
sunt puțin grăsuță deși nu mănânc mult
mă hrănesc cu decizii
începe să dezvolte o interminabilă teorie a științei de frontieră pe
care a descoperit-o pas cu pas odată cu revenirea din boală
o privea cu durere pe cât de sigură pe ea voia să pară
pe atât de fragilă era însetată de afecțiune
el însă nu avea încredere în ea
în spatele ei se întrezărea șarpele nu mai aveau altceva
în comun decât amintirile fiecare își amintea altceva
să știi că eu nu pentru bărbatul din tine ci pentru omul din tine

am venit normal pe șarpe îl interesează omul și-a zis el
 știu că n-ai să fii de acord cu mine a continuat ea
 sper totuși că ai să mă înțelegi eu cred că
 bărbatul trăiește din energia femeii sunt ca o priză și cum îi spune
 pe românește la ăla care se bagă în priză *ștecăr* exact
 iar eu nu-mi pot permite să mai pierd energie
 iar eu mă uit la tine și nu-mi vine să cred și-a zis el
 de ce zâmbești l-a întrebat ea crispată
 bărbatul ia energie de la femeie
 și îi dă în schimb informație i-a răspuns el
 dar prin gând i-a trecut o fracțiune de secundă Anteu
 poate că în ultima noapte o să mă cuibăresc în brațele tale
 a suspinat ea însă nu vom mai merge niciodată până la capăt
 așa i-am cerut și celui cu care am fost împreună
 până nu de mult
ei bine asta e o crimă deloc sunt atâtea alte metode
 de a obține plăcerea uneori ajung până la extaz
 el n-a mai spus nimic nici n-a mai trecut
 pe la pensiunea cocoșul roșu
 unde poposise ea la ce bun îi era silă și milă știa că
 o să-l mai caute dacă i-ar fi scris ar fi fost cu totul altceva
 pe când la telefon n-avea nici un chef să despice firul în șaișpe
 știi ce m-a frapat la voi *habar n-am* m-a surprins că
 predomina rozul florile erau roz în restaurant pereții
 fețele de masă șervețelele
 erau roz șortulețul picoliței era roz
îmi închipui că și chiloței ei erau roz degeaba râzi
 să știi că fiecare culoare simbolizează ceva *păi da la noi*
care suntem în budă predomină rozul la voi kakiul
asa îmi și explic de ce un popor care i-a dat pe Dürer și Schiller
i-a urmat ca oile pe Luther și Hitler
 tăceau amândoi cam de multă vreme *ce-ar fi*
să mai tăcem și despre altceva tăcerea asta în doi
 o să te coste o groază de bani
 cum poți să fii atât de meschin
cum poți să fii atât de nesăbuită parcă spuneai
 că vrei să-ți conserve energia
 n-ai înțeles nimic și *ce-ar fi trebuit să înțeleg* nimic
 vezi măcar o dată suntem amândoi de acord

uncheșul

Scormonind printre dărâmături, uncheșul simte o mișcare. Se apleacă și apucă zdravăn ciomagul. Șobolanii, când se simt încolțiți, devin periculoși. Deși uncheșul n-are de gând să atace jigăria, se pregătește s-o pocnească, dacă va fi cazul.

Își vede de treabă mai departe. Nu o dată, în subsolurile fostelor case – acum niște grămezi de moloz – poți găsi lucruri folositoare, aproape întregi. Câteodată, chiar și hrană – cartofi sau morcovi scofâlciți, dacă pivnița a fost uscată, murături și, marea surpriză, câte un butoiăș cu vin sau bere. Bătrânul mănâncă puțin. S-a învățat cam cu orice. Dacă prinde o pasăre ori vreo altă vietate mărunță, o spintecă, o curăță și-o pune la fiert, adăugând ierburi și rădăcini, dar și câțiva cartofi ori morcovi, când îi are. Uneori, își face o mâncare din melci sau broaște. Însă, oricât de flămând ar fi, nu se atinge de pisici, câini ori șobolani. Numai că se gândește la așa ceva și stă să dea în *gălbinare*.

Oricum, nu mâncarea-i este preocuparea de căpătâi. Își dorește cu ardoare să întâlnească un suflet de om. O sârbătoare de om, cu sufletul viu și luminos. Puținii semeni care mai bănuie printre ruine sunt niște prăpădiți. Ca și el.

Unde sunt oamenii de altădată? își zice el adesea, deznădăjduit.

De câte ori nu și-a dorit moartea, mai ales în frigul și spaimile nopții, când nălucile nu-i dau pace, iar sufletul lui zdrențuit nu e în stare de rugăciunea izbăvitoare. Uncheșul scâncește, ghemuit în cotlonul său păduchios, slobozind în răstimpuri câte un „Doamne, nu mă lăsa!”

Când are ce pune pe foc e mai bine. Sprijinit cu spatele de rămășițele unui zid sau de cioata unui pom, așează pe foc tot ce a izbutit să adune peste zi: sfărâmături de lăzi ori de mobilă, cartoane, cauciucuri, folii de plastic, orice, numai să ardă.

Își ține ciomagul strâns la piept, ca pe un frate. La subsuoara stângă, în teaca grosolan croită dintr-o mușama, ascunde cuțitul de asalt și bricheta electronică – probabil au făcut parte din arsenalul unui luptător din forțele speciale –, găsite în urma unor întâmplări norocoase, pe când scormonea prin ruine. Tot ce are, poartă asupra-i. Dintre toate ale vieții sale amărâte, focul e cel mai prețios, prin urmare folosește bricheta cu zgârcenie, păstrând pe cât se poate câțiva tăciuni mocnind între bolovanii din vatră.

Picotește așa, lângă focul abia pâlpâind, până în zori. Atunci se ridică, greoi, se întinde, gemând, chinuit de reuma-tism și de umezeala nopții. Cândva, parcă în altă viață, s-ar fi spălat, s-ar fi bărbierit, după care și-ar fi pregătit o gustare și, mai ales, o cafea. Dulce, parfumată și fierbinte. Mai ales fierbinte! O sorbea pe

îndelete, simțind cum sângele zvâcnește mai repede, iar mintea i se pune în mișcare. Urmau apoi treburile de zi cu zi, într-o lume agitată, zgomotoasă, dar cât de colorată, cât de vie, Doamne!

...răscolit de amintiri, bătrânul se însufletește. Cine știe, dacă are noroc, poate acolo, jos, găsește un butoi cu vin. Sau o damigeană. O sticlă măcar. Cu vin sau poate cu rachiu. Ar desfunda sticla cu grijă, pe înserat, în preajma focului, și câteva nopți ar mai uita de mizerie.

Scormonește mai cu spor. Cu gândul la băutura, uită de sobolan. După o vreme, simte din nou că-i cineva acolo, pândind din întuneric. Ridică bâta, gata să lovească. Și se oprește în ultima clipă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

E o ciudățenie. Cu cât o privește mai atent, cu atât e mai nedumerit: om ca toți oamenii nu e, dar atunci ce soi de jivină poate fi, cu o privire atât de... atât de, cum să-i spună... grăitoare? Cu privirea aia l-a și dat gata. Fiindcă recunoaște în ea taman ceea ce zace în sufletul său: dorința de a fi în preajma altcuiva, pe potrivă. Și pentru că trebuie să-i spună într-un fel, îi va spune *fetița*.

Fetița i-a schimbat viața. Acum are pentru cine să trăiască. Și nu mai poate să trăiască la voia-ntâmplării. Pregătește deci un adăpost. Undeva, destul de departe de oraș, este o casă aproape nevătămată de urgie. Nu mai fusese de mult pe acolo, fiindcă era prea lung drumul până în oraș, unde găsea mai lesne de ale gurii. De dragul *fetiței*, va cultiva pământul, va pescui în râul din apropiere. Se vor descurca ei cumva. Principalul e că vor avea acoperiș deasupra capului.

Repară deci casa cum se pricepe mai bine, ajutat de *fetiță*. Care, de fapt, nu muncește, dar îi dă cele mai folositoare idei. Fără să scoată o vorbă ci doar uitându-se la el, pătrunzător. Pe uncheș îl nedumerește privirea asta a ei, atât de grăitoare. Și nu-i e frică. După *urgie* nu-i mai e frică decât de Cel de Sus. Care se vede treaba că are altele mai importante de făcut decât să aibă grija lui. Și-apoi, până-una-alta, își putea purta singur de grijă.

De-acum însă e altceva. Curăță casa de mizerii, pune folii de plastic în locul geamurilor sparte de la ceea ce odinioară trebuia să fi fost bucătăria, judecând după soba mare, cu plită. Pentru început, o singură încăpere le e de ajuns. Drege și soba, desfundă hornul, aruncă țiglele sparte și cârpește acoperișul cu alte folii, mai groase, pe care le ia de la fostul solar, aflat în spatele casei.

Din dumbrava aflată în apropiere aduce o sarcină de uscături și face un foc strașnic, spre bucuria *fetiței*.

Se știe că miracolele nu țin prea mult. Aceasta, a unui cămin adevărat, a ținut trei zile. Până au aflat purligarii. Vine ba unul, ba altul, cerând adăpost. Uncheșul iese din casă, încrunțat, și le spune să-și cate de drum. Dacă ăla se face că nu pricepe, îi arată ciomagul. De câteva ori chiar îl și folosește. Cu vârf și îndesat.

Și atunci, pentru prima dată, purligarii se unesc. Au un scop: să-l zdrobească pe boșorog, cu tot cu casă. Dar sunt lași. După ce-au încasat papara, nu mai cutează să-l înfrunte bărbătește, chiar dacă sunt o liotă. Le e frică de ciomag, pe care uncheșul îl mânuiește năpraznic.

Așteaptă să se lase întunericul și dau foc la casă.

Fetița simte dinainte că sunt în primejdie. Il deșteaptă pe bătrân, care picotește lângă foc. Și-i spune, dintr-o privire, ce au de gând să facă purligarii. Uncheșul o ia de mână și-o duce în pivniță. Îi spune să stea acolo, nemișcată, până va auzi șuieratul său. Atunci s-o rupă la fugă în dumbravă, și să se pitească în tufanii de lângă izvor. Va veni și el acolo, cât de repede se va putea. Să nu fie îngrijată, or fi purligarii mulți, da's proști făcuți grămadă. Iar în dumbravă nu cutează să intre. Se tem de Omu' Negru. Ei însă n-are de ce să-i fie frică de dânsul. Omu' Negru e o namilă cu suflet de copil. Dacă-l întâlnește, să-i zâmbească și să-i trimită un gând bun. El se va mormăi ceva și se va duce-n cele hățișuri, cu pas greoi.

Zis și făcut. Uncheșul iese din casă pe o fereastră lăturalnică. Se strecoară, încetișor, până la solar, unde sunt aruncate niște tinichele. Înșfacă o găleată spartă și un lighean ruginit și face un tărăboi asurzitor, scoțând totodată niște urlete de să-ți înghețe sângele-n vine, nu alta. Purligarii se bat cap în cap, îngroziiți, și dau bir cu fugiții. Atunci, ghiujul șuieră, dând semnal fetei, ce o zbughește spre dumbravă. Uncheșul se repede în direcția opusă, neîncetând hărmălaia. Aude, din urmă hohotele batjocoritoare ale celui mai ticălos dintre derbedei: Tot o prind eu, hodorigule, pe nimurugă, ș-o pun la frigare! Iară ție-ți smulg boașele și ți le vâr pe gât! Zvârlind tinichelele și punând mâna pe ciomag, uncheșul se avântă spre casă. Prea târziu. Vălvătaia a cuprins acoperișul, din care se scurg șiroaie de plastic în flăcări. Il caută furios pe purligar. Ala e deja departe, bălăcărindu-l. Se aruncă-ntr-acolo, însă i se taie răsufarea. După câțiva pași împleticiți, se prăbușește într-o groapă. Cearcă în zadar a ieși din ea. E prea ostenit. În cele din urmă renunță. Trebuie să-și refacă forțele. Gândul îl poartă la *fetiță*. Biata de ea, cât de îngrozită va să fie... Dar nu! Dintr-o dată, simte că *fetița* știe tot: și ce s-a-ntâmpat cu casa, și cum au fugit purligarii, și ce-i cu el, acolo, în gropanul umed. Și-l mângâie, cu gândul, și-i dă curaj și încredere că în curând, când se va miji de ziuă, vor fi din noi împreună.

Într-adevăr, așa s-a și-ntâmplat. Curând, uncheșul se mai întremează și, la a-nu-știu-câta-ncercare, izbutește să iasă din groapă. E încă întuneric. Și frig. Se trage către vatra de jăritic în care ș-a prefăcut mândrețea lor de adăpost. I se rumpe inima de jale. Îi clocotește sângele de mânie. Și se întâmplă un miracol. Se împiedică de un lemn, mai să dea cu nasu' de pământ. Înjură, îndelung, descărcându-se de ură și de tristețe. Se apleacă, să ia scurtătura și s-o zvârle-n foc. E grea. O secure! Iată-mă și securist. Și-l pufnește râsul. Copile, dacă mai poți râde, nu e totul pierdut, își zice el, îmbunat. O să fie bine, copile, se încredințează, încă o dată, apropiindu-se de rămășițele fumegânde. Unde e fum e și căldură.

Stă așa, liniștit, până se luminează de ziuă. Atunci, se ridică, și o pornește spre duminică.

Fetița e lângă izvor, după cum s-au înțeles. Îi întinde, zâmbitoare, o cununică din flori aurii de pădăie. Uncheșul o strânge ușurel la piept. Printre lacrimi, îngaimă în neștire cuvinte de alint. *Fetița* îl mângâie pe obrajii țepoși și i se cuibărește în brațe. Adastă așa, îndelung, în soarele primă-văratec. Bătrânul închide ochii. Și, de undeva, dintr-un cotlon al inimii sale năbădăioase, izbucnesc amintirile. Vii. Copleșitoare. Cândva, în cealaltă viață, s-a bucurat de o casă, de o familie. Doi copii au avut, el și soția sa, Ileana. Vlad, băiatul lor cel mare, a luat calea străinătății. Nu după mult timp, Ileana s-a prăpădit. Rămăs singur în casă, Cosmin Codreanu și-a trăit durerea în tăcere. Pe Cosmina, fata lui, o vedea în fiecare zi, căci el îl ducea și-l aducea de la grădiniță pe Răzvan. Se înțelegea bine și cu ginerele. Și lui Vlad începuse a-i merge mai bine, în noua lui patrie, de peste ocean. Ba chiar i-a invitat să-l viziteze. Pe bătrân nu-l trăgea inima-ntr-acolo, iar copiii nu voiau să meargă decât împreună, ceea ce ar fi însemnat prea mult pentru bugetul lui Vlad. Urma ca el să vină acasă, în concediu, când asupra-le s-a năpustit *urgia*. Atunci s-a năruit totul. Casa, familia. Lumea. Praful și pulberea s-au ales de ea.

E cald. E bine. Uncheșul plânge. *Fetița* îl mângâie, revărsând asupra lui valuri de duiosie. Se simte de parcă el ar fi pruncul ce are nevoie de ocrotire și de alinturi. Păsărelele ciripesc, iarba cea fragedă râde în soare, izvorul susură molatec, *fetița* îl uguie, în felul ei, fără cuvinte...

Gata cu dulcegiurile! Desprinzându-se cu grijă din brațele *fetiței*, privește cu atenție în jur, cumpănind: aici, nu departe de izvor, o să fie locul vetrei. În gura colibei. Apucă temeinic toporul și-i face semn *fetiței* să-l urmeze. Se afundă împreună în duminică, căutând lemn potrivit pentru sălaș.

Până-n seară, coliba e gata. Nu e cine știe ce, însă au din nou un adăpost. Și-au făcut culcuș de ierburi și de frunze. În fața colibei arde focul, nu departe, în iarbă, zace o pasăre. Au avut noroc chior. Pasărea s-a prăvălit la doi pași de ei, pe când țarau un lemn, să puie din el stâlp pentru sălaș. Deasupra, un hultan a dat glas, mânios. Moșneagul a chiuut, prelung, să sperie răpitoarea și să dea glas bucuriei că vor avea ce îmbuca. *Fetița*, mai înțeleaptă, i-a făcut hultanului semn cu mânuța, a mulțămire. Uncheșul și-a luat seama. S-au dus împreună până la casa fumegândă. I se frânge inima, văzând năruit vremelnicul lor adăpost. Dară n-au timp de bocit. Mai sunt atâtea de terminat până-n seară. Bătrânul își face loc printre bârnele arse și coboară în pivniță. Găsește lesne ceea ce căuta: o pântecoasă de oală, din lut. Iau de lângă solar și gioarsa de căldare găurită. Se întorc la colibă. O învață pe *fetița* cum să ațâțe focul, cum să pună apa la fiert, cum să opărească și să spintece pasărea. Cum s-o puie în oală, la foc mic, aruncând în apa clocotindă și niscaiva usturoi sălbatec, măcriș ori rădăcini. Și, în timp ce *fetița* vede de fiertură, uncheșul mi se-ntoarce-n desiş, aducând ramuri pletoase, să acopere cu ele coliba.

În faptul serii, când treaba e isprăvită, se-așază împreună lângă foc. Moșul cioplește, din lemn de salcă, un fel de linguri, urâte rău, însă de folos. *Fetița* aduce fiertura. El face semnul crucii deasupra, în privirile luminoase ale *fetiței*. Și a fost prima zi în dumbravă.

...și câte altele mai trec. Cu bune și rele. Învățând împreună cum să se chivernisească, cum să afle ierburile cele bune de leac și cele bune pentru fiertură, cum să deosebească bureții, cum să puie capcane pentru iepuri ori lațuri pentru păsări. Cum să prinză peștii cu mâna, pe sub pietrele din râul aflat nu tocmai departe de dumbravă. *Fetița* deprinde să împletească din ierburi un fel de pocladă, pentru nopțile umede. Ba chiar și straiie alcătuiește, dintr-un val de pânză aflat de uncheș într-un subsol, în orașul unde se întoarce din când în când. Purligarii se feresc de el, îngroziiți. Ars de soare cum e, le pare a fi însuși Omu' Negru.

Toate bune și frumoase. Dar...

...de mai multă vreme, uncheșul și-a dat seama că nu e ceva în regulă cu *fetița*. Uneori, mai ales seara, aceasta cade pe gânduri și zâmbește plâpând la glumele lui, doar ca să-i facă plăcere. A întrebat-o, nu o dată, dacă o doare ceva sau dacă are vreun năcaz, însă i-a dat răspuns că nu, nici nu o doare nimic, nici că are vreun năcaz. Uite-o și acu', ațintind jăratecul și murmurând în tăcere – uncheșul nu încetează a se înminuna cum de izbutește ea să-i spuie ce gândește și ce simte, fără o vorbă măcar, însă el înțelegând dintr-o dată ce se petrece în mintea și

sufletul ei – așadar, murmurând un cântec fără de cuvinte, atât de răscolitor încât ochii uncheșului se scaldă în lacrimi. O ia în brațe, și *fetița* îl îngăduie – iar el simte pe loc asta – doar ca să nu-l măhnească. Se prefacă a nu-și fi dat seama, dară ea știe imediat ce-i în sufletul lui, și el știe totodată că ea știe, și atunci ceea ce este între ei devine un joc complicat și ceremonios, deci cu atât mai fals, ca și eticheta scortoasă de la Curtea Spaniei, de-o pildă.

Fetița nu știe ce-i minciuna și nu știe nici să joace teatru. Prin urmare, mintea ei nu are ascunzișuri pentru bătrân. Orice gândește ea răsună pe dată în mintea lui. Și nu e nici ură nici dispreț în gândurile *fetei*. Cât o nesfârșită tristețe. Și milă. Da. Milă pentru străinul din desigur care le tot dă târcoale mai de multă vreme. Străinul care, câteodată, le pune în capcană ori în laț vreun vătui ori o găinușă-de-pădure. Străinul care strânge poame dulci și i le lasă în culcuș. Străinul care ar vrea să vie la foc, lângă ei, însă se teme ca ei să n-o rupă la fugă, îngroziți. Străinul cu chip hâd și suflet de copil. Omu' Negru.

Uncheșul îi spune să nu se teamă de Omu' Negru și *fetița* îi răspunde că nici vorbă să se teamă de el, ba, dimpotrivă, ar vrea să și-l facă prieten și asta-i și spune, de fiecare dată când îl simte prin preajmă.

– Și el ce zice?

Omu' Negru nu spune nimic. Dispare în hățisuri.

– Doar nu-i e frică de tine!?

Nu. Nu se teme. Îi e rușine.

– Pentru ce?

Pentru că-i atât de hâd. Un prunc nedorit, care s-a încăpățânat să nu piară, cu toate boscoroadele înghițite de mă-sa, pe când era borțoasă, și cu toate vrăjile babornitelor. A ieșit însă pocit și cu picioarele strâmbe, și-atunci otreapa de i-a dat viață l-a fost lepădat în pădure.

– Și a crescut printre lupi, sau alte dobitoace, nu-i așa?

Cum altfel?

Într-un amurg, cum stă el aplecat la izvor, uncheșului îi vin pe buze cuvinte știute cândva, uitate și, iată, prinzând iarăși grai:

Când unul pierе, altul vine

În astă lume a-l urma,

Precum când soarele apune

El și răsare undeva.

Se oprește nițel, să-și tragă suflarea. Încântată, *fetița* îl îndeamnă cu nerăbdare să urmeze. Și uncheșul se supune, sovăielnic:

*Se pare cum că-i altă toamnă
Și alte unde curg în vad,
Se pare cum că...*

(aici, poticnindu-se, tușește, prefăcându-se a-și drege vocea.
Trage de timp, cercând să-și aducă aminte)

Se pare cum că...

– Se pare că nu-mi prea amintesc versul ăsta, spune el, înciudat. Ce poate rima cu „toamnă”? Ce altceva, decât... doamnă. Numă' că nu se potrivește cu celelalte versuri. În orice caz, mai departe poezia îi cam așa:

În veci, aceleași frunze cad.

*De-aceea, piară anu'acesta,
Și se cufunde în trecut,
Tu ai mereu comoara-ntreagă
Ce-n suflet pururi ai avut.*

Și-atuncea..., și-atuncea... Degeaba. Nu-și aduce aminte nicicum, spre dezamăgirea *fetiței* care, cu toate puterile ei neobișnuite, nu află urmarea nici măcar în coltoanele înțeșoșate din mintea uncheșului. Acesta îngaimă, rușinat: Ce vrei, am citit poezia asta pe când eram tânăr, vrând s-o impresionez pe Ileana...

Și se cufundă în sine, ca-ntr-un iezel neștiut, la umbră de codru des.

Fetița se trage încetișor în colibă, să nu-l tulbure. Dar, așezându-se la foc, uncheșul îi face semn să vie lângă el. *Fetița* îl ascultă și vine de se reazămă de el. Moșneagul o cuprinde pe după umeri și, într-un târziu, îi spune, oftând:

– Ia spune, te-ai gândit vreodată ce-o să faci când eu n-oi mai fi?

Fetița îi pune un deget pe buze. Să nu mai vorbească așa.

– Asta-i legea firii, draga uncheșului. De ea nu scapă nimeni.

Știu.

– Ei, și-atunci, trăbă să fim pregătiți. Nu știi ce se poate întâmpla.

Orice. Chiar și să dispară ea, înaintea lui.

– Păi vezi... De-aia și trebuie să punem lucrurile la punct. Când o fi să fie, să-mi faci cele de trebuință. Omu' Negro o să te ajute să-mi sapi groapa. Cu ghearele-o s-o facă, atâta-i de robace. Să-mi gândești o rugăciune scurtă, să mă săruți de bun rămas, iar

pe ochi să-mi pui, în loc de bani, două flori, de care-i crede tu. Să mă astrucați aci, mai în vale, la cotu' ăla domol, unde malurile-s pline de viorele și brândușă. La cap să-mi înfigi o cruce simplă, din două lemne. Și, după ce mi-i plânge-oleacă, să iei cu tine lucrurile cele trebuincioase, să năruiești coliba și să pleci. Să nu rămâi cu Omu' Negru, c-ajungi o sălbăticiune, ca și el. Nu te du nici în oraș, că purligarii-s mai răi decât fiarele. S-o iei în direcția opusă, cătră soare-răsare. Era *înainte*, undeva, la mai multe zile de mers, o mânăstire de maici. Poate-o mai fi rămas vreun suflet pe-acolo. Și-o avea grijă Țel de Sus de tine.

Uncheșul tace, neguros. Înduioșat de tristețea *fetiței*, se ridică, intră în colibă, de unde se întoarce în câteva clipe, ținând cu grijă la sân ceva, ascuns în căușul palmelor.

– Ia ghici, ce-am aici?

Fetița îl îmbrățișează. Cu grijă să nu strivească murele. Negre ca ochii ei. Și dulci ca vorbele de alint ale uncheșului.

Ninge. E prima lor iarnă în coliba din dumbravă. Bătrânului îi pare că iarna a venit mai devreme ca-n alți ani. Dară nu i-a prins nepregătiți. Au strâns din vreme fel de fel de poame, de ciuperci și de ierburi, au pus de-o parte din peștii prinși, pe care i-au uscat la fum de curpeni. Nu există să nu se prinză câte ceva, în răstimpuri, fie în lațuri, fie-n capcane, așa că de carne nu duc lipsă. Din pielicele, *fetița* și-a făcut haine groase, penele și fulgii i-a strâns cu grijă și a făcut un fel de perne, astupând cu ele cotloanele colibei. Uncheșul a dibuit într-o pivniță din oraș niște bocanci în stare destul de bună. Și, din pielicele de iepure, *fetiței* i-a alcătuit un fel de botoșei călduroși. Lemne a tăiat toată toamna, stivindu-le în partea denspre miazănoapte a colibei. Asta e. Or să stea cumiți la culcuș. Vor ieși cât mai puțin, să nu-i răzbească gerul. Și așa, mai dormind, mai vorbind, va trece cumva și iarna.

În sfârșit, au ajuns și în dreptul lui. Poate nici nu se opresc. E de prea multă vreme aici ca să mai prezinte vreun interes.

– Și acesta?

– Acesta, domnule profesor, este un caz de sindrom Ganser atipic.

Profesorul Kawatsumi îl privește cu atenție pe bătrân. Molfăindu-și buzele, uncheșul își face de lucru netezind o cută oarecare a păturii. Ce mai vor și ăștia? De ce nu-i dau pace? Are

el lucruri mai importante de făcut decât să stea ca un idiot în fața doctorilor și să răspundă la tot felul de întrebări perfide.

– Nu cumva e vorba de clasica demență senilă?

– Tot ce se poate, domnule profesor. Oricum, e un caz irecuperabil. L-a adus familia lui aici, acum vreo patru ani. E completamente necooperant. Provine dintr-o țară est-europeană și, cu toate că vorbește acceptabil limba engleză – cel puțin așa susține fiul său –, în tiradele-i dezlănate folosește exclusiv limba maternă, ininteligibilă pentru noi. Un asistent, imigrant de aceeași extracție etnică, pretindea că bătrânul ar fi coerent și lucid, însă refuză comunicarea directă cu semenii, în semn de protest față de societatea consumistă.

– Și e într-adevăr lucid?

– Da de unde, domnule profesor! S-a dovedit că asistentul era un impostor care se folosea de o falsă identitate ca să scape de urmărirea poliției.

– Mda. Să trecem la următorul pacient.

narciselul

se îmbolnăvise de sine însuși
din ziua în care devenise conștient
nu doar că era obsedat de sine că se iubea din calea-afară
că era exclusiv preocupat de propria-i persoană se intoxicase
de atâta egocentrism adorându-se făcându-și măgulitoare
autoscopii flatându-se flatulând expectorând suspinând lacrimând
de egolatrie într-un ritm aberant
nu suferea din cauza singurătății ci
din lipsă de spectatori se deprinsese e drept
în urma a nenumărate întâmplări neplăcute
cu răutatea cu vulgaritatea celorlalți
doar cu indiferența lor nu se putea împăca suferea căinește
implora atenția celorlalți cerșetor de lux maniac
insașiabilul narcis e doar excepția de la regulă
pe subiectul nostru până și ocările și înjurăturile celorlalți îl
răneau superficial nu puteau pătrunde până în
miezul ființei sale nucleul dur și pur și simplu incomparabil
doar Cel de Sus știe ce rost poate avea o asemenea ființă
autoidolatră pe măsură ce îmbătrânea își devenise tot mai prețios
pe cât se șubrezea pe atât era mai atent
la fiecare detaliu al propriilor stări și junghiuri
pentru că nu le păsa prea mult celorlalți de chinurile sale
se autocompătinea cu și mai multă duiosie se răsfăța
plângându-și de milă cerând ajutorul celor din jur pretinzând
atenție cicălindu-i apostrofându-i că-i doare în cele trei litere
și nici măcar acolo de el că îndrăznesc să aibă alte gânduri
și preocupări că-și permit să mănince și să bea să doarmă și
să viseze ba chiar să rădă uitând să-i poarte de grijă că știe
că le este indiferent că îl detestă că îl birfesc că îl urăsc
că or să vadă ei atunci când el nu va mai fi că vor regreta
că s-au purtat așa de urât cu un biet bătrân
că există o dreptate dacă nu
pe lumea asta cu siguranță pe lumea cealaltă când însă
va fi prea târziu
devenise habotnic își făcea rugăciunile cu extremă
conștiinciozitate nici pomeneală să-l iubească pe aproapele
ca pe sine însuși
o clipă vă rog cum adică să treacă atât de ușor cu vederea
toate necazurile și supărările provocate de îndrăzneala
unuia sau altuia de a-l contrazice
era un ghem de contradicții încă și mai încălțit
decât ar fi fost naiba în stare să o facă
în asemenea hal

o iarnă de neuitat

iarna asta îmi amintește de o alta strașnică în copilărie
eram prin clasa a patra ieșisem în pauză și
cum necum iată-ne pe malul Târnavei
văzuserăm Coman și cu mine ceva din curtea școlii
am sărit gardul am coborât malul nu prea înalt
pe firul apei prins într-o pojghiță de gheață
era un băț de bambus o comoară
mai toți puștani erau pescari împătimiti
o clipă n-am stat pe gânduri am mers pe gheață vrând
să pun mâna pe o asemenea plească
am șovăit când gheața a început să pârâie era din ce în ce
mai subțire tentația era prea mare m-am aplecat
și m-am trezit în apă
nu-mi venea să cred trecusem Târnavă de atâtea ori
fără nici o problemă eram o țandără de copil
bunicul chiar râdea de mine că-s mai ușor decât un mieluț
iată-mă în apă *cred că ai încremenit de spaimă și de frig*
nici pomeneală țin minte de parcă ar fi fost ieri
am fost surprins de cât de caldă putea fi apa
afară era un ger de crăpau pietrele
apoi m-am temut să nu-mi pierd ochelarii în Sighișoara
nu era nici un atelier de optică
trebuia să mergem până la Mediaș ei și abia după aceea
mi-am dat seama cât de adâncă era apa
nu atingeam fundul râului nici măcar cu vârful ghetelor
și chiar nu te-ai speriat deloc m-am agățat de gheață
moment în care s-a petrecut ceva straniu
mă simțeam ca într-o sală de cinema eram atât spectator
unul curios de ce se va întâmpla cât și protagonist
o voce interioară m-a întrebat dacă vreau să văd filmul
până la capăt sigur că vreau am zis după care cum se zice
mi s-a rupt filmul
îmi aduc aminte foarte clar numai că încercam să ies din apă
mă săltam pe gheața subțire ce se crăpa
sub brațele mele pirpirii și iarăși am încercat și iar și iar
și tot așa de vreo câteva ori
iată-mă în fine culcat pe gheață sub mine era un sloi
ce plutea ușurel la vale și începuse să se scufunde
și după aia iar nu mai știu ce s-a întâmplat
acuma sunt convins că îngerul păzitor *l-ai văzut* ? de ce să mint
nu am simțit nici un fior transcendent al atunci
dar când ? o cu mult mai târziu la Sibiu în cu totul alte
împrejurări *bine bine dar atunci în apă* ? atât îmi amintesc
că am prins mâna lui Coman colegul cu care coborâsem

pe malul Târnavei el m-a tras afară era mult mai voinic
decât mine m-a ajutat să urc malul m-au înconjurat
copiii m-au dus la cabinetul medical asistenta m-a dezbrăcat m-a
șters bine cu niște prosoape mi-a dat o aspirină
cred că și un ceai fierbinte
m-a vârat în pat acoperindu-mă cu câteva pături
un coleg mi-a dus uniforma acasă maică-sa a pus-o la uscat
am stat eu cât am stat în scutece mă scăpa pipi
asistenta nu mai știu pe unde era
am mers la toaletă învelit într-o pătură țâșnea din mine un jet
interminabil după câteva minute m-am plictisit
și m-am întors în pat am ațipit între timp colegul mi-a adus
înapoi uniforma și ghețele uniforma uscată și călcată cât de cât
era o stofă destul de proastă mama se cam chinuia
până s-o pună la punct ghețele erau încă jilave
o fetiță îmi adusese într-un sufertaș mâncare caldă
și un ceai fierbinte cu lămâie după ce am mâncat
asistenta mi-a mai luat o dată temperatura mi-a spus că
e în ordine totuși să mă ducă mama la policlinică
pentru orice eventualitate am zis săru mâna
colegii mi-au adus din clasă paltonașul căciulița fularul mănușile
și ghiozdanul
câteva zile am fost răsfațatul clasei

și ce-a zis maică-ta când te-a văzut ? m-a certat
că am venit așa târziu de la școală și că mi-am udat ghețele
în halul ăla i-am spus că m-am dat cu sania
împreună cu Attila prietenul meu cel mai bun
și am nimerit într-o baltă înghețată mama mi-a tras
vreo două palme peste fund mi-a dat să mănânc
și m-a vârat în pat cea mai mare pedeapsă
io nu dormeam niciodată după-masa
voiam să ies la joacă ghețele încă îmi erau ude *nu ai răcit ?*
nu-mi aduc aminte decât de perdaful pe care mi l-a tras tata
după câteva zile aflând întâmplător de la un vecin
de boacăna mea

dar îngerul ? ce înger ?
începuseși să spui de o cu totul altă împrejurare

asta s-a întâmplat la Sibiu cu mai bine de douăzeci de ani după
începe să semene cu romanele lui Dumas
nici vorbă să nu cădem în clișee
și nici în Târnavă mda în Târnavă am mai căzut o dată
însă era vară și deja știam să înot

Noapte de april

E trecut de miezul nopții și hasbândul nu mai vine. Știu unde e și cu cine. Nu-l mai aștept; ba chiar m-aș bucura să nu mai vină deloc – ar fi cel mai bine pentru amândoi.

Ștefănel doarme. E atât de nevinovat! Nu înțeleg de ce hasbândul îl detestă. Că pe mine nu mă poate suporta, asta o pot pricepe. Nici nu-mi mai pasă. Am suferit destul. Dar să ai un copil și să nu-l poți vedea în ochi, deși nu e un monstru sau un bastard, asta depășește capacitatea mea de înțelegere.

Unde mi-a fost capul când am acceptat cererea în căsătorie?! M-a dat gata cu atențiile lui, cu buchetele imense de flori, cu frazele pompoase, dar în fond atât de ipocrite, după cum mi-am dat seama chiar imediat după nuntă. De fapt, a urmărit doar să pună mâna pe casă. Cât e de meschin! Un păduche. Mă urâște, fiindcă tata a refuzat să-i treacă pe nume casa și vopsitoria; nu i-a ieșit pasența, aia e! Se gândea că tata nu mai are mult de trăit și rămâne el stăpân peste averea lui Agabrian.

Ștefănucă! Puiul mamei, ce-i cu tine? ai visat urât? Să nu-ți fie frică, mama e cu tine. Vrei ceiuț? Imediat. Nu plânge, mama lasă lumina aprinsă.

Uite-l că deja doarme. E ca un îngerăș. Nu că el al meu, însă e un copil deosebit, atât de fragil și de pur... Și atât de nefericit. Ce se va alege de noi, floarea mamei?

Lasă, că-l găsim noi pe nenea Adrian și el o să ne scape de lupul cel rău, de zdrahonul ăla nesimțit și îngâmfat, care vine acasă doar ca să-și ia haine de schimb, ori să se refacă, după câte o paranghelie. Ducă-se-n...

Tu nu-l cunoști, puiule, pe nenea Adrian, însă te rog să mă crezi pe cuvânt că un om ca el rar mai găsești. E inteligent și sensibil, e blajin din fire, dar devine ca un tigrul cu bandiții alde taică-tu, care-i terorizează pe cei lipsiți de apărare. E un cavaler, ca pe vremuri. Când o să mai crești, o să-ți citească mama *Din marile legende ale lumii*, despre Cavalerii Mesei Rotunde, despre El Cid sau despre Siegfried și Crimhilde.

Acum nenea Adrian e plecat, probabil că în străinătate, dar fii fără grijă, că-l aduc eu încoace. Să știi că mămică ta nu e o fraieră, chiar dacă a greșit atât de prosteste, măritându-se cu un mitocan. Dețin niște puteri formidabile, pe care nu le poate observa nimeni, dar acțiunea lor este infailibilă. Sunt secrete pe care le-am primit sub jurământ de la bunica, chiar pe când eram însărcinată cu tine. Ți le-am transmis odată cu sângele și emoțiile mele; da, Ștefănel, cam ca în *Dune*. De-abia aștept să mai crești

ca să activăm împreună, când va veni vremea, formidabilul potențial care deocamdată vegetează în mintea și în inimioara ta de prunc. O să fii uimit cât de mare este puterea spirituală a unui *mentat*, ca mine. Cu ea poți să vindeci, după cum, la fel de eficace, poți să distrugi un om. Pe taică-tu nu mă murdăresc să-l termin, fiindcă-și face destul rău și singur. Trebuie doar să-l alungăm din viața noastră. Mă lupt cu hasbăndul, tenace, dar e foarte dificilă confruntarea, căci hăul din el este înfricoșător. Un posedat – asta e taică-tu. Nu mi-e frică de el, însă trebuie să fiu precaută, să nu mă las descoperită. Nu te speria, asupra ta nu poate avea nici o influență. Ești perfect ecranat.

Atâta doar că înfruntarea asta îmi mobilizează forțele vitale. Altfel, de mult îl găseam pe Adrian și-l determinam să vină la noi. Așa, trebuie să am răbdare; nu pot lupta pe două fronturi deodată.

Iar a început ploaia. Cât sunt de tenebroase nopțile astea de april!... Într-o astfel de noapte, acum doi ani, s-a întors *ăla* acasă, beat pulbere. S-a trântit pe pat și a rămas acolo, în nesimțire, până în zori. Atunci a venit în bucătărie să bea apă. Eu îmi făcusem culcuș pe colțar. S-a dat la mine, eu l-am respins iar el, ca o bestie ce este, m-a pocnit, m-a izbit cu capul de pereți și după-aia m-a violat. Așa ai fost tu conceput, odorul mamei! Nu din dragoste, ci din drojdia sentimentelor umane, din abjecție și din ură. Totuși, nu-mi pare rău. Tu ești lumina ochilor mei! Că tu ești numai al meu. Turbatul și turmentatul ăla e doar un accident în viața noastră. Și am lucrat cu o grijă infinită, înlăturând cu mîgală din psihicul meu acele momente de coșmar.

Dar mai bine să-ți povestesc cum l-am cunoscut pe Adrian: Eram tineri și naivi. Venisem la convenția anuală a *fandomului*. (Nu te speria, nu e ceva legat de fantome, așa cum s-ar putea crede. Termenul de *fandom* desemnează ansamblul mișcării science-fiction dintr-o anumită zonă geografică. În cazul nostru, mișcarea națională. Mulți ne-au acuzat că urmărim reiterarea mișcării legionare. Niște idioți, care se blochează în termeni, interpretându-i aiurea, după cum îi duce mintea lor handicapată. Căci doar un retardat ar putea face o apropiere între *sefe* și legionari! Adevărul e că le era frică de noi. Eram din ce în ce mai mulți, mai bine organizați, aveam legături cu Occidentul și nu ne puteau manipula. Pentru că prezentul era infect, am ales evaziunea. Am emigrat – în viitor. Acolo ne confruntam cu totul și cu totul alte probleme, pe alte coordonate spațio-temporale. Voi reveni, la timpul potrivit. Acum, să închidem paranteza.) Pe Adrian mi l-au prezentat niște prieteni. Deși n-are nimic ostentativ nici în atitudine, nici în felul de a vorbi, deși nu e un Adonis, te captează de cum îl privești. Are un fel de magnetism.

Charismă – ăsta-i cuvântul. Ne-am privit. Și ne-am plăcut. Seara, la vizionarea multașteptatei capodopere *Odiseea spațială 2001*, Adrian s-a așezat lângă mine. N-am să uit cât voi trăi sentimentele acelea de nedescris. Mi se împlinise dintr-o dată o dorință extra-ordinară – aceea de a vedea, în sfârșit, filmul despre care citisem și auzisem enorm de multe, de atâta vreme încât muream de nerăbdare să mă conving cu ochii mei că într-adevăr e așa de grozav precum se spune; pe de altă parte, o dorință și mai fierbinte era pe cale de a se înfăptui: în stânga mea era așezat omul pe care-l așteptam din adolescență – bun, tandru, inteligent și de o forță morală irezistibilă. Dacă ai fi și tu matur – și ce minunat este că ești încă prunc și ai atâta nevoie de mine! –, m-ai privi cu îndoială, zicându-ți în sinea ta că vorbesc ca o exaltată; cum să fii atât de sigură de toate astea, referitor la un om pe care l-ai văzut pentru prima dată în urmă cu trei-patru ore, cu care n-ai schimbat decât câteva replici ș.a.m.d. Ei bine, sufletel, te rog să mă crezi, așa a fost cum ți-am spus. L-am intuit pe Adrian din prima clipă. Și totuși eram crispată. Mă copleșiseră emoțiile. Imaginează-ți ce am simțit când Adrian mi-a prins cu gingășie mâna stângă cu dreapta sa. Încremenisem. Degetele lui le-au îmbrățișat pe ale mele. Ne-am privit, în semiobscuritatea sălii de cinematograf, și ochii noștri sufletești s-au îngemănat. De altfel, suntem amândoi născuți în zodia Gemenilor. Din momentul acela, n-am mai fost în stare să urmăresc filmul. Degetele noastre se împletiseră între ele și Adrian mă alinta cu o tandrețe inefabilă. Aș fi stat cu el așa o veșnicie.

Să nu-ți închipui cumva că în noaptea aceea am devenit amantî. Iubirea noastră era prea delicată, prea specială, ca să ne pripim. Trebuia să ne apropiem cu atenție unul de celălalt, să lăsăm timp sentimentelor să devină gânduri, gândurilor să prindă cuvânt și cuvintelor să nască la rândul lor sentimente, mai profunde, mai subtile, mai pătrunse de poezia dragostei de-abia înmugurite, deja fremătând în amețitoare acorduri și nuanțe...

Am rătăcit prin burg, ținându-ne de mâini, oprindu-ne doar pentru a ne uni buzele, răsufălările, sufletele. Am străbătut orașul vechi, apoi am ajuns în renumitul parc, unde, pe o bancă, sub un tei înflorit, nici n-am știut când a trecut noaptea...

Atunci ar fi trebuit să murim! Fericiți și neîntinați.

Spun prostii, nu-i așa, bulgărașul meu de aur? Dacă regret ceva, nu e umilința de a fi ajuns soția unui mârlan, ci faptul că tu nu ești copilul meu și al lui Adrian. Am fi fost o triadă perfectă.

Însă perfecțiunea nu ne este îngăduită, aici, pe pământ. Și cine știe ce ne este rezervat dincolo, în viața de după viață? De aceea, trebuie să luptăm ca acum și aici sufletele noastre să fie

cât mai pure, mințile să ne fie cât mai luminate, iar inimile să răspândească multă, cât mai multă căldură. Numai așa, îngerul se recunoaște în noi, numai așa ne este permis să întrezărim fericirea.

Sunt exaltată, o știu. Însă mai bine să păcătuiesc prin exces de trăire, de simțire și de gând, decât prin împietrirea inimii. Căci dacă ni se iartă cu milostivire greșeala comisă din prea plinul simțirii, gândirii sau făptuirii – de ură, de frică sau de lipsa de speranță cu greu ne vom putea răscumpăra.

Dar toate acestea nu sunt cuvinte potrivite pentru un pui de om ca tine. Așa că dormi, floarea mării, dormi fără grijă – tu ești mic și scump și ești lumina ochilor mei. Mama e lângă tine și nu lasă pe nimeni să te tulbure. Somn ușor, pușor.

Cassandru

Nu mai știa nimeni cum îl cheamă. I se spunea Cassandru. Din ce în ce mai rar, pentru că nu prea se vorbea despre el. Iar când i se adresa cineva, îi spunea doar: „Cară-te naibii de-aici!“ Și facu-ți, și dregu-ți!... I se dusesse buhul de piază rea. Dacă spunea el despre cineva că va păți ceva sau despre ceva că se va întâmpla într-un fel sau altul, musai că urma o nefăcută. Nu așa cum spusese el, ba de multe ori chiar nu se brodeau prezicerile cu realitatea, însă, oricum, nu era a bună.

Deși era detestat, nu se putea abține să nu-și dea cu părerea despre una, despre altul... Dacă deschidea gura, era neînduplecat. O ținea pe-a lui, de-a surda, cu toate că era înjurat sau bătut.

Nu și-a terminat liceul fiindcă s-a pus cu cine nu trebuia. În clasa a XI-a, l-a contrazis pe proful de istorie (ce era și secretarul de partid al școlii) într-o chestiune veșnic spinoasă: „insurecția armată antifascistă“ de la 23 august 1944. A fost exmatriculat și a scăpat ca prin urechile acului de școala de corecție.

Nu-și putuse întemeia o familie, iar ai săi l-au alungat de-acasă. Nenorocirea lui era că nu reușea să-și păstreze un loc muncă stabil. Ajunsesse pe drumuri, boschetar cum se zice acum, hrănindu-se cu pâinea aruncată de alții, pe unde se-apuca, îmbrăcându-se și încălzându-se cu ce găsea pe la containerele de gunoi. Vara, dormea în vreun cotlon, într-o casă părăsită sau în cimitir. Iarna, dispărea. Nimeni nu se întreba unde.

Nu era îngăduit printre boschetari. Le era groază de el. O dată, l-au bătut cu încrâncenare, vrând să-l ucidă. Știa ce-l așteaptă, văzându-se împresurat. I-a blestemat cumplit, încât ăia, pușinii care au scăpat cu viață din nenorocirile pe care le atrăseseră asupra lor, zărindu-l încă de departe, fugeau ca de-un demon.

Fusese un copil bolnăvicios și timid. Nu se amesteca în harța puștanilor, iar la joacă era mai mereu țapul ispășitor. El ofta, răbdând fără să crâcnească nedreptățile și ocările.

Era elev la liceu când i s-a vădit vocația de prezicător. Prima oară, le-a dezvăluit colegilor nu doar ce note vor primi la teza de la mate dar și cine va fi prins copiind. Totul s-a îndeplinit precum a merit el. Altă dată, i-a spus unui prieten să nu meargă la un chef, cu mașina, fiindcă aceasta se va zdrobi într-un accident. Prietenul l-a ascultat. Ailaltă, nu. Toți cei șase zurbagii înghesuși în „aspiratorul de gagici“ au pierit într-un accident, după o cursă nebunească, prin ceață, încheiată sub roțile unui TIR, parcat regulamentar.

Peste ani, la stăruințele colegilor de serviciu, au jucat la Loto. O sumă nu-cine-știe-ce. Și au ieșit numerele pe care le jucaseră. Ar fi câștigat premiul cel mare. Dacă... Dacă n-ar fi pierdut biletul. Atunci a luat prima bătaie „soră cu moartea“.

Nu se mai știe cine l-a poreclit Cassandru. Cert este că acest cognomen l-a autenticat drept o ciudățenie cu care nu era bine să ai de-a face.

Nu-i înțeleg și nici nu-i invidiez pe cei care afirmă, la un moment dat: „Dacă ar fi să o iau de la capăt, aș trăi (sau aș face) exact la fel“... Aiurea ! La mine-i cu totul invers. Și știu că nu va mai fi o „a doua oară“ pentru mine și că, aflat spre capătul vieții, nu-mi va fi dată șansa de a o lua de la capăt.

O să crăp, și-o să mă ia naiba!

Suferea cumplit când i se adevereau prezicerile, neluat în seamă, batjocorit pentru ele. Asta la început, în tinerețe.

Detesta să aibă dreptate. Și nu se putea abține să nu-și trâmbițeze viziunile. Era ceva care-l depășea. Ca și pe cocoșul care anunță ceasurile din noapte și ivirea zorilor sau ploaia ce stă să vină.

Într-o dimineață de vară, pe când lenevea în culcuș, a simțit că-l soarbe așa... ca un vârtej. A închis ochii, amețit. Când să-i deschidă, l-a înșfăcat viziunea unei pâlpii uriașe, învârtejindu-se, bâțându-se cu capătul de jos pe pământ, absorbind ca un aspirator monstruos orice întâlna în cale. Cordonul se lărgea din ce în ce, gura pâlmei, vineție, cuprinzând orizontul într-un răget înspăimântător.

Și-a pierdut cunoștința.

Spre seară, începând a se dezmetici, știa că asupra ținutului se va prăvăliurgia. Voia mai mult decât orice să înece în alcool pornirea irepresibilă de a le dezvălui tuturor ceea ce stă să se întâmple. Era inutil să-i prevină dar trebuia să-și facă datoria. A mers mai întâi în stația de taxi din apropiere. Taximetriștii nu l-au lăsat să caște gura. Mai luase bătaie de la alții asemenea, pentru un îngrozitor accident pe care-l prevestise.

S-a dus la poliție. A dondănit el ceva, iar polițaiul de la poartă l-a luat peste picior. Scos din sărite, a început să vestească în gura mare nenorocirile care se vor năpusti peste oraș dintr-o clipă-ntr-alta. L-au umflat doi zdrahoni, l-au târât în garaj și au pus pe el furtunul cu apă. După ce l-au murat bine, i-au mai tras și o amendă, pentru vagabondaj și tulburarea liniștii publice. Au vrut să-l ducă la ospiciu, însă s-au ivit, în rafală, mai multe infracțiuni grave, în diverse puncte ale orașului. L-au aruncat în stradă, cu picioare-n dos. Zgribulit, năucit de șuturi și de palme, a mers la un post de radio, unde-l cunoștea pe unul dintre redactori. Ghinion. Respectivul era în luna de miere. S-a ales totuși cu câțiva lei, cu care și-a luat de la un non-stop un sandviș și o cafea fierbinte.

Zorile l-au prins pe o bancă, în fața unui bloc. Dârdâia și plângea. Plângea și tremura, de frig și de groază.

Dintr-o dată, s-a făcut liniște. Cerul, de un verde intens, părea îmbibat cu otravă. Aerul s-a încins ca-ntr-o etuvă.

Odată cu răsăritul soarelui s-a stârnit vântul. Fierbinte. Tot mai puternic. Cerul devenise opac. Brusc, s-a înstăpânit bezna. Vâscoasă. Vântul s-a oprit. O vreme. Ca, dintr-o dată, să se năpustească într-un vârtej infernal, spulberând geamuri, prăbușind copacii peste clădiri, peste oamenii care fugeau îngroziți care-ncotro, printre mașini. Și, ca să le pună capac la toate, asupra întregului ținut s-a prăvălit un zid de apă, de la barajul rupt de dislocarea unui întreg versant montan.

Între timp, tornada s-a îndepărtat, mugind, spre alte locuri, spre alte dezastre.

Cassandru a scăpat. Se ascunsese într-un container-baracă de pe un șantier din apropiere. Peste container s-a răsturnat un plop imens, sfârtecat de tornadă. Viitura a rostogolit, de-a valma, copac și container, izbindu-i de un bloc în construcție. Baraca era de-acum un morman de fiare, deformată ca o biată cutie de conserve de pe maidan. Năuc, a ieșit din epavă, s-a târât printre sfărâmături, până într-un loc mai înalt, neatins de puhoi. De jur-împrejur nu mai era nimic întreg. Nici clădiri, nici arbori, nici stâlpi de curent electric, nici străzi, nici poduri.

Îl durea tot corpul, iar capul părea că-i va plezni dintr-o clipă-ntr-alta. Își dorea să dispară, înspăimântat de haosul din jur ce amplifică infernul din sine. S-a lățit jos ca o broască, terorizat de iminenta apariție dintre sfărâmături a unei creaturi monstruoase care-l va înșfăca și-l va devora.

* * *

Mai întâi a crezut că-i o năzărire. Mai apoi s-a convins că nu i se pare și că acel orăcăit mândros se auzea de undeva, din apropiere. Era un prunc ce răcnea pe mai multe voci, din toți plămâni. Apropiindu-se de locul cu pricina, i-a descoperit într-un cărucior dublu pe gemenii cei vocali. De la prima privire a știut că sunt fii ai luminii, și că locul lor este pe *Ostrovul Florilor*, acolo unde măicuța Cassandra obləduia sărmanii acestei lumi: orfanii, bătrânii însingurați sau părăsiți și animăluțele de companie rămase fără de stăpân.

Time is Life

se făcuse târziu
continua să citească umplea de cuvinte golul din suflet
citea și adesea gândurile îi zburau aiurea
trebuia să recitească uneori câteva propoziții
alteori pagini întregi
era
conștiințioasă
rareori abandona o carte ce nu-i plăcea
nu citea din plăcere era o sete irepresibilă de a găsi un sens
lumea în care trăia îl pierduse demult
poate nici n-a avut vreunul decât în *illo tempore*
cei din jur se agitau
aveau o groază de probleme
familia serviciul și toate celelalte ale vieții fiecăruia
mai puțin ale vieții sale
încetul cu încetul renunțase
familia i s-a risipit ca un fum de țigară
serviciul corvoada inevitabilă asigurându-i
cele necesare traiului
n-avea nevoie de cine-știe-ce
la un moment dat
a spus pas
avea o sumă oarecare depusă la bancă primise
o moștenire nescontată
era în pragul bătrâneții singură cuc
așa cum unele femei în vârstă merg la biserică
ea mergea la biblioteca publică
își făcea datoria erau atâtea cărți de citit
atâtea de învățat
atâtea răspunsuri la care uitase să pună întrebări
nu discuta niciodată despre ceea ce citise nu avea cu cine
bibliotecara o fătuță zglobie
îi detesta pe bătrâni
pentru ea erau bătrâni toți cei de peste 50 de ani
pe vecini nu-i interesa lectura se salutau
schimbau câteva replici
dacă vecina cu pricina începea să bârfească
își cerea scuze
știi nu mă simt prea bine în ultima vreme

pisica i se așeza în poală o mângâia din obișnuință
citind mai departe
pisica se cerea afară lăsa cartea deschidea ușa
până-ntr-o zi

când o rafală de vânt a izbit fereastra întredeschisă
geamuri făcute țândări
pisica mieunând isterizată
viața ei s-a schimbat întru totul din acel moment
odată cu ploaia și frigul a năvălit peste ea realitatea nudă
spitalul mâna care nu i se mai vindeca
diabetul ce nu putea fi controlat dozele inutile de insulină
a cuprins-o groaza
la marginea hăului pe care-l alungase sistematic
din cuget și simțiri
de data asta
a scăpat
ca
prin urechile acului
pe cât de inutilă îi fusese viața de până atunci
pe atât îi era de prețioasă o zi o săptămână un an măcar
de ce pentru cine pentru sine
o lume în miniatură își făcea încercarea
i se dăduse dreptul să mai încerce să trăiască
nu să se prefacă
și a trăit
cu vârf și îndesat
și
poate că mai trăiește și în zilele noastre

cuprins

Arta <i>subter</i> Fugii	7
mai bine mai târziu	12
Când iubirea nu-i acasă	15
negru la albino	19
jocul de-a oastea	21
Insula lui Lones	24
cu părere de sine	36
Secrete de ocazie	38
„Labyrinth“ – next level	43
Banda lui Moebius	46
lumina ochilor mei	50
Asphaltosaurus Rex	54
vraja marelui urs	58
Bătrânul și Floarea	61
Luță-a lu' Hofnâr	73
triplex	76
niciodată ca o dată	80
workshop	83
gloria I-mundi	94
vortex	97
Silvia	100
Lumea pe dos	103
oprește comedia o clipă	110
infern la purtător	112
« la vie en rose »	122
Uncheșul	125

narciselul	137
o iarnă de neuitat	139
Noapte de april	142
Cassandru	147
<i>Time is Life</i>	151